

ÁLLÍTÓLAG APA LETTEM

**(„ZSÓFI, A KÜLÖNC” FOLYTATÁS
II. KÖTET)**

Írta:

V. Pócsay Rozika
e-mail: v.p.rozika@gmail.com

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET
AUTÓVEZETŐI TANFOLYAM

MÁSODIK FEJEZET
KÉT HÉT A HEGYEKBEN

HARMADIK FEJEZET
JOGOK ÉS KÖTELESSÉGEK

NEGYEDIK FEJEZET
FÉLTÉKENYSÉG KERESZTTÜZÉBEN

ÖTÖDIK FEJEZET
RÉMÜLET A CSALÁDBAN

HATODIK FEJEZET
HIRTELEN DÖNTÉS

HETEDIK FEJEZET
BIZONYTALANSÁGBAN

NYOLCADIK FEJEZET
AZ ISMERETLEN ISMERŐS

KILENCEDIK FEJEZET
REZEG A LÉC

TIZEDIK FEJEZET
PRÓBALEVÉL

TIZENEGYEDIK FEJEZET
A GELLERT KAPOTT SZÁNDÉK

TIZENKETTEDIK FEJEZET
VALLOMÁS

TIZENHARMADIK FEJEZET
ZSÓFI BEPÁNIKOL

TIZENNEGYEDIK FEJEZET
ANYA - LÁNYA

TIZENÖTÖDIK FEJEZET
SORSDÖNTŐ BESZÉLGETÉS

TIZENHATODIK FEJEZET
DÁVID LÁTOGATÁSA

TIZENHETEDIK FEJEZET
AZ ELMÚLT MÁSFÉL ÉV

TIZENNYOLCADIK FEJEZET
BÍRÓSÁGI TÁRGYALÁS

ELSŐ FEJEZET AUTÓVEZETŐI TANFOLYAM

1.

Sólyom Zsófi története az első kötetben azzal fejeződik be, hogy Gáncs Norbival, szerelmével, akivel osztálytársak voltak a gimnáziumban, boldogan vitték haza a kitűnőre sikerült érettségi bizonyítványukat.

Zsófi szülei, azaz - édesanyja, Arany Júlia és második férje, Mátrai Dénes - után felhívta édesapját, Sólyom Andrást, hogy vele is közölje a jó hírt.

- Szia, apukám! Gratulálhatsz, sikerült! Mindkettőnk kitűnőre érettségizett.

- Büszke vagyok rád, rátok! Nem is tehetek mást, Szívből gratulálok a csodálatos eredményhez! Törtem a fejemet, milyen ajándékkal tudnám ezt emlékeztetéssé tenni neked. Tudom, autód nincs, egyelőre talán nem is lesz, mégis a leghasznosabbnak azt tartottam, hogy legyen a jogosítványod, úgyhogy beíratlak autóvezetői tanfolyamra.

- Ez az álmnál is szebb! Anyu biztosan odaadja az övét, ha a szükség úgy kívánja.

- Amikor velem leszel, számíthatsz rá, nekem te leszel a sofőröm - nevetett.

- Kösz! Nagy élmény lesz.

- Akkor felhívom anyukádat megbeszélni a nyarat, mert az elmaradt együttléteinket is szeretném pótolni. Jó lenne három hétre elmenni valahova, persze, ha benne vagy.

- Benne, nagyon is. De ennyi időre anyu nem fog elengedni.

- Alkukész vagyok, de le nem mondok róla. Megegyezek én egy két és egy hetesben is.

- Osztozom alkukészségedben. A többségnek győznie kell!

- Köszönöm, életem, nekem ez bőven elég.

- Várom, nagyon várom a fejleményeket, de most el kell búcsúznom tőled, mindjárt itt van Norbi és lenne dolgom addig még.

- Rendben, kicsim, akkor akcióba lépek anyukádnál, ölellek, angyalkám!

- Puszillak, apukám, szia!

Andrásnak fel kellett készülnie lelkileg Júlia meggyőzésére, mert abban biztos volt, csak személyes beszélgetéssel győzheti meg. Ott nem hátrálhat ki a válaszadások alól. Tudta azt is, nehéz lesz elérnie, hogy találkozzon vele. A közeli erdőben tett nagy séta közben átgondolta érveit, erőt gyűjtött, hazament és első dolga volt felhívni volt nejét. Fél óra gyözködés után azzal a feltétellel egyezett bele, ha aznap összejöhet a találkozó. András nem kockáztatott - ismerte volt nejét: ha elodázza a dolgot, biztos vesztesre áll. Délután két órában állapodtak meg. Örült a gyors sikernek.

Dénesnek, Júlia második férjének azonban kifejezetten nem tetszett a nagy sietség. Próbálta kipuhatolni az okot, de Júlia csak annyit mondott, szeretne mielőbb túl lenni az egészen.

András, mint mindig, ezúttal is tíz perccel előbb érkezett a megbeszélte presszóba. Volt benne druk, mert válásuk óta nem találkoztak. Ráadásul, hiába a tíz év, érzelmileg neki Júlia jelentette a nőt. Emiatt hiába próbálkozott többször is, nem volt képes új kapcsolatteremtésre. Hogy izgalmát csillapítsa, kávért rendelt és elővette a magával vitt újságot. Tehette bátran, mert biztos volt benne, Júlia ma sem tagadja meg magát, legalább negyedórát késik majd. Jól

számított. Gyorsult a pulzusa, amikor belépett a presszóba. Szébbnek tűnt neki, mint valaha. A telt idomai nőiessé teszik alakját. Nagyot nyelt, amikor az asztalhoz ért:

- Szia, köszönöm, hogy eljöttél - fogadta leplezett nyugalommal.

- Szia. Elnézésem kérem a késésért, ma kicsit kicsúsztam az időből. Régóta vársz?

„Ó, a régi szabadkozás. Ebben sem változott” - gondolta.

- Csak a régi, szép időkben megszokott negyedórát - válaszolt mosolyogva.

- Nem nosztalgiázni jöttem. Mondd, mi az a fontos megbeszélnivaló, amihez személyes találkozóra volt szükséged!

- Őszintén sajnálom, hogy ennyi év után sem tudsz felszabadultan beszélgetni velem. Rendben, nem húzom az időt, kezdem a kitűnő érettségi bizonyítvánnyal. Úgy gondoltam, a nyár jó alkalom lenne rá, hogy Zsófinak jogosítványa legyen.

- Netán autót is kapna tőled mellé?

- Julcsi, ha szólíthatlak még így, kéérlek, hagyd ezt a gunyoros hangnemet. Ha az anyagi helyzetem engedné, biztos lehetsz benne, megkapná mindkettőt, de jelenleg egzisztenciát kell teremtenem magamnak.

- Jól van, ne haragudj, tényleg zavarban vagyok. Csak arról van szó, mi is ezt szántuk neki a szép bizonyítványért. Autó nem kell hozzá, ott az enyém, bőven kiszolgál kettőnket.

- Elnézést, hogy keresztbe húztam a számításokat. Meg kellett volna előre beszélnünk. Azért gondoltam erre, mert szerintem szüksége lesz rá, hogy ne kelljen vonatoznia, ha Norbi-val akar találkozni.

- Jézusom! Te ilyen komolyan veszed két kamasz szerelmét? Kis túlzással: gyerekek, egy év múlva rég elfelejtik egymást.

- Ezt nem hiszem. Zsófi komoly lány.

- De azt nem tudod, hogy összejött az osztályuk Don Juan-jával, aki a legfelkapottabb srác volt, amíg Zsófi-val nem kezdett járni. A vér nem válik vízzé.

- Ezt valóban nem tudtam, De hogy megkomolyodott a lányunk mellett, azt látom.

- Akkor majd jön a fiatal úr, ha annyira fontos neki Zsófi.

- Nem hiszem el, hogy ezt komolyan gondolod. Egy kapcsolat csak kölcsönösségen működhet hosszútávon. Közösén kell vállalniuk nemcsak a jót, de a nehézségeket is.

- Te már csak tudod.

- Már tudom. Jó lecke volt a házasságunk, de efölött nem szeretnék vitát nyitni.

- Én sem. Jó-jó, közösen, de Zsófinak nem lesz rá ideje, hogy Pestre utazgasson.

- Kell, hogy legyen, és biztos lehetsz benne, ő úgy fogja intézni, hogy legyen.

- Ezt az idő elrendezi majd. Egyébként pedig az anyagiak fognak dönteni. Nem vagyunk szegények, de az építkezés nem két fillérbe kerül és ezt Zsófinak is szem előtt kell tartania.

- Ha ezen múlik a boldogságuk, benzinre fogok pénzt adni neki.

- Mert pénzzel mindent meg lehet vásárolni, ugye?

- Nem Julcsi, nem lehet és ha nem hiszed is, nekem is ki kell majd gazdálkodnom, de magam részéről pártolom a kapcsolatukat.

- Lapozzunk! Mi lenne a következő megbeszélnivalód?
 - Az érettségi miatt elmaradt legalább két találkozásunk Zsófi-val. Emellett szándékomban állt két hetet vele nyaralni. Szeretném, ha elengedné három hétre. Ezzel egálban lehetnénk.
 - Három hét rettenetesen hosszú idő most, hogy teljes gőzzel megy az építkezés. Minden munkás kézre szükség lesz, ha azt akarjuk, hogy tanév kezdetére beköltözhető legyen a ház.
 - Megértelek, de kérlek, próbálj te is megérteni engem. Szeretem a lányomat. Rengeteg a restanciám vele szemben, amit csak tudok, szeretném pótolni. Az elmaradt találkozásokról nem mondok le. Gondold végig, ha bírói döntés alapján rendeztük volna a láttatást, nyaranta a két hét törvényesen járna. De hogy könnyítsek a dolgodon, beleegyeznek abba is, ha a három hetet egy plusz kettőre váltanánk.
 - Épp elég az, hogy a tanfolyam befizetésével kedveskedsz neki.
 - Nem kedveskedni akarok neki, vele lenni szeretnék. Ráadásul úgy tapasztalom, szívesen van velem ő is. Szépen kérlek, ne akadályozd a kapcsolattartásunkat. Szemétség lenne tőlem arra hivatkozni, hogy csak augusztusig teheted. Én amíg Zsófi férjhez nem megy, veled szeretném egyeztetni a találkozásainkat.
 - Ebben akár igazad is lehet, de a három hét jelenleg sok.
 - Az ajánlott felbontással szerintem jó indulattal megoldható.
 - Ebben nem nyitok vitát.
 - Akkor nem mondhatok mást, bocsáss meg, de az a ti érdeketek, a kérésem pedig az enyém.
 - Jó, legyen. Zsófi úgyis ellenem fordulna, ha megtudná, hogy akadékoskodtam. Van még valami?
 - Az időpontban kéne megegyeznünk.
 - Két hét múlva kezdik a felső szintet. Ha mindenáron ragaszkodsz a nyaraláshoz, jó lenne addig letudni.
- Andrást váratlanul érte a közeli időpont, úgy érezte, Júlia akadályt akar gördíteni eléjük. Némi gondolkodás után szólalt meg:
- Nehéz feladat elé állítottál, de megkísérlem a lehetetlent. Remélem, annyi toleranciára számíthatok tőled, ha csak hétfőtől találok lehetőséget, a pár napért nem vétőzod meg. A maradék egy hétben megegyezhetünk mondjuk a születésnapja körüli időpontban.
 - Nem fogom megvétőzni. Az egy hét is elfogadható augusztusban.
 - Köszönöm, akkor eszerint intézkedek. Az időpontok lefixálásáról értesítelek majd.
 - Rendben. Mennem kell, mindjárt ébrednek az ikrek - állt fel.
- Zsófi és Dénes tűkön ültek otthon. Zsófi azért aggódott, hogy apukája meg tudja győzni anyukáját, Dénes pedig a találkozásukat tartotta hosszúnak. Idegesen járkált a szoba és előszoba között. Zsófi szótlánul nézte egy ideig. Tisztában volt a férfi érzéseivel, sugárzott belőle a féltékenység. Beszélgetést próbált kezdeményezni vele, hogy elterelje a gondolatait.
- Te mit szólna a három hét távollétemhez?
 - Jogosnak tartom apukád kérését. Csak azt nem értem, ehhez mi a fenének kellett személyesen találkozniuk.
 - Dénes bá', ismered anyut. Apu biztosan attól tart, ha besokall, lecsapja a telefont és részéről befejezettnek tekinti a dolgot. Személyesen, gondolom, nem meri aput faképnél hagyni.

- Nem vagyok féltékeny típus, de az kifejezetten zavar, hogy apukád nem közömbös iránta.
- De azzal tisztában van, a válásukban mindketten hibásak voltak. Tudja azt is, hogy a kapcsolatunkat veszélyeztetné, ha közétek akarna állni. Hidd el, pontosan azért nem tenné tönkre anyu életét, mert szereti.
- Jól van, kis bölcs manó, jól van. Bízok az emberismeretemben. Talán csak azt nehéz elviselnem, hogy rajtam kívül más is bolondul érte.
- A férfiak mind ilyenek? Norbi is mindig azt döngicséli, bízik a hűségemben, de biztos benne, hogy mások is meg fognak engem környékezni.
- Ez a természetes. Nemcsak szép vagy, de rendkívüli jelenség is, amit a srácok nem fognak figyelmen kívül hagyni. Főként úgy nem, ha mindig egyedül látnak majd.
- Biztos lehetsz benne, elzárkózom mindenféle ismerkedéstől.
- Ez nem megoldás, kis hercegnő. Csak azt éred el vele, hogy még elszántabban harcolnak majd a kegyeidért.
- Én biztos vagyok a Norbi iránti érzelmemben. Ha ő el nem hagy engem, én soha nem tudnám megtenni. Nem tudnék mást szerelemmel szeretni.
- Elhiszem, hogy így érzel, de az élet kegyetlen próbák elé képes állítani az embert.
- Ne rémisztgess, nem akarom, hogy így legyen!

2.

Dénes egyre idegesebb, türelmetlenebb lett. Már-már azzal foglalkozott, felhívja Júliát, hátha baj érte útközben, amikor végre csengetett. Két lépéssel az ajtónál termett.

- Szia, Dinikém drága! Bocsáss meg, látom, ideges vagy.
- Szia - köszönt kedvetlenül. - Szerintem nem ok nélkül. Mi az isten haragját lehet ennyi ideig tárgyalni?
- Tudod, hogy András a telefonban is milyen körülményes tud lenni. Esküszöm, amint meg-egyeztünk, indultam haza.
- Nem kell a rizsa, mondd, miben egyeztetek meg? Zsófit ez érdekli.
- Mondom, de kéérlek, ne légy már ennyire dühös - puszilta meg hízelegve. - Szóval, végül is kénytelen voltam engedni, hogy megszabadulhassak tőle. Az ikrek alszanak?
- Amint a tények igazolják, igen. Elmondod végre, miben egyeztetek meg?
- A három hétben kettő plusz egy felbontással. A kettőt júniusban, az egyet augusztusban veszi igénybe. De van itt más is, aminek nagyon nem örültem. Megelőzött minket, befizette őt autóvezetői tanfolyamra.
- Így jár, aki sokat gondolkodik. Mikorra, hova?
- Azt nem kérdeztem, mert ideges lettem, hogy erre rámeleg Zsófi nyara, ráadásul utazgathat majd Pestre az órák miatt.
- Tudnom kéne, hogy intézkedhessek. Zsófinak ugyanis én leszek az oktatója. Királyváron tudok annyi időt szakítani, hogy felkészítsem őt a vizsgára. Talán azt is kijárhatom, hogy ott végezhesen KRESZ, egészségügyi, műszaki vizsgát.

- Nem értem, miről beszélsz?

- Megvan a szakoktatói vizsgám. Egyetem után végeztem el, mert nem tudtam a végzettségemnek megfelelően elhelyezkedni. Három évig szakoktató voltam. Amikor abbahagytam, nem égettem fel magam mögött mindent, csak bejelentési kötelezettségem van az Autóklub felé. Mit szólsz hozzá? - nézett a lányra.

- Mit is szóljak? Csak kapkodom a fejemet. Klassz, hogy te készítesz fel, de bocsánat, annak nem nagyon örülök, hogy nem Pesten. A suliban lenézően beszéltek a vidéki autóvezetőkről.

- Ettől nem kell tartanod. Részben megyeszékhelyen leszünk, ahol nyáron legalább akkora a forgalom, mint Pesten, de amint biztonságosan bánsz a technikával, feljövök veled, úgyhogy gyakorolhatsz majd itt is.

- Ezt hogy képzeled? - szólt közbe Júlia.

- Úgy, hogy Zsófinak igaza van, be kell építenem a betanításába nemcsak az éjszakai vezetést, de Pestet is. Az autópálya semmiképpen nem maradhat ki, arra mindig, mindenhol szüksége lesz - nézett ismét a lányra.

- Egyetértek veled. Köszí, hogy vállalsz, úgyis tartanék az idegen oktatótól - préselt ki magából tőle telhető lelkesedést.

Bár felvillanyozták a hírek, de ambivalens érzés gyötörte. Vajon Norbit elengedi az anyukája velük két hétre? De még ennél is jobban tartott azt közölni vele, a nyáron a kéthetenkénti találkozásokon túl nem lát esélyt más lehetőségre. Arra már csak félve gondol, hogy Norbi részéről még ezt sem érzi biztosítottnak. Lehangelő gondolatától könnyeivel küszködött.

- Mi a gondod, min töprengsz? - kérdezte Dénes.

- Semmi - mondta egy sóhaj elnyomva -, csak kicsit gyorsan pörögnek körülöttem az események. Anyci, mi a gondod apuval, miért vagy olyan ellenséges vele?

- Nem tetszik a hirtelen feltámadt apai érzése. Túlzottan odavan érted, vagy talán csak az elveit félti makacsul.

- Érezném, ha nem őszintén ragaszkodna hozzám. De hosszútávon ki fog derülni. Egy életen át nem játszhatja meg magát senki.

- Bölcs mondás. Csak azt hidd el, nem vagyok és soha nem leszek ellendrukkered.

- Tudom, de az akkor sincs jól, hogy nem jó szemmel nézed a kapcsolatunkat. Anycikám, bocsáss meg, de ha már itt tartunk, kifogásolnivalóm nekem lehetne. Jó, hogy itt van Dénes bá' is, legalább nem a háta mögött jön szóba köztünk a téma. Mióta a tesóim megszülettek, teljesen háttérbe szorultam, amit nehezen fogadtam el, de már beletörődtem. Most ne gyere azzal, hogy ők picikék, sokkal több figyelmet, gondoskodást igényelnek, mert ezzel tisztában vagyok. Sőt azt sem mondhatom, hogy nem veszítek észre, ha valami gondom van, de mondd csak, hányszor kérdezted meg január óta, mi van a suliban? Mit szeretnék enni? Hányszor öleltél magadhoz és sorolhatnám, de nem teszem, mert bántani nem akarlak, csak azt szeretném, hogy ne csak akkor érezzem azt, hogy anyukám van, amikor megtiltani akar nekem valamit. Hálátlan sem akarok lenni, de ha Norbi nem lenne nekem, meglehetősen magányos lennék itthon.

- Szerinted ez nem igazságtalanság velem szemben?

- Szerintem nem és ha végiggondolod, szerinted sem lehet az.

- Szerintem biztosan nem az, mert részben igazat adok neked - szólt közbe Dénes - és mielőtt rákérdeznél, csak azért részben, mert maholnap nagykorú leszel, és igen, Norbi meglétével

külön életed van, nehéz megítélni, mi az a beleavatkozás, amit elfogadsz tőlünk. Nehéz az egyensúlyt megtalálni, de abban biztos lehetsz, ha gondban vagy netán bajban leszel, egyként állunk mögötted.

- Tudom és higgyétek el, igazi gondom nincs is, csak anyci viszonyulása hozta ki belőlem a mondottakat, mert nem akarok lelkiismeretfurdalást érezni azért, mert apuval is jól érzem magamat.

- Nem is kell. Nem hiszem, legalábbis eddig nem hallottam olyasmit, hogy kisgyerek korodban rosszul bánt volna veled.

- Ilyenről szó nincs. Vannak vele kapcsolatban kellemes, szép emlékeim. Nemegyszer vitt el az állatkertbe, vidámparkba, bábszínházba, moziba, sőt cirkuszban is voltam kettesben vele párszor.

- Hogyhogy kettesben? - nézett Dénes meglepetten Júliára.

- Olyankor fordultak elő ilyesmik, amikor beteg voltam és előre beígértük Zsófinak az aktuális programot.

- Ilyen sokszor voltál beteg?

- Sajnos, igen.

- Sőt többször volt kórházban is - szólt közbe Zsófi -, amikor apu szabadságra ment, hogy velem legyen.

- Ezt nem értem. Mióta ismerlek, nem voltál betegállományban.

- Nem, mert mióta ideköltöztünk, van egy kitűnő körzetisünk, aki karbantartja az idegeimet.

- Remélem, mellettem nem lesz szükséged a szaktudására - simította meg az asszonyt részvétellel. - Születésed óta gond van velük?

- Nem. A gyerekkoromra vezethető vissza. Az apám többre becsülte a kocsmát, mint az otthonát, emiatt rengeteg veszekedésnek, verekezésnek voltam szemtanúja. Sajnáltam anyut, mindig meg akartam védeni, de nem engedte, hogy segítséget hívjak. Amikor nagyobb lettem és azt követeltem, váljanak el, anyu ellenem fordult és kijelentette, semmi közöm a felnőttek dolgához, ha nem tetszik ahogy élnek, le is út, fel is út. Így kerültem tizennégy évesen Kecskemétre budapesti kollégiumba. A nyári szüneteket nagyanyáméknál töltöttem Kiskőrösön. Ők támogattak anyagilag is, hogy leérettségizhessek, egyetemre mehessek. Ez utóbbin igyekeztem hozzájárulni a költségeimhez.

- Nem értelek, anyci. Hogy lehetett velem szemben ennyire zárkózott? Cikisen érzem magam. Az anyukám vagy és rá kell döbennem, alig-alig tudok rólad valamit. A házasságokról is aputól hallottam először, mint ahogy arról is, hogy majdnem lett egy húgom.

- Képzelem, hogy eláztatott előtted apád.

- Tévedsz. Annyi negatívumot mondott eddig rólad, hogy nagyon rosszul esik neki, amiért az elromlott házasságokért egyedül őt teszed felelőssé.

- Ez a te nagy bajod, aranyom! A gondjainkat, bánatunkat nem szabad magunkba zárni. Azokba a családtagjainkat be kell vonni, hogy értsék a viselkedésünket, a dolgokhoz való egészségtelen hozzáállásunkat.

- Lehet, de én nem ebben a szellemben nőttem fel.

- Ezentúl gondom lesz rá, hogy mesedélutánarts nekem a gyerek- és tinédzserkorodról, egyetemi éveidről. Az elomlott házasságodról ezek tudatában van némi fogalmam. Okulni fogok belőle, engem és a lányod nem marhatsz el magad mellől egykönnyen, ebben biztos lehetsz.

- Nem is akarlak. Az életemnél jobban szeretlek benneteket.

- Hiszünk neked, de ezt éreznünk is kell, nem csak tudnunk, ugye, kis hercegnő?

- Igen, legalább annyira, mint amennyire érezhettem addig, amíg ketten voltunk.

- A témát napirenden tartom, de most fontos lenne tudnom, apukád melyik autós iskolába íratott be, nehogy kifussunk az időből az intézkedést illetően.

- Felhívjam, megkérdezzem tőle?

- Ezt szeretném.

Zsófi máris hívta Andrást.

- Azt mondja apu, itt a kerületben intézkedett.

- Köszönöm, reggel bemegyek hozzájuk.

A szomorú tekintetű Júliát nézte, majd átölelte a vállát:

- Nincs semmi baj, aranyom. Szeretünk téged és nem fogom engedni elmérgesedni köztünk a légkört.

- Köszönöm. Bánt, hogy az imádott lányomnak kellett felnyitnia a szememet. Rossz bele-gondolnom, hogy ismét majdnem mindent elrontottam magam körül.

- Menjünk aludni, mert holnap korán kezdődik a nap.

Zsófi zsebében a lépcsőfordulóban szólalt meg a mobilja.

- Szia, Norbincs!

- Szia, drága! Csak nem felébresztettelek? Fáradtnak, fátyolosnak hallom a hangodat.

- Mindkettő igaz, de most igyekszem fel a szobámba egy kökemény családi diskurzus után.

Felérve az emeletre, egyenesen a kis erkélyre ment, ahol beszélgethetett nyugodt körülmé-nyek között a fiúval. Részletesen elmondott neki mindent, amivel az estét töltötték.

- Remélem, neked ennél sokkal kedvezőbb híreid vannak.

- Kettő olyan, de egy elszomorító is, amivel jobb lenne, ha éjszakára nem keserítenélek téged is.

- Ne kímélj, ha hallgatsz, az fog nyugtalanítani.

- Kezdem a jókkal. Apukád délután felhívta anyuékát. Bár anyu tiltakozott a két hét ellen, de apu erélyes közbelépésének köszönhetően veletek mehetek.

- Hála és köszönet neki részemről is!

- Átadom neki. A másik jónak számító, hogy apa engem is beíratott autóvezetői tanfolyamra. Ennek örülök, de ez is csak elválaszt bennünket. Amint érzékelem, a nyár nekünk a két hét nyaralás lesz apukáddal. A rossz: azt tudod, hogy apa egész júliusban konferencia körúton lesz. Anyu ragaszkodik hozzá, hogy ez idő alatt sehova ne menjek, mert Esztinkóra kell vigyáznom.

- Igen, de amint tudjuk ugyebár, ez azzal jár, hogy Nagymarosra mentek bulizni a srácokkal, csajokkal.

- Zsófinckám, édesem, ha kell esküvel fogadom neked, nem megyünk Nagymarosra. Nagy harc lesz emiatt anyuval, de a kettőnk nyugalma érdekében nem fogok engedni neki. El-leszünk itthon hugival. Bejárjuk vele Budapest játszótereit, elviszem őt az állatkertbe, vidámparkba és nem lesz ellenem panasza. Szerencsére, imád a Margitszigeten lenni, úgyhogy kéérve kéérlek, ne gyárts előre elméleteket, hol, mikor akarlak megcsalni.
- Nem gyártok, hiszek neked, bízom benned.
- Nekem az esik rohadts rosszul, hogy abban bíztam, eljössz hozzánk néha, de ha Pesten sem leszel, áhh, egye meg a fene az egészet!
- Egye, de akkor közös jövőre sem számíthatunk - mondta kesernyés mosollyal. - Azért van más jó hírem is. Apu nem kettő, hanem három hét nyaralást harcolt ki. A maradékra augusztusban számíthatunk.
- Ezzel fogok vigasztalódni. A közös jövőnket pedig az életem árán sem adom fel!
- Nem örülök én sem, hogy már a nyár szétválaszt bennünket, de azért nem olyan rosszak a kilátásaink eddig sem, az adandó alkalmakat pedig majd közben kell megragadnunk.
- Igazad van. Akkor számíts rá, a legvérmesebb ragadozóvá fogok válni.
- Édi vagy! Köszönj el tőlem szépen, mert máris átbeszélgettük magunkat a holnapba.
- Jó éjszakát, drága szerelmem! Aludj jól és álmodj velem.
- Neked hasonló szépet és jót kívánok! Csókollak milliószor.

MÁSODIK FEJEZET KÉT HÉT A HEGYEKBEN

1.

Zsófi vegyes érzelmeket kiváltó napra virradt. Dénesnek sikerült elintézni, hogy a jogosítvánnyal járó procedúrát áthelyezzék Királyvárra. Ez és Norbi pesszimizmusa a nyárral kapcsolatban, kezdte elvenni az ő kedvét is. Ami vigasztaló volt, András azzal hívta fel, egy hetet töltenek a Börzsönyben, egyet Ligetgyöngyén, ahol májusban voltak.

- Akkor készülj össze, kicsim, mert a Börzsönyi panzióba csak hétfőn mehetünk, de a közelben kivehetnék egy magánházat, ha anyukád elengedne velem már pénteken.

- Drukkolok, hogy zöld utat kapjunk. Adjam anyut?

- Add, kicsim. Utána hívom Norbiékat.

- Szia! - vette át a lányától a mobilját. - Mit variálsz megint?

- Szia, Julcsi! Szeretném, ha a hétvégével meghosszabbíthatnám a nyaralásunkat. Ahova megyünk, tereplovaglő-bemutató lesz, jó lenne megnézni.

- Mióta érdekelnek téged a lovak? - kérdezte Zsófi nézve.

- Engem minden érdekel, amit nem láttam még - vágta ki magát Zsófi a meglepő kérdés hallatán.

Júlia rosszállóan csóválta a fejét, de áldását adta rá. András azonban nem a legkedvezőbb hírrel hívta vissza Zsófit. László ugyanis sajnálattal közölte, ekkor jön össze a nagycsalád Nagymaroson név- és születésnapozni, amin illik Norbinak is ott lennie, csak ezt követően mehet utánuk a panzióba. Zsófi nem volt boldog András híréből.

Meglepetésére, András azt a kis házat bérelte ki, ahol tavasszal László volt. Nagyon tetszett neki belülről is. A ház méretéhez képest a hosszú előszoba két végében volt egy-egy szoba. Egyik sem volt túlbútorozva: egy kétszemélyes heverő, kis dohányzóasztalka egy fotellel, puffal és egy kétajtós szekrény volt benne. A hangulatos színű és mintázatú terítők, padló és fali szőnyeg, a kristálycsillár barátságossá tették a Börzsöny dimbes-dombos hegyoldalára néző, fél falat betöltő ablakú helyiséget. A fürdőszoba és konyha ugyancsak az előszobából nyílt a bejárati ajtóval szemközi falon. A konyhában egy kis spájz is tartozott a házhoz.

Remekül érezték magukat. Szombaton Zsófi ragaszkodott hozzá, hogy töltsék ott a napot. Cseresznyét, epret szedtek a kertben az ebédhez, amit Zsófi vitt magával. Előző este készítették el Júliával. Jóízűen ettek, közben beszélgettek:

- Ide nem messze van a panzió, fent a hegyoldalon. Varázslatos környezet. A túraútvonalak jórészt elkerülik, isteni a csend, a nyugalom. Szeretném, ha a programot ti állítanátok össze Norbival.

- Nem lesz gond, Norbi úgy ismeri a Börzsönyt, mint a tenyerét. Mondhatni, itt nőtt fel. Nagymaroson van nyaralójuk. Mit szólnál hozzá, ha holnap a bemutatató előtt odamennénk és bemutatnánk a családnak?

- Nem hiszem, hogy szerencsés lenne ünneplés közepette beállítani.

- Ebédre úgysem maradnánk ott, de jó lenne kicsit Norbival találkozni és tényleg szeretném, ha megismernéd a családját.

- Ha jó ötletnek tartod, nincs ellene kifogásom.

Norbi jelent meg az ajtóban. Zsófi felsikított örömeiben és a nyakába ugrott.

- Szia, édesem! Te hogy kerülsz ide? - kérdezte boldogan.

- Szia, drága! A szívem hajtotta ide a lábaimat. Rosszul éreztem magamat nélküled. Mondtam apának, járok egyet ebéd után. Elindultam és itt kötöttem ki. Lélegzetet alig kaptam, amikor megláttam apukád kociját a kerítés előtt.

- Elfogadsz tőlünk egy kis pótebédet? Különben muszáj, mert én főztem otthon.

- Akkor bizony nem jöhetek azzal, hogy dugig ettem magamat. Különben nem is, mert nem volt étvágyam.

Ebéd után András úgy döntött, magukra hagyja a fiatalokat.

- Meddig van kimenőd, fiú?

- Annyit mondtam apának, estig előkerülök. Mióta Zsófival vagyok, utálok a nyüzsgést. Úgy gondoltam, ha vele nem lehetek, egyedül akarok lenni.

- Mi az elképzeléseitek délutánra?

- Zsófival lenni - mondta nevetve Norbi.

- Rendben, elmegyek körülnézni a környéken, estig előkerülök én is - nevetett.

- Ahogy gondolod, de minket nem zavarasz.

- Kösz, ez jól esett, jó szórakozást! - hagyta el a házat.

- Úristen, Norbinc, ezt a meglepetést! De nem értem, ide hogy kerültél a nyaralótokból?

- Egyedül ritkán megyek ismeretlen helyre. A nyaralóból felmentem a Szent Mihály-hegyre. Ott ötlöttem ki, teszek erre egy kört, körülnézek a környéken, mire számíthatunk augusztusban és lám-lám, milyen jól működik a nem létező hatodik érzékem - indult a szobába, ölelésében tartva a csupa-mosoly lányt.

Leült a fotelbe, ölébe vonta Zsófit.

- Norbi, bármikor visszajöhet apu.

- Igen és zárt ajtót talál, mert rányomtam a tolózárat.

- Ravasz előrelátásból jeles.

- Nem számítottam ilyen idilli körülményre, de csak nem képeled, hogy kihagyjuk? - csókolt a nyakába. - Mielőtt bejöttem, álságos módon hallgatóztam kicsit. Többször hallottam a nevemet említeni. Nagyon dühös voltál rám?

- Hogy lettem volna? Szerinted mi okom lett volna rá?

- Az mindenképpen, hogy Nagymaroson töltöm a hétvégét.

- Rosszul esett, de rád nem haragudtam emiatt. A nevedet azért hallottad, mert aput győzködtem, holnap menjünk el hozzátok, hogy megismerhessétek egymást. Nagyon hiányoztál és ezt találtam ki, hogy láthassalak - puszilta meg hízelegve.

- Isteni ötlet!

- Főként az lehetne, ha a titkolt vágyam teljesülhetne, de belátom, arra semmi esély, mert nyaralásra a cuccod biztosan Pesten maradt.

- Igen, de azért mondd el, mire gondoltál? - térképezte fel Zsófi izgalmas testtájait.

- Olyan jó lenne, ha velünk lehetnél a lovas bemutatón.

- Erre sajnos nem látok lehetőséget, anyu biztosan megvétőzza. Váratlanul jöttem, de benne lennél egy kis entyempentyemben? - nyúlt a blúza alá.

- Hogy te miknek teszel ki engem. Két gondom van ezzel: apun kívül, ha biztosra vehetjük, hogy bevehető a bogyó közvetlenül előtte, annál többen is.

- Apukádat ismerve, pár órán belül biztosan nem kerül elő. A bogyó pedig akár utána is bevehető - ült át a lánnyal a heverőre.

Érzéki játékaik közben tüntették el magukról a fölösleges ruháikat és percekben belül szeretkezésük hangjai töltötték be a szobát. Miután nagy nehezen sikerült lecsillapodniuk egymás karjaiban, Norbi szólalt meg:

- Lenne kedved felmenni a hegyre?

- De még mekkora! Hogy jutott eszedbe?

- Gyönyörű, tiszta idő van. Most lefényképezhetnél mindent, amit tavasszal csak szeretnél volna.

- Máris indulhatunk!

Másfél óra múlva fent voltak a kilátó tövében.

- Látom, neked is ugyanaz jár a fejedben, mint pár órával előbb nekem.

- Csuda romantikus volt a sűrű bokor mögött irodalomtételt kidolgozni. Emlékszel? Azt mondtad, jó buli lesz évek múlva visszaidézni. Nekem már is megdobogtatja a szívemet.

- Most, hogy itt vagy velem, az enyémet is - ölelte magához.

- Ha nem bánod, megkezdeném a fényképezést, nehogy azok a gomolygó barikák ott fent - nézett az égre - megrézfáljanak minket.

- Nem úgy néz ki. Szerintem csak szelíden kíváncsiskodnak, de látom, már ki is nézted magadnak az első lencsevégre kíváncsozó hegycsúcsot.

- Igen és igyekeznem kell, ha mindent magamévá akarok tenni, márpedig szeretnék.

- Rajta, kis csillag, követem a jó példát - vette elő ő is a gépét.

Miután Norbi körbefényképezte a tájat, Zsófi mögé állt, kezébe fogta két izgalmas játékát, a vállgödrébe temette arcát.

- Édeske, szerinted így hogy lehet a tájra koncentrálni?

- A te kreatívságod határtalan, biztosan megtalálod a módját.

- Lényegében végeztem én is, te türelmetlenség netovábbja - puszilta meg és gépét a táskájába rakta.

- Köszí, óhajom királynője! - nyúlt el a fűben és maga mellé vonta Zsófit. - Örülök, hogy ilyen kreatív szerelmem van, aki mindig módot talál egy kis együttlétre. Ez sarkall rá, hogy rágyúrkak este apánál a bemutatóra.

Miután kiromantikázták, -nosztalgiázták magukat, visszasétáltak a házhoz. Útközben András-sal találták szemben magukat.

- Ti honnan kerültetek elő?

- Fent voltunk a kilátónál nosztalgiázni - mondta rámosolyogva Zsófi.

2.

Zsófiék megjelenése nagy meglepetés volt, de mindenki szívesen fogadta őket, örültek nekik. Két kellemes órát töltöttek ott. Norbi azzal a jó hírrel örvendeztette meg Zsófit, hogy velük mehet a bemutatóra. Ráadásul apukája magára vállalta a holmijainak eljuttatását is a panzióba.

Miután elkészöntek, egyenesen a helyszínre mentek. Előkelő helyről nézhették végig a nemcsak látványos, de izgalmas bemutatót. Utána a helyi csárdában háziasan elkészített menüből választhattak. Amíg rájuk esteledett, bejárták a környéket.

András úgy egyezett meg a panziótulajdonossal, hogy mehetnek akár reggel hatra is, de reggelire csak fél kilenckor számíthatnak. Így már hét órakor elfoglalták az apartmant. A nyughatatlan András reggeliig sétát indítványozott, de Zsófi inkább be akart rendezkedni, így egyedül vágott neki a környéknek.

Zsófiék meglepetésére alighogy elment, László jelent meg. Meg sem puszilhatta a fiatalokat, visszajött András, mosolyogva méltatlankodott:

- Neked aztán füttyöghet az ember - nézett Lászlóra.

- Hallottam, körülnéztem, de nem láttam senkit. Eldöntöttem, nem nekem szól - nevette el magát.

Amíg Zsófi és Norbi pakolásztak, a két férfi a teraszon ült és beszélgetett.

- Bocsáss meg, de érdekelne, hogy kerültél elő tíz év után? - szegezte a kérdést László Andrásnak.

András arca elborult, némi gondolkodás után belevágott a hosszú történetbe. László komolyan hallgatta, időnként elképedésének adott hangot. Közben megjelent a két fiatal, leültek és ők is Andrást hallgatták.

- Szóval végig honvággyal küszködtem - folytatta. - Végül eladtam a lakást, hazajöttem. Kint abban reménykedtem, ha Júlia nem kötelezte el magát, megkísérlem a lehetetlent és velük folytatom az életem. Anyám elég gyorsan felébresztett Csipkerózsika álmomból. Az ütött szíven, ha egy évvel előbb jövök, lehetett volna esélyem. Azaz egy vigaszom, hogy Zsófit nem veszítettem el végleg - pillantott mosolyogva a lányára.

A levegőben terjengő illatok szabtak véget monológjának. Senkit nem kellett nógatni, vegyék az irányt az étterembe. Az ízletes villásreggeli közben rászédtek Lászlót, töltse velük a napot.

- Köszönöm marasztalásotokat! Kedvelem a környéket, örömmel teszek eleget kéréseteknek - kuncogott jókedvűen. - Az alkalmat megragadva, megmutatom Norbinak, hova szoktam elbujdokolni otthonról a munka terhét leróni vállaimról.

Felkerekedtek és követték Lászlót az erdő felé. Hamarosan ráfordultak a meredeken emelkedő erdei ösvényre.

- Pár perc és fent leszünk azon a helyen, ahol annak idején Petőfi is szívesen elnézelődött. Élményeit pár sorban meg is örökölte. Talán szó szerint is emlékszem rá:

„Fölmentem a hegy szikla tetejére
S letelepedtem a romok fölött.
Verőfényes nap volt, tekintetem,
Nem lelve gátot, mérföldekre szállt,
Mint börtönéből megszökött madár,
S vigan köszönté a kék messzeséget.”

Negyedórányi felfelé kapaszkodás után csakugyan eléjük tárult a tisztáson a régi-régi várrom. Körbesétálták.

- Eddig úgy gondoltam, nincs a Börzsönynek olyan zuga, ahol nem jártam már legalább egyszer - jegyezte meg Norbi a papájára nézve.

- Ezt még én sem mondhatom el magamról. Kapásból lenne rá három ötletem, amerre nem jártam, de szívesen tenném.

- Zsófinc, felmászunk a szikla csúcsára? - nézett fel a magasba.

- Hova, oda fel? Ott el sem férünk ketten.

- Gyere, próbáljuk meg!

- Amíg megbirkóztok a sziklával, járunk egyet Andrással a rengetegben. Van hozzá kedved?

- Hogyne lenne. Imádom a természetet járni.

Zsófiék két oldalról támadták a csúcsot. Norbi le nem vette szemét a lányról, nehogy baj érje. Amikor az elkeskenyedő részhez értek, Norbi átölelte:

- Felmászok és felsegítelek.

- De ciki, csak nem azt akarod, hogy az öledbe üljek? Norbinckám, apuék...

- Most mentek el - vágott közbe. - Különbén is, mindketten tudnak rólunk mindent, előttük igazán nem kéne szégyellned magad.

- Hékás! Ez nem azt jelenti ám, hogy előttük aztán szabad a pálya.

- Nem? Pedig már azt hittem - nevette el magát. - Mit gondolsz, ma jöttek le a falvédőről? Szerintem azért hagytak magunkra, hogy kiromantikázhassuk magunkat - puszilta meg az iruló-piruló lányt.

- Indulj már - mondta zavartan.

Norbi felhúzta magát, elhelyezkedett és egy kézzel erősen kapaszkodva nyújtotta le a másik kezét a lánynak. Zsófi macskaügyességgel lépkedett felfelé. Amint Norbi térde magasságába ért, a fiú az ölébe segítette. Magához ölelte a megszeppent lányt.

- Miközben magamhoz emeltelek, az járt a fejemben, milyen jó lenne, ha éjszaka mernél velem idejönni. Csuda izgalmas lenne a síri csendben, a csillagok alatt szeretkezni.

- Erre biztos, hogy nem mernék vállalkozni. Csodálatos a tisztás fölé emelkedve gyönyörködni a környék panorámájában - nézett körül.

- Valóban szemkápráztató. Köröskörül meredek hegyoldalak, ami kitűnő védelmet nyújthatott a vár lakóinak. Nem értem, miért állt már Petőfi korában is romokban, miért nem építették újjá? - morfondírozott Norbi.

- Talán azért, mert a panzió kívül sehol egy település, egy főútvonal. Csak erdő, erdő és hegyek mindenfelé. Izgalmasan vadregényes táj. Isteni lesz egy hetet itt tölteni! Norbinckám, hogy jutunk le innen, kezdem rosszul érezni magamat.

- Csak nem tériszonyod van?

- Eddig nem tudtam róla, de kezdek szédülni és hányingerem van. Ha be merném vallani, nem tagadhatnám, van bennem félelem.

- Akkor tényleg le kell innen mennünk, de kicsit várj, kitalálom, hogy segíthetnék, nehogy lezuhanj.

- Próbáljuk meg úgy, ahogy feljöttem.

Zsófi Norbihoz simulva lassan csúszott lefelé. Most örült neki igazán, hogy szabadidő alsó volt rajta. Így sérülésmentesen foghatta bokái közé a sziklát. Norbi szerelmet sugárzó tekintete erősítette, meg tudja csinálni. Kis időbe telt, de csak leért a biztonságot nyújtó kiszélesedett részre. Innen már ő segítette a fiút. Amikor mellé ért, magához ölelte, megcsókolta.

- Norbi, nem erről volt szó! - akart kibontakozni karjából ijedten.

- Nyugi, apukáink sehol a láthatáron. Sokkal többre vágnék ennél, legalább ennyit engedj meg.

- Jó-jó, de innen is nagyot lehet ám esni. Másszunk le valahogy.

- Lehet, de nem fogunk. Lesegítelek, nagyon sápadt vagy.

Mire lekászálódtak, Andrásék is előkerültek.

- Remélem, jól fog esni az ebéd - nézte őket mosolyogva László.

- Nem lesz ránk panasz, jól kifáradtunk a sziklamászástól - nevetett Zsófi.

A délutánt az idilli apartman tetőteraszán töltötték. László vacsora után köszönt el tőlük.

3.

Másnap kora reggel busszal és vonattal mentek Börzsönyékebe, hogy ne legyenek sehol helyhez kötve az autó miatt. A vonaton András igyekezett szóval tartani a fiatalokat:

- Börzsönyéke valóban ékszerdoboz a Börzsönynek. Nem csoda, hogy az idegenvezetőnk az egyik ott nyaraló írónk szavaival mutatta be nekünk. Nem szó szerinti az idézet, de ő így mondta: Amikor a Dunakanyar, mint tájegység fogalommá vált, úgy tartották, hogy az itt megbúvó üdülőfalu a Dunakanyar Gyöngye. A sok értéket magába foglaló kicsi település a nagy folyó és a vadregényes Börzsöny hegység szorításában éli életét több mint hétszázötven éve. Egy itt nyaralóé pedig így hangzott: Van Budapesttől nem túl messze egy falu, ahol zöldek a fák, működnek az utcai kutak. Ott lehet hagyni a biciklit a főtéren lelakolatlanul. A mai világban szinte a csodával határos ekkora biztonság.

- Szerintem ezek idegenvezetői fogások. Reklámnak mindenesetre kitűnőek - jegyezte meg Norbi.

- Nem tudom, de majd magatok is megtapasztalhatjátok azt a csendet, nyugalmat, ami ott van. Miután hazatelepültem, két hetet töltöttem ott. Nincs benne túlzás, időnként úgy éreztem, mintha megállt volna az idő. Nagy volt a hőség, egyik nap kedvet kaptam rá, beültem egy kiskocsmába. A jó hideg sör mellett elüldögéltem és az embereket figyeltem. A szomszéd asztalnál diszkréten társalogtak valakiről, aki éppen nem volt jelen. Kis idő múlva megérkezett az illető, mikor is gyorsan más valakiről kezdtek beszélgetni. Majd egyikük elköszönt, elment. Ezt követően ő lett a téma tárgya. Nem lenne ebben semmi különös, hiszen így működnek a társaságok. Ami megfogott, az, hogy semmi rosszindulat nem érződött a társalgásukban. Úgy tárgyalták ki egymást, mintha az időjárásról beszélgettek volna.

- Kár, hogy általánosan nem lehet így - sóhajtott Zsófi.

- Megérkeztünk, kezdődhet a visszazámlálás - mosolyodott el András.

Elsőként az állomás környékén tettek körsétát.

- Lélegezzétek be mélyen a csodálatosan tiszta levegőt, amit annak köszönhet a falucska, hogy a vasút, az autó-főút nem rajta keresztül, hanem mellette halad el.

Átsétáltak a nevezetes Hétlyukú vasúti völgyhíd alatt, ami kiemelkedő vasúti emlékmű. A híd mellett felkapaszkodtak a Jancsi-hegyre, ahonnan a falu csodálatos panorámájában, valamint a szemképráztató Dunakanyarban gyönyörködhetnek. A falu egykori főutcáján folytatták útjukat a patak mellett. Útközben megálltak, megcsodálták az ezernyolcszáz körül épült műemlék-jellegű árkádos, tornácos Öregmalmot, majd a Dunára néző fagerendás szerkezetű szlovák parasztházakat. Sétájuk végén a hajó- és kompikötőhöz értek. Innen láthatták a falutól alig száz méterre lévő szigetet, ahova kis hajó szállítja át az érdeklődőket, ott szórakozni vágyókat, ahol alacsony vízálláskor kellemes strand áll rendelkezésükre.

Visszatérve az állomáshoz, megnézték a közelben lévő katolikus templom oldalán díszelgő híres órát, amit állítólag hajón utazva is jól lehet látni. Közben megéheztek.

- Az ABC-ben nézzünk valami harapnivalót, vagy esetleg hamburgerre vágytok reggeli gyanánt?

Zsófiék ez utóbbira szavaztak, de nem hagyták ki a finom süteményeket sem, amiket a szemközti cukrászdában fogyasztottak el. Az édesség után Zsófi vízzel akarta oltani szomját.

- A plébánia mellett jó ízű forrás van, ott teljesülhet a vágyad - indultak oda.

Miután ittak, feltankoltak a valóban kellemes ízű és hideg forrásvízzel. A híd után jobbra fordulva mentek egyenesen a serpentin jelzésig. Itt elkanyarodva a Kálvária sziklaszentély felé vették az irányt, ami a Kálvária domb aljánál búvik meg a sziklába vájva.

- Jártál már itt? - kérdezte András Norbitól.

- Nem is egyszer. Tudom, hogy itt volt a község első temploma a múlt század elejéig, amíg a vasútnál látottat meg nem építették. Miután lebontották, a sziklaszentélyt a hagyomány szerint remeték lakták. Állítólag ők faragták a szentély hátsó falán látható Szűz Mária domborművet. Feladatuk valószínűleg a Kálvária őrzése lehetett. Az utolsó remete a múlt században halt meg, jelképes sírját a közelben kereszt és felirat jelzi.

- Annyival egészíteném ki, hogy a mellette lévő pincebarlang huszonnyolc méter mélyen nyúlik be a domb belsejébe. A II. világháború idején idemenekült a lakosság egy része a légitámadások elől.

- Ennyi információ után sétáljunk fel a serpentinre a Kálvária dombra, ahol az emlékművön kívül gyönyörködhetünk a település varázslatos panorámájában.

- Bizony-bizony, izzíthatod a fényképezőgépedet - fogta át Zsófi vállát Norbi. - Onnan belátható az egész környék.

Minden fordulóban megálltak a fényképezőgépeiket kattogatni, a táj varázsát megcsodálni. Így elég sok időbe telt, amíg felértek. Fent, amennyire tehették, körüljárták a nyolcszögletű fallal körülvett pódiumot, amin négy köoszlop fogta közre a zászlórudat.

- A négy rúd a négy évszagnak megfelelően nyert elhelyezést. Az Országzászló a Trianon tragédiáját idézi fel. Bár a műemlék befejezetlen maradt, a bonyolult szimbolikája miatt páratlan az országban - mondta András az emlékművet nézve.

Norbi kiválasztotta azt a helyet, ahonnan leglátványosabb a falu.

- Nézd csak, Zsófi! Innen teljesen úgy tűnik, mintha a folyópart, az út, a vasút és a hegyláb szorításában alig férnének el a házak.

- Csakugyan! Még kisebbnek tűnik a település, mint amekkora. Látványnak sem utolsó a község. Csuda romantikussá teszi a rajta kanyargó patak. De jó lenne ilyen helyen élni!

- Töltsük itt a születésnapodat, és ha tényleg annyira megtetszik, tervezzük ide a jövőnket. Ha belegondolsz, innen ötven perc alatt bent lehetünk Budapest szívében.
- Tervezhetem, te édes álmodozó, de hol van az még?! De mondd csak, hogy fogunk dönteni, hol romantikázzunk az egy hét alatt?
- Szerintem annak megfelelően, hogy teljes magányra vágyódunk majd, vagy beérjük a Dunakanyar panorámájával valamelyik hegyoldali villában, nem lesz nehéz a döntés.
- Akkor bízzuk magunkat a pillanatnyi érzéseinkre.
- Mennyire vagytok fáradtak? - kérdezett közbe András. - Sétáljunk vissza a vasútállomásra, vagy menjünk át innen egy kisebb lélegzetű túrával a panzióba?
- A Szent Mihály-hegy felé gondoltad? - nézett rá kérdően Norbi.
- Nem egészen. A Rigó-hegy közelében, a Remetebárány elágazás előtt átvágunk egy erdőn, egy kis dombon és máris irányban vagyunk.
- A Nagymaros felőli útra gondolsz?
- Igen arra.

Norbi némi gondolkodás után bólogatott, majd Zsófi nézve mondta:

- Nem veszélyes táv. Szerintem tíz kilométer sincs. A magaslat ilyen meredek sincs, mint itt a szerpentin volt. A távolság sem tűnik többnek, mintha visszasétálunk a falun át az állomásig, és a busztól lenyomjuk a három kilométert a panzióig. A járművekre való várakozásról szót sem ejtve.
 - Pontosan így gondolkodtam - helyeselt András.
 - De előbb együnk, mert kilyukad a gyomrom - mondta mintegy helyeslően a két férfi elképzelését Zsófi.
 - Semmi akadály, van miből válogatni, tele a hátizsákom kajával - tette le András a fűbe.
- Pillanatok alatt előkerült Zsófi táskájából a higikendő. Kényelmesen beebédeltek, úgy vágtak neki az útnak. Este nyolc órakor már a panzióban vacsoráztak.
- Nem gondoltam, hogy így kifáradunk a végére - bújt Norbi Zsófi mellé.
 - Tudtok szervezni, az biztos. Nem tudom, apu mit tervez holnapra, de én szabotállok - nyúlt el a fiú karjában.
 - A legmesszebbmenőkig támogatni fogom. Isteni romantikus éjszakánk volt tegnap, azt hittem, ma repetázhatunk.
 - A csillagok nem csalnának meg minket, de én képtelen lennék akkora hancúr - mondta már félálomban Zsófi.

4.

A hátralévő időben egy napot szántak a Rigó-hegy megmászására, megnézték az alatta húzó-dó remetebárányt. Ha már arra jártak, nem hagyták ki az Ördög-hegyet sem, de az idejük nagy részét a telken töltötték. Bográcsoltak, grilleztek, délutánonként kártyáztak.

Zsófi felfedezte a szekrényük aljában megbúvó zárt fiókot, ami tele volt társasjátékokkal. Mint egy gyerek szedte ki mindet. Leült közéjük a szőnyegre és elmélázó tekintettel rakosgatta szét. Norbi mellé kuporodott:

- Mesélj, milyen emlék köti le a gondolataidat?
 - Eszembe jutott, hogy kedveltem meg Dini bá'-t.
 - Ha nem veszed rossznéven, ez engem is érdekelne - jött be a szobába András.
 - Nincs benne titok. A bonyolult történet leegyszerűsítve: anyu egyik kiborulása után javasolta, hétvégén menjünk fel a vállalat mátrafüredi üdülőjébe. Április lévén, meglepetés várt bennünket. Javában folytak a téli felújítási munkálatok, csak a hátsó kertben a kétszintes apartmant vehettük igénybe, ami túl romantikusnak bizonyult két nőnek. Anyu csak azért nem fordult vissza, nehogy csalódást okozzon nekem.
 - Merész vállalkozás volt - jegyezte meg András.
 - Félünk is rendesen. Az emeletre költöztünk be. Amíg vacsorázni voltunk, szerencsénkre, elfoglalták az alsó szintet is. Nem találkoztunk, mert este fáradtak voltunk, reggel pedig korán keltünk, hogy elérjük a Kékestetőre menő buszt. A sípályán ért bennünket utol Dini bá'. Nagy meglepetés volt mindkettőjüknek. Dini bá'-nak ott sikerült végleg elnyernie anyu szívét. Nekem, mint mondtam, azzal, hogy partnerként kezelt az első pillanattól kezdve. Ott kötötünk örök barátságot. A játékokat látva jutott eszembe, milyen jókat társasoztunk hármasban.
 - A létszám adott, rajta, kisasszony, lehet nosztalgiázni - nevetett András.
 - Te sem tartod dedősnek? - nézett Norbira.
 - Hogy tartanám? Tudod, mennyit játszom Esztinkóval és soha nem kényszerből.
 - De jó! Melyikhez lenne kedvetek? - lelkesedett Zsófi.
 - Próbáljuk ki ezt - emelt fel egy nagy dobozt Norbi. - Ezt nem ismerem.
 - Izgi, jól ki lehet egymást rugdosni - böngészte nevetve az ismertetőt Zsófi.
 - De téged is ám, nemcsak minket - fogta át a vállát Norbi.
 - Ha hagyom. Jól kicselezlek mindkettőtöket és csak azért is én nyerek!
 - Mintha a hugit hallanám - nevetett Norbi, miközben felállította a bábukat a kiindulópontra.
- Szinte repült velük az idő. Egyik reggel arra ébredtek, máris mehetnek tovább a Bükkbe. Bepakoltak a kocsiba, leadták a tulajdonosnak a kulcsot és Ligetgyöngyéig meg sem álltak.
- Ugyanabban a szállodában szálltak meg, ahol tavasszal. Még aznap megnézték a szemközti barlangot belülről is. Óránként indították a csoportokat, ha minimum tíz személy összejön. Szerencsájuk volt, velük együtt tizenketten voltak, amikor átsétáltak.
- A mesterségesen kiképzett, ötvenkét méter hosszú tározón keresztül jutottak be a nagyterembe. Figyelemmel hallgatták az idegenvezetőt.
- Ha elsétálunk a terem végébe, visszafordulva láthatjuk fönt a barlang tetején a kürtőt, azaz „kutyalyuk”-at, amin keresztül fedezték fel a barlangot a huszadik század elején. A hagyomány szerint, a nyílás egy sűrű bokros részben volt, ahol egy arra járó kutya beleesett a kürtőbe. Napokig ugatott, mert nem tudott kimászni. Az ott lakók hallották meg vonyítását. Egy vállalkozó fiatalember mászott le érte a hét méter mélységbe és mentette ki kötél segítségével. A kürtő ma is megvan, a barlangnyílás fölötti meredek hegyoldalra nyílik. A későbbiekben ugyanezen a nyíláson keresztül ereszkedett le a barlang igazi felfedezője, ugyancsak kötélhágcsón. A nevéhez fűződik a barlang tudományos leírása és elnevezése.
- Továbbhaladva ismét mesterségesen kibővített, rövid járaton keresztül lépcsősoron mentek fel a Kupola-csarnokba. Ez a barlang legtágasabb terme. Zsófi megfogta Norbi kezét és megállásra készítette. A figurákról elnevezett meseországot nézte.

- Ez tényleg maga a csoda! Egy édes mesevilág. Hogy tudnak a cseppkövek így egymásra rendeződni - nézte elbűvölve. - Nem tudom, ki találta ki, melyik mire hasonlít, de én névszerint belelátom a Mikulás, Jancsi és Juliska figurákat. El tudnám nézni őket estig.

- Édesen kislányossá varázsolja az arcodat a gyerekes lelkesedésed - szorította meg a kezét. - Úgy itt maradnék veled, bár lehetne.

- Ehelyett mennünk kell, nehogy vissza kelljen értünk valakinek jönnie.

András a lépcső tetején várta be őket.

- Valami baj van?

- Igen. Marasztalóan hatott rám a meseország - mondta mosolyogva Zsófi.

- Nézzétek a kupola bal oldali falát. Ez a Vízesés! Hosszú évezredek során alakult ki és amint látjátok, beborítja az egész falat.

- Szembeállva a Vízeséssel, tőle jobbra a barlang egyik legnagyobb és legszebb cseppköve, a „Budapesti Mátyás templom” látható - hallgatták az idegenvezető magyarázatát. - A terem csodálatos akusztikával rendelkezik. A barlangban rendezett koncertekkor a zenekar, illetve kórus a Bátyán, mint színpadon áll, míg a közönség a Kupola-teremben hallgatja az előadást. Innen a Bátyára érkezünk, melyről visszafordulva a szemközti falon egymás alatt két vízszintes vonalat látunk, mely arról tanúskodik, milyen magasan állt a barlangban a víz. Az úton továbbhaladva az Oszlopok Termébe jutunk, mely a barlang cseppkövekben egyik leggazdagabb része, ahol nevezetes képződmény a Rokokó-oszlop és az Egri Minaret nevű cseppkő-oszlopok.

Itt András készítette megállásra Zsófiékat.

- Egyszerűen nem lehet betelni a látvánnyal.

- Én meg folyamatosan azon filózok, ki találja ki a figuráknak a neveit?

- Szerintem nem nagy durranás. Ha hosszan néznéd, biztosan a te fantáziádat is megmozgatná, szerinted mire, kire hasonlíthat.

- A tied nem, mert nem is azt nézed - súgta nevetve Zsófi.

- Nekem sokkal szebb, valóságosabb látnivalóm van ezeknél a fantáziafiguráknál. Tényleg imádnivaló vagy az érdeklődő tekintetteddel.

Továbbhaladva a kitűnő akusztikájú Színházterembe jutottak, ahol kis fantáziával odaképzelték a zenekari árkot, ami fölött a magas állócseppkő figurában a „Karmester” nevű cseppkőképződmény látható. Innen visszajutottak a kijáráthoz.

- Vacsora előtt lenne kedvetek sétálni egy jót?

- Mehetünk - adta beleegyezését Zsófi. - Isteni csillagfényes este van.

András kissé lemaradva tőlük követte őket, hogy ne zavarja társalgásukat. Közben az járt a fejében, milyen egyes érzelmek kötik az üdülőtelepüléshez. Nem túlzott, amikor azt mondta tavasszal Zsófiéknak, itt volt a legboldogabb, de sajnos, a legboldogtalanabb is.

Nászéjszakájukon kísértáltak a tóhoz. Órákig járkáltak, csókolóztak Júliával - Zsófi anyukájával. Édesen szemérmes kislány volt. Pontosan olyan szégyenlős, mint Zsófi. Az éjszaka közepén alig tudta rávenni, hogy elbújva a sűrűben adja át magát neki. Milyen kényeskedve tudott nyafogni, ha valami nem tetszett neki. Talán ezt imádta benne a legjobban.

Ligetgyöngye, feledhetetlen idill! A megismerkedésüket leszámítva háromszor voltak itt, ebből két alkalommal babával mentek haza. Bárcsak itt sétálhatna vele a másik lánya is.

Három hónap élet jutott neki az anyukája pocijában. Ő lett életük tragédiája. Gyötrelmes heteket éltek át, miután elvesztették őt. Julcsi annyira kiborult, két hétig altatták, nehogy összeomoljon idegileg. Neki is rettenetes volt, férfi létére nemegyszer sírta el magát. Ha nincs Zsófi, talán túl sem éli. De ő volt és minden nap százszor elmondta:

„Aputi ne tírj. Nadon teretlek, ét jó letek, tak ne tírj.”

„Hacsak tehetted, odafészkelte magát az ölembe, puszilgatott és mindig csip-csip csókát, piros pacsit és ez elment vadászni-t kellett vele játszanom” - idézte vissza. Őt Zsófi, az a drága két és fél éves csöppség mentette meg az összeomlástól.

Julcsi felépülése után minden megváltozott köztük. Elutasító lett, őt okolta mindenért. Igyekezett türelmes lenni vele, mégis egyre jobban elhidegült tőle. Végso elkeseredésében eljött vele ide csodát remélve. De borzalmas, ami történt. Nem akart tőle semmit, hiszen már hónapok óta távol tartotta magát, csak a kosztüm kabátját akarta rásegíteni. Szembe fordult vele és amilyen durva hangon tudta, sziszegte a képébe: „hozzám ne éj, undorodom tőled”. Ez volt a csepp a pohárban. Azt kívánta, bárcsak sülyedne el, válna semmivé. Menekült otthonról. Aztán egy nap visszaköltözött a szüleihez. Várta, hogy visszahívja, mert nem bírja nélküle. Nem ez történt. Fogta magát és kimenekült az országból, de ahányszor rá gondolt - pedig nem volt nap, hogy ne úgy lett volna -, mindig a fülében csengett kegyetlen hangja.

Vajon milyen lehet most? Szeretné tudni, de neki csak a morgolódo ellenségeskedése, türelmetlensége jut belőle. Mennyire bízott benne, amikor hazahozta a honvágya, nem kötötte le ő sem az életét senkivel és talán lehet esélye nála. Gyorsan szétfoslott az álom, mert anyukája nem késlekedett közölni vele, örüljön neki, hogy megszabadult Júliától, mert igencsak kerülgetik a férfiak. Mellbevágóan hatott rá, de sokkal jobban fájt, amikor azt tudta meg, újból férjhez ment, ráadásul akkor, amikor már ő is itthon volt. Azonnal fel kellett volna keresnie. Meg is tette volna, ha lett volna hozzá mersze, de be kell vallania, Zsófit is erős szívdobogással hívta először telefonon.

Zsófi, te drága kis angyal! Csuda aranyos baba, tündéri kislány voltál. Kifejezhetetlen érzés, hogy itt, ebben a milióban fogantál meg. Mintha ráérezett volna, hogy gondolatban is vele foglalkozik, megfordult:

- Apu, mit nézel, hogy úgy lemaradtál tőlünk - állt meg.

- Látnivaló nem sok akad a villanyfényben. Nostalgikus gondolataim kötnek le.

Megfordultak, visszamentek a szállodába. Rohamosan teltek itt is a napjaik. Sokat szaunáztak, úsztak a szálloda úszómedencéjében. Bejárták a környéket, rengeteget fényképeztek. Kipihentén, feltöltődve tértek vissza Pestre.

HARMADIK FEJEZET JOGOK ÉS KÖTELESSÉGEK

1.

Zsófit azzal fogadta Júlia, másnap nekik Királyvárra kell menniük. A tervezőmérnökkel ősszel abban egyeztek meg, hogy a belső tér kialakításánál, a burkolóanyagok beszerzésénél Dénes jelen akar lenni. Az építkezés ebbe a fázisba került. Nem várhatják meg, amíg Zsófi túl lesz a felvételin, mert akkor leállnak a munkálatok.

- Szóval, úgy gondolod anyci, hétfőn felvételizek és aznap menjek Királyvárra?
- Igen, nagy szükségünk lesz rád. De szeretném, ha itthon is rendben maradna a lakás. Megcsinálod a nagymosást és takarítást?
- Természetesen, be is vasalok mindent.
- Köszönöm, sokat segítesz vele, ha nem felfordulásra jövünk majd haza. Dénes elintézte, hogy ne kelljen Pestre rohagálnunk. Ha július elejére fel tudnál készülni, levizsgálhatnál KRESZ-ből, elsősegélyből, műszakiból. Megvan hozzá minden könyv.
- Értem. Felvételi után állhatok neki ismét tanulni.
- Igen, mert jó lenne, ha a nyáron meglenne a jogosítványod.
- Rajtam nem fog múlni. A vizsgákra felkészülök, a többi Dénes bá' dolga.
- Rajta sem fog múlni. Össze kell kapnunk magunkat, ha augusztus végére beköltözhetővé akarjuk tenni a házat.
- Ahogy most áll, nehéz elképzelni, hogy sikerül, de rám bizton számíthattok.

Zsófi gondterhelten ment kipakolni, hogy nekiállhasson a holmijai mosásának. Közben járt az agya. Biztos volt benne, el van rendezve úgy a nyara, Norbival nem is találkozhat. El sem meri mondani neki. A sírás kerülgette. Miután beindította a mosógépet, ígérete szerint felhívta Andrást.

- Szia, apukám! Itthon oké minden.
- Szia, csillagom! Nem úgy hallom a hangodon, vagy nem akarsz nekem a gondodról beszélni?
- Tényleg el vagyok keseredve, de nem bántott senki, csak anyu vázolta a nyaramat. Szerintem augusztus végéig nem mozdulhatok Királyvárról.
- Hogy értsem ezt?

Részletesen elmondta a Júliával folytatott beszélgetésüket.

- Értem. Hiába ügyeskedik anyukád, nem mondok le a kéthetenkénti találkozásainkról.
- Nagy csatát kell emiatt vívnod anyuval, ezt előre mondhatom.
- Biztos lehetsz benne, én megteszem a magamét, de jó lenne, ha nem egyedül kéne harcolnom. Nem szeretném azt a látszatot kelteni, hogy csak nekem fontos, te kényszerből vagy velem.
- Ezt anyu sem hiheti. Úgy érzem, féltékenységből problémázik mindenben.
- Helytelen, ha féltékeny rám. Maholnap nagykorú leszel, nem láncolhat magához.

- Érzelmileg nem is teszi. Itthon jóformán már csak kötelességeim vannak. Állandó harc megy köztünk Norbi miatt is.

- Nyugi, kicsim, én melletted állok, amiben tudok, segítek. Remélem, Norbi velem jöhet majd alkalmanként.

- Kösz, apukám, édi vagy! Ígérem, nem fogsz bennem csalódni!

- Azt jelzi a telefonod, valaki hív?

- Igen, Norbi toporog bebocsátásra várva.

- Akkor elköszönök, bízz bennem és ne szomorkodj, szia, kincsem!

- Szia, apukám!

- Szia, itt vagyok. Bocsi, apuval beszéltem.

- Sejtettem. Mi újság van, kiscsillag?

Neki is részletezte, előre láthatólag mi vár rá a nyáron.

- Ne is mondd. Tiszta ideg vagyok a nyár miatt én is. Nem tudom, Esztinkó felügyelete mellett hogy készülök fel a vizsgákra. A vezetés nem izgat, Nemegyszer vezettem már apu kocsiját.

- De jó neked! Én bezzeg cidrizem. Azt hittem, csak autóvezetésből kell majd Királyváron vizsgáznom, a többiből felkészülhetek veled.

- Zsófinckám, édesem, mi lesz velünk?

- Nem tudom. Apu azzal vigasztal, nem mond le a találkozásainkról. Csak attól félek, te nem jöhetsz vele.

- Attól nem kell. Szombat-vasárnap anyu itthon van, nem ő fogja meghatározni, mikor hol leszek.

- Ez mindjárt jobban hangzik. Egyébként igaza van apunak a találkozóinkkal kapcsolatban. Én sem várhatom tétlenül, hogy a sült galamb a számba repüljön.

- Nem, de a mi életünk már mindig valamiféle harcról fog szólni? Mikor mentek Királyvárra?

- Úgy tűnik, erről szól a diákszerelem. Anyuék holnap, én majd a felvételi vizsga után.

- Ma csütörtök van. Négy teljes napunk lesz, amit együtt tölthetünk.

- Tölthetnénk, ha neked nem kéne Nagymarosra menned.

- Te biztosan nem jöhetsz velünk?

- Amennyi munkát anyu rám bízott, bele sem férne az időmbe.

- Akkor maradok és segítek a tengernyi teendőben.

- Hurrá, várlak! El kell köszönnöm, mert a nagyfőnök, azaz anyu magához rendelt.

- Gyönyörűm, hívj, amint tudsz!

- Úgy lesz. Szia-szia-szia, millió puzi!

- Csók, ha szabad kérem - puszilt bele a telefonba Norbi, mielőtt lenyomták a non gombot.

Mivel Norbi Krisztinával kettesben volt, kiment a konyhába, hogy beszéljen vele.

- De jó illatok terjengenek! Csak nem brassóit készítesz?

- De bizony. A hasábburgonyát is átsütöm félig, így seperc alatt ebédet varázsolk majd szombaton.
- Kérlek, ne kezdj velem ordibálni, mert meg szeretném veled beszélni, én nem megyek veletek. Zsófi a jövő héten Királyvárra megy és ott is kell maradnia egész nyáron, úgyhogy ezt a pár napot vele töltöm.
- Elegem van Zsófiból, kisfiam! A szülinapról elmész, hogy vele lehess, két hétig távol voltál, hogy vele lehess, itt a pont. Most velünk jössz és előlött nem óhajtók vitát nyitni.
- Ti engedtétek magatokat terrorizálni harminc évvel ezelött?
- Először is, Norbikám, a miénk nem diákszerelem volt. Másodszor, meg kellett így is küzdenünk a kapcsolatunkért. Bár apukád gyakorló kórházi orvos, én nővér voltam, de a szüleink szabták meg, mennyit lehetünk együtt, mikor házasodhatunk össze.
- Apu nekem azt mesélte, alig egy év ismeretség után házasodtatok össze és akkor már a hasadban ott növekedett Laci. Ehhez képest a mi szerelmünk valóban diákszerelem, de komolyan vesszük. Tisztában vagyunk vele, négy év tanulás áll előttünk, amíg közös életünk lehet, de szoros köztünk a kapocs, ki fogjuk állni a hűségpróbát. Ennek azonban feltétele, hogy amennyit csak tudunk, együtt lehessünk.
- Vissza az agarakkal, fiam! Először is nem négy, hanem minimum öt év tanulás áll előtted, hacsak nem akarsz doktorálni. Te nem kérheted számon a fiatalságunkat. A család gondjaiból igenis ki kell vened a részed, amíg velünk élsz.
- Zsófi-val úgy beszéltek meg...
- Nem érdekel! Egyelőre nem Zsófi, én mondom meg, mikor hova mész!
- Nem fogok doktorálni, legalábbis egyelőre nem és diploma előtt összeházasodunk. Huszonhárom évesek leszünk, nem lesz szükségünk a beleegyezésekre. Apu ígéretet tett rá, ha nem megy külön, egy év után átjelentkezhetek Királyvárra. Az eltartásom miatt nem kell aggódnod, az ösztöndíjam mellé dolgozni fogok. A család gondjainak pedig bőven részese voltam, és amennyire az időm engedi, leszek ezentúl is, hacsak magad ellen nem hangolsz egészen. Egyetlen zokszavam nem volt Esztinkó felügyelete ellen, pedig elég nehéz feladat elé állítottál azzal, hogy mellette kellett felkészülnöm három vizsgából. Bocsáss meg, anyukám, nem akarok szemtelen lenni, ti akartátok, hogy megszülessen, akkor ne akard egészen rám testálni őt.
- Elég! Majd akkor harcolj a jogaidért, ha önálló egzisztenciád lesz.
- Nem, anyukám, nem elég. Tudom, fájó pont az életemben a bátyám, de akkor is megkérdezem: rám ki vigyázott, amikor ti nem voltatok itthon? Nem felejtettem el, hogy akkor ebédeltem, amikor te este hazajöttél, mert őurasága bevágta a táskáját és ment a srácokkal focizni, utána pedig moziban töltötte az estét. Mondd, Lacival szemben miért nem volt elvárások? Még annyi sem, hogy tanuljon? Legyen legalább egy normális szakmája, hogy ne biztonsági örként tengesse semmittevő életét? Ha így halad, nyugdíja sem lesz, mert nincs egyetlen nap bejelentett munkája.
- De kinyílt a csipád! Hányszor mondjam, hallgass! Nem érdekelnek az érveid! Laci éli az életét, ahogy tudja. Három gyereket nevelnek és boldogulnak a maguk tehetsége szerint.
- Tudom, semmihez semmi közöm, mert igazam van. De, ha nem tudok veled semmiben megegyezni, követem a bátyám példáját, akkor legalább nem szólhatsz bele semmibe - rohant be a szobájába és magára zárta az ajtót.

2.

László és Esztinkó a nagy kiabálásra értek haza. A szócsata végét az előszobában hallgatták végig. Megpuszilta az ijedt kislányt:

- Menj, kicsim, a szobádba játszani, vagy videózni. Megbeszélem anyukáddal és a bátyáddal, megint miért tört ki köztük a botrány.
- Jó, de apuci, Norbincra ne haragudj, mert ő mindig elvisz engem a játszótérre.
- Nem haragszom, csak békét teremtek köztük.
- Jó, és akkor már nekem sem kell a szobámban lennem?
- Nem, bogárkám, utána kijöhetsz hozzánk - kísérté el a szobája ajtajáig, majd ment a konyhába.
- Mi ez az ordítózás már megint?
- A drágalátos fiadnak igencsak kinyílt a csipája, de majd én letöröm a fene nagy önbizalmát, céltudatosságát.
- Beavatnál ennél kicsit bővebben?

Krisztina remegett az idegességtől. Sírva, kiabálva próbálta részletezni a Norbival folytatott beszélgetésüket.

- Először is próbálj megnyugodni. Vegyél be nyugtatót és pihenj le. Komoly dolgokat nem lehet csípőből, hangerővel elintézni.
- Megmondtam előre, ez lesz a vége, ha állandóan a lovat adod a fiatal úr alá. Alig érettségizett le, máris a fejünkre akar nőni, de majd én megmutatom neki, ki az úr a házban.
- Krisz, szépen kérlek, vegyél be nyugtatót és pihenj le.
- Csak nem most is az ő pártján állsz, mi?
- Igaza van. Lacival amit csak lehetett, mindent elrontottunk. Nem engedem, hogy Norbi igya meg a levét. Ő jóindulatú gyerek, partnerként meg lehet vele beszélni mindent. Hangsúlyozom, partnerként és nem gyerekként kezelve őt. Sokszor kértelek, Zsófival a kapcsolatát vedd komolyan. Végzetes hibát követsz el, ha ellenük fordulsz. Szeretik egymást, korukhoz képest túlzottan is komolyan veszik az életet. Zsófinak köszönhetően érettségizett a fiunk kiváló eredménnyel; neki köszönhetjük, hogy ekkorra az éretlen kamaszból megfontolt srác lett. Mit akarsz ennél többet? Utoljára kérem, ne állj közéjük, mert esküszöm, velem gyűlik meg a bajod.
- Képes lennél beáldozni a házasságunkat a fiad hóbortjáért?
- A fiam élete nem hóbort. A házasságomat nem áldozom be, de nem fogom a fiammal kialakított jó kapcsolatomat sem. Vedd tudomásul, teljes mellszélességgel állok ki mellette, és amiben lehet, támogatom a kapcsolatukat. Mégis csak örület, hogy Norbinak veled, Zsófinak az anyjával kell állandóan hadakozniuk az együttlétükért. Milyen anyák vagytok ti?
- Nem olyan elfogultak, mint amilyen apa te meg Dénes vagytok, az biztos. Persze Dénes könnyen beszél, Zsófi nem a lánya.
- Annál szebb, hogy a védelmére kel a szerelmével szemben. Igen, valóban úgy néz ki a dolog, mi apák sokkal realisabban állunk a dolgokhoz. András is a fiatalok mellett áll és amiben csak tudja, támogatja őket.

- Persze-persze - mosolyodott el gúnyosan. - Ha Júlia tudná, miből áll az ő nagy pártfogása, soha nem engedné el a lánykáját velük. Különben pedig lett volna az elmúlt tíz évben ilyen segítőkész. Nagyobb szükségük lett volna rá, mint most. De akkor a könnyebb végét fogta meg a dolgoknak, külföldre menekült a felelősség, a gyerektartás fizetés elől.

- Ebbe nincs és nem lehet beleszólásunk. Az ő olvasatában mindenesetre egészen másként szól a történet.

- Nem csoda. Mindenki a mundér becsületét védi és igyekszik saját malmára hajtani a vizet.

- Ez lehet igaz, de szégyen, hogy Zsófinak tőle kellett megtudnia, nem az anyjától, aki felnevelte, hogy hűga lehetne, ha Júlia nem felelőtlenkedni el a terhességét.

- Na persze. Júlia a bűnbak. Szégyellje magát, hogy ilyesmikkel hangolja az anyja ellen Zsófit.

- Tévedsz. Egyetlen rossz szót nem szól ellene, ellentétben a védenceddel, akivel minden egyes találkozásért ádáz harcot kell vívnia Andrásnak. Soha nem jószántából engedi el, csupán azért, mert tisztában van vele, Dénes Zsófi érdekeit védi. Andrásnak van mit pótolnia, bizonyítani Zsófinak, hadd tegye. Nem lehet véletlen, hogy sumákol Zsófi előtt. Ahányszor rákérdez az Andrástól hallottakra igazolásképpen, Júlia válasz helyett ráordít szegénykére, hagyja őt békén, bújjon az apjába.

- Mert biztosan olyan, ami nem Zsófi tartozik.

- Hogy is tartozna, elvégre a gyerekkora lett tönkre téve a makacssága miatt. Természetesen Dénes ebben is Zsófi mellett áll.

- Ha kedvem lenne, jót nevetnék rajta. Áll ám a rossebet! Saját érdeke, hogy kettesben lehessen Júliával. Különben honnan vagy te ilyen jól informált a családi életüket illetően?

- Onnan, hogy időt szánok a leendő kis menyem múltjának, gyerekkorának megismerésére.

- Meenyeed?! Hogy oda ne rohanjak! Röhögnöm kell! Ne túlozzuk már el ennyire a dolgokat! Két hátulgombolósról beszélgetünk, nemde drágám?

- Jogos a gúnyos hangnem, elvégre két érettségizett, maholnap egyetemista, tizennyolc éves hátulgombolósokról, akik immáron hivatalosan is felelősségre vonhatók tetteikért. Száz szónak is egy a vége, tessék őket komolyan venni és felnőttként kezelni!

Odament a fia szobájához, bekopogott.

- Norbikám, nyisd ki az ajtót!

- Apa bocsáss meg, semmi kedvem anyuval tovább társalogni, egyedül szeretnék lenni.

- Én pedig egyedül szeretnék bemenni hozzád. Elmondanád a te variációdát is? - kérdezte, miután leült a fiával szembe.

- Nincs mit elmondanom. Kihasználva az alkalmat, hogy anyuval kettesben voltunk, próbáltam egy-két dolgot megbeszélni vele, de végig sem hallgatott, csak szórt rám az áldást. Eleinte érvelni próbáltam, de úgy eldurvult az egész. Sajnálom, de a vita hevében nem tudtam visszafogni magamat és versenyt ordibáltunk. Apa, megteszek mindent, ami tőlem telik, de azt nem fogom engedni, hogy anyu ellenszenve a kapcsolatunk rovására menjen. Forr bennem a düh, de nyugodt állapotomban is vállalom, csináljon anyu bármit, én pénteken nem megyek veletek.

- Nyugodj meg, Norbikám, melletted állok.

- Kösz, apu, ez igazán jól esik, de mit jelent ez ebben az esetben?

- Azt feltétlenül, hogy végighallgatlak és utána mondok véleményt.

Megszólalt a mobilján a török induló. Rápillantott:

- Zsófi hív.
- Kimegyek, beszélgetsek.
- Ez egyszer azt kérem, maradj itt - nyomta meg a yes gombot és kihangosította a telefont. - Szia, Zsófinckám!
- Szia. Teljesen kivagyok. Eddig csomagoltunk, odakészítettünk négyféle ételt, közben a kicsiket kellett dajkálgatnom. Norbinc, ha ilyen az anyák élete, nem biztos, hogy vállalom.
- Angyalkám, most én mondom azt: hol van az még? Nekem a te jelenléted a legfontosabb az életemben, a többit majd ráérünk eldönteni.
- Csak a pillanatnyi érzéseimet akartam megosztani veled. Te mit csináltál, amíg én lent robotoltam?
- A számat robotoltattam anyuval szemben. Olyan heves vita, mit vita, ölremenő veszekedés volt köztünk, amilyen eddig soha.
- Csak nem a hétvége miatt?
- Talált, sülyedt. De ne izgulj, veled leszek és ezt apu remélem garantálja, miután beavatom az események folyamába. Egyébként itt ül a szobámban. Mielőtt hívtál, ő próbált belém lelket verni. Jól esik, hogy mindenben mellettünk áll.
- Ennél jobbat nem kívánhatnánk magunknak. Köszönöm, ezerszer köszönöm neki én is.
- Nincs mit, Zsófikám - vette át a neki nyújtott telefont -, magam részéről igyekszem mindig az igazság oldalán állni.
- Amit nem tudok mással meghálálni, mint a Norbihoz való feltétlen hűségemmel.
- A legtöbb, amit pártfogásomért kaphatok tőled. Visszaadlak Norbinak, szia Zsófikám!
- Szia, jó éjszakát!
- Ugye megbocsátod, ha most elköszönök én is?
- Természetesen. Épp ajánlani akartam.
- Jó éjszakát, drága! Reménykedve abban, hogy apu ez esetben is mellénk tud állni, amint a lovak közé csapnak holnap, megyek át hozzád.
- Neked is, Norbinckám, drukkolok, hogy várhassalak!

3.

Az együtt töltött napok vegyes érzelmekkel teltek a fiataloknak. Zsófi majdnem minden intim együttlétüket végigsírta.

- Drága Zsófinckám, alig merek hozzád közeledni. Olyan rossz, hogy azonnal eltörik nálad a mécses.
- Igen, mert annyira, de annyira félek a nyártól, attól, hogy alig láthatjuk majd egymást.
- Egy a bánatunk, de ha végigszomorkodod ezeket a napokat is, nem könnyítem, hanem nehezítem a dolgot az ittlétemmel.
- Igazad van, szégyellem magam emiatt. Gyere, drága, legalább a rudkódat hadd vigasztaljam meg.

- Drága vagy, de az örök elégedetlenkedő most veled szomorkodik és úgy elbújt, meg sem találád - csiklandozta meg elmosolyodva.

- Igeen? Akkor ez itt mi? - vette kezébe imádott játékszerét.

- Tündér vagy! Boldog vagyok, hogy mosolyt tudok csinálni az arcodra, de leginkább azért, mert kezdeményezni mersz - játszadoztak egymással.

A továbbiakban Zsófi is játékosra vette a figurát.

Dénes hétfőn reggel felhívta Zsófit:

- Szia, kis hercegnő!

- Szia, Dénes bá'!

- A városban rohangálunk anyagért, de eszembe jutott, milyen butaságban egyeztetek meg anyukáddal. Szóval, felvételi után hívj fel bennünket, hogy sikerült, de ne ülj buszra, reggel érted megyek.

- Épp most tette le anyu a telefont. Nem volt tőle boldog, hogy mondtam neki, annyi a csomagom, nem tudom busszal elvinni.

- Ne vedd tőle zokon, részben tudod, milyen forrófejű, de most körmére is ég nagyon a sok teendő. Egyébként, mi az a sok minden?

- Norbival főztünk négyféle kajcit, sütöttünk kétféle sütit, de bevasaltam az ágyneműket is, hogy legyen váltás.

- Szentséges ég, te édes kis tündér! Hullafáradtan mész felvételizni?

- Túlélem, de az megnyugtat, hogy értem jössz.

- Pihend ki magad, drága, várom az eredményt! Leteszem, mert már percek óta állok a Tüzép előtt, szia!

- Hívlak benneteket, amint végzek, szia!

Reggel Norbi velük akart menni, de Dénes meggyőzte, jobban jár, ha otthon leköti magát valamivel, mert pokoli érzés egyedül visszautazni.

Mire Királyvárra értek, Júlia szétosztotta a feladatokat. Ezenkívül beleesett abba a hibába, hogy ezt Zsófival közvetlenül a köszönés után közölte. A lány rossz szájízzel hallgatta végig, majd egyetlen szó nélkül, morcosan ment a neki kijelölt szobába.

- Szerinted most mi a fene baja van? - nézett kérdőn Dénesre.

- Talán a fogadtatása nem tetszik neki, mint ahogy nekem sem. Ha én lennék a helyében, nekem lenne más is, de jobb lenne az ő véleményét hallani.

Júlia türelmetlenül várta, hogy kijöjjön és ehessenek, de a lány húsz perc múlva sem jelentkezett. Akkor bekopogott a szobájába.

- Zsófikám, rád várunk az ebéddel.

- Egyetek, nem vagyok éhes.

- Légy szíves, gyere ki és beszéljük meg, mi bajod van.

Kinyitotta az ajtót, kellenlenül ment el Júlia mellett. A konyhának használt helyiségben leült.

- Mondd meg, miért durcáskodsz?

- Tudom, semmi okom rá, de én már csak ilyen vagyok.

- Légy szíves, válaszolj normálisan.
 - Ha neked a számonkérés a legfontosabb, nincs mit válaszolnom. Tényleg nem vagyok éhes, jó étvágyat! - ment vissza a szobába.
 - Zsófi, mi lett veled, nem ismerek rád! - szólt utána idegesen.
 - Semmi. Eddig azt hittem, családtag vagyok, majd megpróbálom átértékelni a családbeli státuszomat és rabszolgaként elhelyezni magamat, ha tudom - csukta be maga után az ajtót.
 - Tessék? Hogy mi? Megőrjít ez a lány! Mindenki megvan a feladata. Csak úgy halad a munka, ha pörögnek az események.
 - Nem, aranyom. Zsófinak igaza van. Jóformán be sem lépett, lerohantad a teendőivel. Láthatod, mi mindent főztek-sütöttek, hogy téged mentesítsenek, sőt biztosra veszem, otthon is ragyog minden a tisztaságtól. Hullaként ment felvételizni, nem ilyen fogadtatást érdemelt - mondta Dénes lehangoltan.
 - Jó, de láthatod, áll a munka, mert te érte mentél - próbált felülkerekedni.
 - Ha áll, hát áll. Zsófi a gyereked, nem a beosztottad - állt fel az asztaltól dühösen.
 - Örület! Itt mindenki megbolondult? - sírta el magát.
 - Júlia, rossz vége lesz ennek, ha nem változtatsz a viselkedéseden. Félek, hogy máris megtörtént, aminek soha nem szabadott volna, Zsófi kirekesztettnek érzi magát. Sajnos igaza van, mi négyen szorosan összetartozunk, ő lóg ki szegény a sorból. El fogod érni, megutál engem is, az ikreket is, amiért miattunk elvesztette az édesanyját. Gondolkodj el a műveden, amíg a síró ikreket lerendezed - ment ki a házból, hogy a munkások után nézzen.
 - Te sem érted, hogy fáradt vagyok? Hogy nem bírom egyedül?
 - De értem - fordult meg. - Nem mondhatok mást, mint amit te az imént a lányodnak, akkor mennek a dolgok, ha pörgetjük őket - fejezte be már menet közben.
- Miután Júlia letette aludni a kicsiket, bement Zsófihoz. A lány aludt, de a kisírt szemei árulkodtak közérzetéről. Leült az ágya szélére, nézte egy ideig, majd megszimogatta, megpuszilta az arcát. Zsófi összereszt, ijedten ült fel:
- Hova kell mennem, mit is kell csinálnom?
 - Sehova, kicsim, pihend ki magadat. Holnap reggel megbeszéljük, mit vállalnál szívesebben. Mondd el, hogy zajlott a felvételi?
 - Egy irodalom és egy nyelvtan tételt húztam magyarból is, angolból is. Egyiket sem kellett végigmondanom. Kérdéseket tett fel a professzor, de azok is könnyűek voltak.
 - Na és Norbinak?
 - Ő is mosolyogva jött ki. Azt hiszem, mindkettőnket felvesznek.
 - Végig együtt voltatok a négy napban?
 - Igen. Velem maradt, nem ment a szüleivel Nagymarosra. Együtt főztünk, sütöttünk, miközben mostam. Amint száradtak az adagok, bevasaltam mindent.
 - Az éjszakát is nálunk töltötte?
 - Igen, és már működik köztünk minden. Norbi édesen gyengéd velem.
 - De Zsófikám! - kapkodott levegő után.

- Ne aggódj, amíg tanulunk, nem lesznek unokáid. Norbi beavatta László bá'-t, tőle kaptunk megbízható fogamzásgátlót, amit csak aktuálisan kell szednem és bármikor abbahagyhatom, nincs utóhatása. Krisztina néni is ezt szedi. Ne nézz így rám. Anyci, szerelemből lettünk egymáséi, én akkor sem fogok semmit megbánni, ha nem Norbi felesége leszek.
- Próbálok beletörődni, hogy felnőtt lettél. Elfogadom, ha megtörtént, megtörtént. Drukkolok nektek, hogy egy pár legyen majd belőletek. Kislányom, tudom, nagyot vétettem ellened, mentségem nincs, csak magyarázatom. Elfáradtam, nehezen bírom egyedül, de nem lett volna szabad kirohannom ellened, hiszen legalább olyan nehéz a dolgod, mint nekem.
- Megértelek, de akkor is fáj, hogy annyira megváltoztál velem szemben. Régen mindent meg tudtunk beszélni békésen egymással.
- Mert akkor olyan egyszerű volt minden. Tudtam, haza jössz a suliból, elvégzed a rád bízott munkát és leülsz tanulni. Soha nem kellett attól tartanom, hogy elcsavarogsz, hogy baj érhet.
- Hova csavaroghattam volna, amikor sem barátnőm, sem barátom nem volt. Tök egyedül nőttem fel, mert te éjjel-nappal dolgoztál.
- Érted tettem - sírta el magát.
- Sokáig el is hittem, de ma már tudom, egy gyereknek sokkal fontosabb, hogy biztonságban érezze magát, hogy ne kelljen a sötétben rettegnie, hogy mellette legyen az anyukája. Lett volna kevesebb ruhám, nem ettem volna minden nap sütit, csokit, hanem az öledbe vettél volna, beszélgettél volna velem, mesét olvastál volna.
- Értem, mint anya megbuktam előtted. Igyekszem jóvá tenni a bűnömet, de most egyél végre, mert mindjárt ébresztenem kell az ikreket.
- Talán már jól esne egy kis husi leves.
- Gyere ki, édesem, melegítek neked. Nem is tudom, hogy köszönjem meg azt a sok mindent, amit otthon készítettetek. Pár napra megmentettetek a főzéstől.
- Ezért csináltuk. Olyan jó, hogy bejöttél és beszélgettünk végre egy jót. Mi a délutáni program?
- Dini a munkások után néz, én ébresztem a kicsiket és kiviszem a parkba. Ha lesz hozzá kedved, kijössz, de ha szívesebben pihennél a szobádban, azt is megteheted.
- Megyek veled, de előtte felhívom Norbit. Drukkol nekem, hogy kibéküljünk.

NEGYEDIK FEJEZET FÉLTÉKENYSÉG KERESZTTÜZÉBEN

1.

Zsófi másnap bedobta magát az élvonalba. Az otthoni teendőket vállalta, ami a tanulás és az ikrek ellátása mellett nem tűnt egyszerűnek, mert a munkásokkal is neki kellett foglalkoznia, ha valamire szükségük volt. De rá várt az ebédeltetés lebonyolítása is. Vacsora után hulla-fáradtan ment a szobájába. Tíz óra előtt soha nem került ágyba és reggel hétkor készenlétben kellett állnia.

A KRESZ-vizsgán és elsősegélynyújtáson minden nehézség nélkül átment. A gondok a műszaki vizsga előtt kezdődtek. Dénes, hogy Zsófi felkészülten mehessen oda is, elvitte őt a munkások által javasolt autószerelő műhelybe, hogy láthasson belülről autót. Tanulmányozták a motor működését, megmutatták neki a legfontosabb részeket, megtanulta, hogy kell olajat cserélni, ablakmosót feltölteni, kocsi kereket cserélni. Három délutánjuk ment rá. A harmadikon később értek haza a szokottnál. Júlia kiborulva várta őket. Alighogy beléptek a házba, rájuk támadt, hol voltak ennyi ideig.

- Hogyhogy hol? A szerelő műhelyben. Zsófi át akart mindent ismételni, nehogy holnap felsüljön a vizsgán.

- Nézz az órára, és utána mondd a szemembe, hogy a szerelőnél voltatok.

- Júlia, kikérem magamnak a gyanúsítgatásodat! - emelte meg Dénes a hangját. - Fogd a telefont és hívd fel Danit, mikor jöttünk el tőle?

- Majd ha marha leszek lejártni magamat.

- Ha eleve tudod, hogy úgy jársz, akkor ne szítsd a hangulatot. Fáradt vagyok az idiótaságokhoz.

- Nemcsak te. Kezdjük ott, hogy mindazt, amit ott megtanult, látott, megmutathattad volna neki te is a kocsidon, kocsimon.

- Meg bizony, ha lenne garázsunk, szerelőaknánk. Emellett megbeszéltünk veled előre mindent. Júlia, a lányod érdekéről van szó.

- Jól van, ne balhézz, hulla vagyok és ideges.

- Mondd, aranyom, ki nem az? Zsófi is teszi a dolgát egyetlen zokszó nélkül. Különben kocsi alatt bujkálni órákig sem egyszerűbb.

Zsófi jelent meg az ajtóban. Meglepetten állt és nem értette, mitől olyan parázs a légkör.

- Csak nem veszekedtek? - kérdezte rossz előérzettel.

- Remélem, befejezettnek tekinthető a nézeteltérésünk - mondta Dénes Júliát nézve.

- Ideges voltam, hol vagytok ennyi ideig, ennyi az egész. Üljetek le vacsorázni.

Alighogy befejezték, megszólalt a dobszóló. Zsófi felállt, elköszönt, mielőtt lenyomta a yes gombot.

- Szia, Norbinckám! - köszönt kedvesen.

- Szia, hol voltál eddig, miért nem vetted fel sem a mobilod, sem a másik telefont?

- Mi ez a számonkérő hang?! Te pontosan tudtad, hol vagyok. Sőt azt is, hogy holnap megyek nyúzásra. Tiszta ideg vagyok, légy szíves, ne tégy rá még egy lapáttal.

- Zsófi, már-már este tizenegy óra. Kéérlek, ne akard elhitetni velem, hogy eddig a szerelőnél voltatok.

- A vacsorát leszámítva ez az ábra, de nem akarok veled semmit elhitetni. Te sem vagy különb anyunál! - kelt ki magából és mérgében földhöz vágta a mobilját.

Hallotta, Júliáék a konyhában vannak. Lement hozzájuk:

- Anyci, amíg nem voltunk itthon, csörgött a vonalas telefon és nem vetted fel?

- Volt is nekem bájcsevegni időm. Amikor másodszor megszólalt, kihúztam, hogy ott rohadjon meg, ahol van.

- Értem, de Norbi emiatt balhézik velem.

- Norbi tegye otthon a dolgát és ne állandóan téged akarjon feltartani.

- De anyu, ez így nem fog működni. Rendben van, elfogadom, nem érsz rá a telefont kapkodni, de annyit megtehetnél volna, hogy ezt Norbival is közöld.

- Mi a rossebet közöltem volna vele, amikor majd szétrobbantam én is az idegességtől?

Zsófi egy szó nélkül megfordult és visszament a szobájába. Összeszedegette a darabjaira hullott készüléket. Nem nagy sikerrel, de próbálta egészzé varázsolni. Hallotta, a nappaliban megszólal a telefon. Biztos volt benne, csak Norbi lehet. Lement, nehogy most meg emiatt legyen botrány. Dénes vette fel:

- Üdvözlöm, Dénes bá'! Elnézést kérek a késői zavarásért, de Zsófival valami történt, mert megszakította a beszélgetést és azóta nem tudom elérni.

- Nem történt vele semmi, máris jön le a lépcsőn.

- Bocsanat, legalább két szót szeretnék vele beszélni.

- Zsófi, most meg te hisztizel? Miért nem tud Norbi elérni?

- Mert felidegesített és földhöz vágtam azt a rohadt telefont.

- Kis hercegnő, legalább mi ne veszítsük el a józanságunkat, ha már mindenki meghülyül körülöttünk. Hozd le a mobilod romjait, hadd nézzem, lesz-e még belőle telefon.

Elővette zsebéből a zacskóba gyűjtött alkatrészeket, bűnbánó arccal nyújtotta, miközben átvette a kézibeszélőt.

- Itt vagyok, de ha tovább folytatod, jobb, ha meg sem szólalsz.

- Zsófinc, mi volt ez? Két hét távollét elég hozzá, hogy kikészítsük egymást?

- Ha ennyi a hitelem előtted, két perc is. A balhézásodra semmi szükségem, ha csak ennyit akarsz, jó éjszakát!

- Le ne tedd! Azért annyit elvárnék tőled, gondold át, te mit tettél volna a helyemben?

- Mit tudom én. Szerintem elhittem volna, amit mondasz.

- Zsófinckám, bocsáss meg, máskor igyekszem mérsékelni magamat.

- Jó éjszakát!

- Zsófi, ha most leteszed, olyat teszek, amit magam is megbánok. Hallod, te kis méregzsák!

- Mit akarsz?

- Hogy bocsáss meg és mondd el, mi lett a mobiloddal.
 - A mobilom épp most próbálta ki Dénes bá', az működik.
 - Bocsáss meg, kérve kérlek!
 - Jól van, de rohadtul rosszul esik a bizalmatlanságod.
 - Kicsi angyalkám, holnap jóvá teszek mindent. Apukád hívott, azt akartam elújságotlani. Anyuék reggel mennek Nagymarosra, mi pedig hozzád. Ha megadod a címet, ott várunk rád, ahol vizsgázol.
 - Miket beszélsz ? Anyu tudja?
 - Hogyne tudná. Apukád mindig vele egyeztet először.
 - Nem értem, nekem miért nem szólt róla egyetlen szót sem. Te ronda féltékeny zsarnok, alig várom, hogy itt legyetek és jól meghúzzam a füledet!
 - Jobban örülnék, ha másomat, de akkor szent a béke?
 - Ne alkudozz, a mai napért szorulsz. Bárcsak ott tartanánk?!
 - Várom, hogy átadhassam magamat édes kegyetlenkedéseidnek. Jó éjszakát drága, durci-murci szerelmem!
 - Neked is. Különben Balaton utca 22 - tette helyére a telefont.
 - Köszí, hogy megcsináltad és bocsika a cirkuszért, de annyira felidegesített Norbi a bizalmatlanságával, kajakra kiborított.
 - Semmi baj, menj aludni, pihend ki magad.
- Épp jókor ment be ő is Júliához, mert kezdte ismét felhúzni magát.
- Hol a francban vagy megint?
 - Rendet raktam, közben hívott Norbi. Össze kellett raknom Zsófi mobilját, ami áldozatul esett a ma estének. De már itt vagyok, aranyom és megkapod a nyugtató rúdinjekciót - bújt be mellé a paplan alá.
 - Nem tudom, jó ötlet-e, nem érzem jól magamat.
 - Meglátod, egy-két aktus után megnyugszanak az idegeid. Konfliktusokra nincs jobb gyógyszer - játszadozott felhevülten vele.
 - Mit szólnál hozzá, ha az első alkalom túl jól sikerült volna?
 - Ez komoly? Csak nem újabb babaáldás vár ránk? Ja, hogy mit szólnék hozzá? Örömmel fogadnám a nekem legtöbbet jelentő hírt. Boldoggá tennél vele. Bár kicsit korainak tartom az ikrek után, de vigyázni fogok rád, hogy baj nélkül jöhessen ő is a világra. Tényleg olyan jellegű a rosszulleted?
 - Úgy érzem, igen.
 - Akkor csuti van részemről, aludj jól, drága! - csókolta meg.

2.

A sikeres műszaki vizsga után Zsófi, András és Norbi egy kellemes erdei panzióban töltötték a két és fél napot. András, miután megebédeltek, diszkréten félrevonult. Zsófiék örültek a figyelmességének. Annyira vágytak az együttlétre, szombat reggelig ki sem mozdultak a szobájukból.

- Rettenetes napom volt tegnap - halmozta el apró puszijaival Norbi Zsófit. - Apu pénteken este ült repülőre. Anyu magán kívül volt, alig tudtam bele lelket verni. Utána pedig téged nem értelek el.

- Tényleg, a konferencia körútra. A francba! Erről teljesen megfeledkeztem. Jó-jó, sajnálom, tényleg sajnálom, de ugye, megfogadtuk, megbízunk egymásban.

- Nem a bizalmammal van baj, a hiányod viselem nehezen.

- Mit gondolsz, nekem nem éppen olyan elviselhetetlen?

- Nem hiszek én ilyen butaságokat. Átadod végre magad nekem?

- Nem. A büntít nem vonom vissza. Nem szeretnék még egy ilyen buta félreértés miatt hariban lenni veled. Imádom a puszijaidat, simizésed élvezni szeretném.

- Mit gondolsz, nekem nem esne jól a viszonzásod? Vigasztalásra szorulok ám én is.

- Igen? Szerinted vigasztalást szánok büntinek, te szerelmet megcsúfoló zsarnok?!

- Rám férne. Hogy miket tudsz kitalálni, te édes kis gonoszkodó! Én szerelmet megcsúfoló, ráadásul zsarnok is lennék? Simulj ide hozzám azonnal, mert nem tudom, mit teszek veled?!

- Hogyan. Tessék kibékíteni, ha vigasztalódní akarsz!

Norbi érzéki játéka pillanatok alatt kizökkentették az értelmetlen civakodásból. Alig voltak képesek betelni egymás szenvedélyével.

- Reggelig nem engedlek ki a karomból, te, te imádnivaló gonosz boszorka - ölelte, csókolta a lányt, ahol érte.

- Te jó ég, a bogyó!

- Nem vetted be este?

- Sőt reggel sem.

- Akkor lásd kárát a felelőtlenségednek.

- De ugye azért nem hagysz el? - puszilta meg. - Tudod, azt ígérted...

- Ha ígértem, hát ígértem, rég volt, talán igaz sem volt - ölelte magához nevetve. - El tudod képzelni, hogy lemondanék az apaságról, amikor alig várom, hogy valóság lehessen?

- Ahhoz az időt kéne meghajtanunk, hogy tripla sebességgel haladjon.

- De csak öt évet, mert szeretném, ha végtelenbe nyúlóan élhetnénk együtt.

- Nos, kis szájhős, csak nem fáradni tetszel?

- Arra várhatsz. Vegyem a reklamációd biztatásnak?

- A legnagyobb mértékben.

- Azért arra kérek, ha egyszer mégis igazad lenne, a kiszenvedett testemet hamvaszd el és tartsd életed végéig magadnál, hogy hamvaiban is boldog lehessenek.

- Eszemben sincs az életedre törni. Mit kezdjek a hamvaiddal? Sokkal izgalmasabb nekem az élő Norbi karjaiban.

Zuhanyozás után egyiküket sem kellett álomba ringatni. Reggel hétig aludtak, mint a mormoták. Akkor is csak arra ébredtek fel, hogy a nappaliban András teljes hangerőre kapcsolta a „Jó reggelt itt a tej, öltözködni kell! Szervusz paplan, szervusz párna, váljunk gyorsan el!” dalt.

- A mindenit! Hallod ezt, kis hétalvó szerelmem? Most aztán lebuktunk! - puszilgatta az álmos lányt.

- De ciki! Apu elé sem merek kerülni - ugrott ki az ágyból.

- Jó-jó, a reggeli torna elmarad, de a csókodról nem mondok le - kapta el Norbi, nehogy megszökjön előle.

Mire elkészültek, András megterítette a reggelihez. Evés közben beszéltek meg a további programot. Szombaton bejárták a környező erdőséget, Estére András színházjegyeket vett. Az előadás után a színház közelében vacsoráztak. Vasárnap kezdődött a városban a már hagyományossá vált zenei fesztivál. Ennek a megnyitóján is ott voltak. Olyan gyorsan elrepült a nap, hogy azon kapták magukat, ismét el kell válniuk, ki tudja, mennyi időre.

*

Norbit nagy meglepetés várta otthon. Már az udvarban hallotta a rettenetes gyerekzsivajt. Azt hitte, Esztinkó barátai vannak náluk, de megdöbbenésére a bátyjék három gyereke fogadta a nappaliban.

- Mi történt, hogy értsem ezt, anyu?

- Képzeld el, szombaton reggel megjelent a bátyád Nagymaroson a családjával. Megszólalni nem tudtam a meglepetéstől. Közölték velem, Szilvike és Lacika kikövetelték, a Kriszti mamához akarnak menni. Olyan hisztit csaptak, nem tehettek mást, beültek a kocsiba. Mivel a pesti lakást üresen találták, idejöttek. Alig tértem magamhoz, amikor Lacika azzal állt elé, most nem a Sári nagyinál lesznek két hétig, amíg a szülei Balatonra mennek, hanem nálunk, mert itt nem nyaraltak még.

- Te persze azonnal fogadókész voltál. Mit mondjak, gratulálok!

- Mit csináljak, Laci is a gyerekem.

- Vedd már észre, csak arra vagy jó, hogy idelökjék a gyerekeket. Jól időzítettek, mert apa biztosan nem ment volna ebbe bele.

- Igazad van, de akkor sem tudtam nemet mondani.

- Persze, az én kontómra. Hétközben küszködjek én négy gyerekkel. Nem anyukám, erről szó nem lehet. Ha olyan önfeláldozó nagyfi vagy, velem együtt viszed el a balhét. Ezt a hetet vállalom, de a következőt csak akkor, ha szabira mész.

- Hogy képzeled, nem akkor megyek szabira, amikor akarok. Augusztusra vagyok betáblázva.

- Sajnálom, akkor felhívod Laciékat, hogy egy hetet vállalom, többet nem.

- Ezt nem teheted, Laci a testvéred.

- Jó, hogy mondod, különben nem lenne miből észrevennem. Amit mondtam, vedd komolyan, mert ha csütörtökig nem intézkedsz, én hívom fel a drágalátós bátyámat, akinek van pofája a Balatonra menni a gyerekei nélkül. Nem is értem. Hogy lehetnek ilyen önző dögök?!

- Hogy beszélsz a testvéredről?

- Ahogy megérdemlik. Összekalapálnak három gyereket, és pofátlanul odalökik őket minden nyáron a nagyanyjukhoz. Fúj, szégyellje magát az ilyen szülő! Süllyedjenek el a föld alá!

- Ezt én nem hallgatom tovább. Leszel te is szülő és biztos vagyok benne, jól esik majd nektek is, ha évente eltölthettek kettesben két hetet.

- Soha! Érted, soha! Nem is érezném jól magamat a gyerekeim nélkül. De akkor megkérdem, te mikor löktél oda minket a nagyszüleinkhez? Mikor mentetek el apával kettesben ennyi időre?

- Soha, de jó lett volna legalább egyszer.

- Erről van szó. A legkomolyabban mondom, lehet, hogy belőled csinálhatnak bohócot, de belőlem nem! Ha nem hagysz békén, még egy hetet sem vállalom.

- Zsarolni azt tudsz.

- Nem, nem zsarollak, egyszerűen nem leszek senki cselédje. Majd akkor varrja a bátyám a nyakamba a gyerekeit, akkor várjon el tőlem szívességet, ha én is hozzáfordulok ilyesmiért.

- Mit teszel, ha nem jönnek vissza?

- Fogom a srácokat és utánuk viszem őket a Balcsira.

- Megőrül veletek az ember.

- Nem kell megőrülnöd, de nem fogom engedni, hogy kihasználjanak minket Laciék.

- Beszélek vele, de apádnak ne mondd el.

- Ha lerendezed, nem teszem, de ellenkező esetben, mint a huzat, hogy kipakolok neki.

- Vacsoráztasd meg őket, rettenetesen fáj a fejem - ment dühösen a szobájába.

Norbi leült pár percre, hogy úrrá tudjon lenni idegességén, majd bement a nappaliba.

- Szia, Norbinc! Nézd, kik vannak itt. Amíg nem voltál itthon, már Zsanikát is megismertem. Őt szeretem a legjobban, mert mindig meg tudom védeni Szilvitől.

- Ügyes vagy, kis prücsök. Srácok, irány kezet mosni, a konyhában találkozunk!

Esztkó megfogta a három éves unokahúga kezét és ment vele a fürdőszobába, de Szilvi és Laci a füle botját sem mozgatta. Játsoztak tovább, mintha mi sem történt volna. Amikor ők asztalhoz ültek, Norbi bement a két nagyobbhoz.

- Mit mondtam percekkel ezelőtt?

- Jó, de ezt be kell fejezni, mert le akarom győzni Lacit - fordított hátat Norbinak Szilvi.

Neki sem kellett több, fogta a táblát, lesöpörte róla a bábukat és parancsoló tekintettel nézte a két meglepett gyereket.

- Nem mondom még egyszer, indíts!

- Megmondom anyunak, hogy játszani sem engedsz - sírta el magát.

- Ennyiben maradunk és két percen belül a konyhában vagytok!

Lacika jött is és szó nélkül asztalhoz ült. Norbi bement a fürdőbe, megfogta a visító kislányt, megmosta a kezét, arcát és a konyhába irányította.

- Jó étvágyat - ült le ő is.

- Edd meg, nekem nem kell! Felhívom anyut és megmondom neki, én nem maradok itt veled!

- zokogta Szilvi.

- Lacika, Esztkó ne törődjete a kis hisztissel, egyetek.

- Otthon is mindig ezt csinálja, ha apu nem enged meg neki valamit - mondta a kisfiú.

- Itt nem azt csinál majd, amit akar, ezt garantálom.

- De azt csinállok, nekem nem parancsolsz! - szaladt be a nappaliba.

Kijött Krisztina. Leült az ágyon fetrengő kislány mellé és könyörgőre fogta:

- Menj szépen vacsorázni.

- Nem akarok! Utálok Norbit! Haza akarok menni!

Norbi felhívta a bátyjákat. Nem szólalt meg, csak a nappali ajtóban állt a telefonnal. Szilvi egyre hisztérikusabban ordított és az anyukáját követelte.

- Halljátok a kislányotokat?

- Hogy mered megütni az én gyerekemet?! - csattant fel Sári.

- Nem is vagyunk egy helyiségben. De azt javaslom, vigyétek haza, mert egész héten nem fogom ezt hallgatni.

- Anyukáddal két hétben állapodtunk meg. Beutalónk van, el kell mennünk.

- Sajnálom, én csak a jövő hetet vállaltam, de Szilvikét egy napra sem. Ez van. Az élet képes felülírni a megállapodásokat.

- Nem érted, hogy beutalónk van?

- Nem nekem, neked kell megértened, nem mehetsz el két hétre úgy, hogy a kislányod téged követel.

- Vedd az öledbe és majd megnyugszik.

- Micsoda? Az ölembe egy nyolc éves lányt? Hogy képzeled? Gyere érte és babusgasd kedvedre! Ha nem vagytok itt érte fél órán belül, hazaviszem én - nyomta le a non gombot.

Sári próbálta visszahívni, de Norbi kikapcsolta a mobilját. Erre Krisztinát hívta.

- Anyuka, nem ebben állapodtunk meg. Értse meg, nem mehetünk Szilvikéért, mert nem tudom hova tenni. Ennyit talán megérdemlünk anyukától, hogy egyszer ott lehessenek a gyerekek.

- Norbival kell egyezkedned, ő tudja vállalni őket. Megmondtam, augusztus előtt nem mehetek szabadságra.

- Megőrülök! Ennyire nem tud parancsolni a fiának?

- Nem is akarok. Vele nem lett megbeszélve semmi, megértem, ha nem vállalja Szilvikét. Hallhatod, mit művel! Gyertek érte, mert Norbi nem viccel, hazaviszi ő.

Sári lecsapta a telefont. Közben észre sem vette, hogy Laci kocsiba ült és elment a kislányért. Mire Sári befejezte a beszélgetést, ő már az előszobában volt.

- Nézd meg, mit művel Szilvike - mutatott a nappaliba Norbi.

- Sajnos, nem újdonság. Sári nagyon elkapatta. De ha őt haza kell vinnem, viszem a másik kettőt is, nyaralni úgy sem mehetünk.

- Hogy tudtok két hétig nyugodtan nyaralgatni, miközben a gyerekeitek...

- Minden nyáron összeveszünk emiatt. De Sári hajthatatlan.

- Apu, én jó leszek, de nem szeretnék hazamenni - mondta a konyhában Lacika.

- Mit szólsz hozzá, Norbi?

- Ha szót fogad, nem bánom, a jövő hétre maradjon. Zsanika nem fog utánatok sírni?

- Ő aranyos, jó kislány. Nem szokott a Sári mamánál sem. Amint látom, Esztinkóval jól elvan, de ha gondolod, hazaviszem őt is.

- Csak az zavar, hogy oldom meg vele minden nap a délutáni alvást. Könnyebb lenne két hasonló korú lurkóval programot csinálni.
 - Hozd a bőröndjüket, a két lányt hazaviszem.
- Miután elmentek, Krisztina fejcsóválva mondta:
- Reménykedtem benne, hogy meg tudtok egyezni és elmehetnek nyaralni.
 - Az én kontómra nem. Nem fogok küszködni egy elkényeztetett kis fruskával. Értelmes dolgot úgysem csinálhatnánk.
 - Mama, neked fogalmad nincs, Szilvi miket művel otthon. Csak odamehetünk el, ahova ő akar. Minden nyáron be van ígérve a gyerekvasút, a libegő, de nekünk a vidám parkba kell menni, mert Szilvi csak oda hajlandó.
 - Szerencse, hogy most verte ki a balhét. Különben vihettem volna utánuk a Balcsira - mondta Norbi. - Köszí hugicám, hogy leszedted az asztalt - ölelte magához Norbi Esztinkót.
 - Mosogatni is segíték, csak ne haragudj ennyire.
 - Rátok nem haragszom, nincs miért, de azt jó néven veszem, ha besegítesz.
 - Besegítek én is. Eltörölgetem az edényeket, Esztinkó meg elpakolja, mert ő tudja, hova kell.
- Miután rendet raktak, mentek zuhanyozni és aludni. Norbi felhívta Zsófit, tájékoztatta a fejleményekről.
- Ez igen! Nem is tudom, mit mondjak. Te örülsz ennek?
 - Ha nem zavarják köreinket, engem nem érdekel. Lackó klassz srácnak tűnik, hallgat rám, mindenben besegít. Őt bevállaltam a jövő hétre. Tudod már, mikor kezditek meg a vezetést?
 - Dénes bá' azt mondta, minden napra beszorít legalább egy órát.
 - Engem aggaszt ez is. Apu abban állapodott meg az oktatómmal, járjak esténként, akkor biztosan nem kell lecsípni az időmből.
 - Annyiból talán jó, hogy hozzászoksz az esti vezetéshez.
 - Csak éppen az nem biztos, hogy veled tudok beszélni. Holnap milyen elfoglaltságaid lesznek, mikor tudlak elérni?
 - Ezt nem tudom előre. Az ikrek mindenesetre az enyéme. Anyu azt mondta, ne menjek házon kívülre, mert a tervezőmérnök itt lesz egész nap.
 - Kettesben leszel a fickóval? - sóhajtott.
 - Hogy lennék, itt lesznek a munkások is. Az emeleten közfalakat húznak fel, állítólag az erkély alapját is összehozzák, ha belefér. Norbi, ne kezdjük előlről. A mérnöknek is fent lesz dolga, nem itt lent.
 - Láttam, amikor összefutottunk vele, hogy bámult téged.
 - Azt nem tilthatom meg neki, de ismerhetnél már annyira, hogy velem nem lehet kikezdeni.
 - Jól van na. Bocsika, csak olyan Zsófi-hiányom van máris.
 - Nekem meg Norbi, de azért nem bántalak, csak szép csendeszen szenvedek.
 - Veled szenvedek én is.
 - Köszönj el tőlem szépen, mert eltelcsizzuk a szüleid fizetését.
 - Aludj jól, álmodj rólunk, de csak szépeket! Ezer és millió csók!
 - Te is hasonlóképpen velünk. Öllelek, csókollak!

ÖTÖDIK FEJEZET RÉMÜLET A CSALÁDBAN

1.

Norbi nem bánta meg, hogy vállalta Lackót, jól kijött egymással a két gyerek. Minden nap elvitte őket valahova. Hétfőn libegővel mentek fel a János-hegyre, onnan az Erzsébet kilátóba. A kisfiú élvezte a hegymászást. Elbűvölte a kilátóban a táj varázsa. Elszégyellte magát, hogy Esztinkó kilenc éves, akárcsak ő, mégis sokkal többet tud nála mindenről, pedig ő is kitűnő tanuló az iskolában. Kérdések áradatával halmozta el, és már-már bosszantotta, hogy mindenre tud válaszolni.

Kedden Siklóval mentek fel a várba. Ott bolyongtak egész délután. Norbinak tetszett, hogy Lackó nem kellett lennie, minden ház előtt megáll, alaposan megnézi, minden táblát, feliratot elolvas. Látszott rajta, szivacsoként szívja magába az ismereteket. Esztinkóval beültek az útjukba eső kőfülkébe, bementek az ódon házak lépcsőházaiba, ahol lehetett, az udvarokba is. Lackó átszellemült arca elárulta, milyen erősen hat rá a régmúlt szelleme, a kanyargós, ódon utcák hangulata.

Szerdán felmentek gyerekvasúttal a Széchenyi-hegyre. Gyalog jöttek vissza Csillebércig. Itt is körbejártak mindent. Norbi mesélt nekik az úttörőtáborról, ahova a múlt században csak a legjobb tanulók juthattak be jutalomból.

- Te hányszor voltál ott, Norbinc? - érdeklődött Esztinkó.

- Egyszer sem, pedig biztosan klassz hely. Amikor mehettem volna, már nem működött úttörőtáborként.

- Miért fordultál vissza, menjünk itt is körbe - szólalt meg Lackó.

- A tábor óriási terület, ha körbejárnánk, talán még éjszaka is itt bolyongnánk valahol. Ehelyett kipróbálhatjátok a pár éve elkészült kalandparkot. Kibohóckodjátok kicsit magatokat és irány haza, mert Kriszti mama azt hiszi, elvesztünk.

Csütörtökön a Városligetben töltötték a napot. Esztinkó minden játékra felcsalta Lackót. Eleinte félt mindentől, de addig-addig próbálkozott meghódításával, hogy alig lehetett átcsalni a következőre. Úgy csodálkozott rá a csónakázó tóra, mintha nem is pesti gyerek lenne. Esztinkó meglepődött, amikor be szeretett volna menni a Vidámparkba, de Lackó undorral fordított hátat.

- Oda ne! Azt már annyira unom, utálok. Ha hazamegyek, úgyis mindig csak odamehetek - tört ki magából.

- Néha-néha te is kibumlizhatnád ám, hogy az legyen, amit te akarsz - jegyezte meg Norbi.

- De hogy, amikor anya is Szilvi pártján áll?

- Úgy, hogy hisztizz te is és csak azért se menj velük - vágott közbe Esztinkó.

- Jó, de akkor meg anya rángatni fog, amit utálok.

- Az ügy érdekében ki lehet bírni. Fűzd meg apukádat, ő téged vigyen el oda, ahova szeretnéd - szólt közbe Norbi.

- Ezt kipróbáltam már, de ilyenkor anya mindig azzal jön, szégyelljem magamat, hogy nagyfiú létemre több baj van velem, mint a kicsikkel; meg azzal, hogy nekem kéne példát mutatnom.

- Miféle kicsiknek? Szilvike majdnem akkora, mint te, mégis hisztizik - érvelt tovább Esztinkó.

- Ez igaz, kár, hogy nem jutott eszembe, hogy ezt mondjam anyunak. Egy év sincs köztünk. Én ezerkilencszázkilencvenhat decemberében, ő kilencvenhét novemberében született. Igaz is, ezt is megmondom és nem tűröm el, hogy mindig neki legyen jó. Csak azért is kibumlizom, hogy apa vigyen el, ahova akarom. Mondjuk, biztosan nehéz lesz, mert apa nem akar anyuval balhézni, meg én sem szeretem, ha mindig veszekedés van az elmenésből, de akkor is.

- Mire hazajöttök, úgyis mindenki elfelejti a haragot. Szerintem nyugodtan harcold ki, hogy téged apukád vigyen el oda, ahova akarod. Engem is mindig kivisz apu a játszóra, amikor hízelgek neki. Én már tudom, ilyenek az apukák. De ha véletlenül mégsem, ülj be egy nagyon sötét sarokba, hogy megsajnáljon - dőltek az érvek a kislányból.

- Zsíír! Nem fogok velük menni, csak azért sem. Menjenek, ahova akarnak. Tök jó! Majd nézem a tévét, vagy kimegyek a játszóra a srácokkal focizni. Ezt tuti kiprobálom.

Norbi élvezte a helyzetet. Eleinte csodálkozva nézte a két kis prücsköt, milyen komolyak tudnak lenni. Tetszett neki, amint a húga csillogó tekintettel halmoz érvet érve, hogy meggyőzze az unokatestvérét.

Laci minden este felhívta a fiát és meglepetten hallgatta élménybeszámolóit, amiket olyan lendülettel mesélt, mint aki soha nem fogy ki a látottakból, hallottakból. Teljesen magával ragadta a kislát rajongása. Gondolkodóba ejtette, hogy mindig azzal köszönt el tőle, velük is meg akar mindent nézni, mert Esztinkó azt mondja, ezeket nem lehet megunni akkor sem, ha már olyan sokszor mennek oda, mint ő, mert neki azóta is minden tetszik.

Pénteken szakadt az eső, nem tudtak kimozdulni a lakásból. Esztinkó leült videózni. Egyik természetfilmet nézte a másik után. Lackó eleinte a kislát könyveit lapozgatta, böngészte, jó párnak felírta a címét, hogy megvetethesse az apukájával. Amikor ráunt, odaült Esztinkó mellé, aki kérdés nélkül mondott el neki mindent, amiket régebben Norbitól hallott.

- Nézd csak! Ilyen erdőről van kép az egyik könyvedben is, amit meg akarok kapni én is.

- Igen, azt úgy hívják, hogy őserdő. Ott olyan nagy és vad állatok élnek, amilyenek nálunk csak az Állatkertben vannak.

- Meg is akartam tőled kérdezni, ha már olyan sokszor voltál ott, miért olvasol el minden táblát?

- Azért, mert mondjuk, egyszer elfelejtem, talán kétszer is, de harmadszor már biztosan megmarad a buksimban - nevetett -, meg azért, mert volt már olyan, hogy kicserélték a táblát és tudhattam meg újat az ott élő állatról.

- Tényleg! Én is elolvastam mindent a várban, de alig emlékszem valamire, pedig jó lett volna elmondani Szilvinek, hátha akkor nem hisztizne.

- Majd megbeszélem Norbinccal, tanítsa meg neked, hogy kell lefényképezni a táblákat, hogy a képről is el lehessen olvasni a szöveget. Nem is majd, gyere, beszéljük meg vele most - szaladt ki a konyhába.

- Ma úgysem mehetünk sehova, délután könyvcímeken megmutatom, de számíts rá, sokáig kell próbálkoznod, mire egyszer végre sikerül.

- Nem baj, én szeretek próbálgatni. Leírom, neked milyen fényképeződ van és megvetetem apával.

- Látod, ez jó ötlet. Hívd Esztinkót, mossatok kezet és ebédelünk.

Délután mindkét gyerek Norbi mellé telepedett. Nagy érdeklődéssel nézték, miket állítgat be a gépen, hogy helyezi a lefényképezendő sorra. Lackó ügyesen utánozta le mozdulatait. Hatalmas ovációval kiáltottak fel, amikor neki is sikerült olvashatóvá tenni a könyv nagybetűit. Úgy elszaladt az idő, mire észbe kaptak, már besötétedett. Azt sem vették észre, mikor jött haza Krisztina. Meglepődtek, amikor vacsorázni hívta őket. Közben telefonált Laci, hogy mikor menjen Lackóért. Megegyeztek, hogy velük megy Nagymarosra és majd vasárnap reggel elmennek ők is, onnan mennek a Balatonra. Lackó majd kiugrott a bőréből, amikor megértette, mind az öten mennek Balatonfüredre. Annyira örült, elaludni sem tudott, csak forgolódott.

- Mi van Lackó, nem tudsz aludni? - kérdezte Esztinkó.

- Nem, mert annyira örülök. Te sem tudsz?

- De, én már aludtam, csak felébredtem.

- Ha nem tudsz aludni, mondok neked valamit, de ez titok, amit nem szabad elmondani senkinek, jó?

- Nekem Zsuzsi meg Gergő is sok olyat mond el, amit nem mondhatok el másnak és nem is mondok.

- Kicsit félek elmondani, mert ciki, de mégis úgy érzem, tudnod kell neked is. Szóval, én szerelmes vagyok beléd.

- Mi vagy? Lackó, ezt nem szabad. Mi unokatesók vagyunk, ami majdnem olyan, mintha tesók lennénk.

- Tudom, de én mégis. Te nem szeretsz engem?

- Dehogynem, de akkor sem vagyok beléd szerelmes.

- Miért, másba vagy az?

- Dehogy!

- Neked senki nem tetszik az osztályban?

- Nem. Azok a fiúk mind olyan hülyék.

- De miért?

- Azért, mert mindig meghúzzák a hajamat, meg a pulóverem ujját, hogy kikapjak anyutól, amiért mindig lóg rajtam.

- Miért húzzák meg azt a szép hajadat, amit én annyira szeretek simogatni?

- Mit tudom én. Gondolom, rosszaságból. De te miből gondolsz, hogy szerelmes vagy belém?

- Abból, hogy olyan szép és okos vagy. Eddig egy lány sem tetszett ennyire, tudod? Meg abból is, hogy veled szeretek legjobban lenni, mert te mindenre tudsz felelni, amit kérdezek tőled. Meg veled olyan jó játszani, soha nem sértődsz meg, amikor én nyerek.

- Ezek igazak, de ez a szerelmesség dolog akkor sem jó.

- Nem jó? Akkor majd gondolkodom rajta, hátha eszembe jut, hogy lehetne megoldani, hogy jó legyen. Azért jó, hogy tudod és az is, hogy megmondtad, hogy ez nem jó. Most már lehet, hogy el tudnék aludni.

- Akkor szia.

- Szia.

2.

Zsófi augusztus elején vizsgázott autóvezetésből. Dénest előre figyelmeztették, hogy a kirendelt vizsgáztató szereti megszívatni a női pácienseket, hogy bebizonyítsa, semmivel nem lesznek belőlük jobb vezetők, mint a férfiakból. Dénes addig nem avatkozott közbe, amíg bevitte Zsófit a legnagyobb forgalomba, kipróbálta vele a sávváltásokat, majd kiirányította az autópályára, de amikor észrevette, hogy szívatni akarja a megszeppent lányt, szigorúan közbeszólt:

- Nem szégyelli kihasználni a kislány vizsgadrukkját?
- Nem, mert amint levizsgázik, önállóan kell döntenie, mikor hova kanyarodjon.
- Eldöntötte. Akkor miért állította meg? - emelte meg a hangját.
- Egyelőre én vagyok a vizsgáztató, én mondom meg, mi elfogadható, mi nem. Egész úton figyeltem, nem magabiztos, jobb lenne...
- Nem uram! Zsófi sehol nem bizonytalankodott. De tudja mit? Ezt majd eldönti az elfogulatlan bizottság, mert rejtett kamera van a kocsiban, és nem fogom szó nélkül hagyni ezt a disznóságot!
- Nem gondoltam komolyan - próbált visszakozni a férfi.
- Én viszont nagyon komolyan gondoltam, mert a rosszindulatot soha nem tűröm el!
- Különböző rejtett kamera nálam is van, majd meglátjuk, kinek hisznek jobban.
- Az sem rögzíthetett mást, mint a miénk. De tudja mit, egyszerre adjuk le a felvételeinket odabent.
- Felháborító ez a bizalmatlanság!
- Csakúgy, mint az ön szemétsége! Megmondtam, ne a kiindulópontozhoz irányítsa Zsófikát, a klubba megyünk.

Mivel a fickó nem változtatott az útirányon, Dénes felhívta az autóklub vezetőjét és tájékoztatta a történetéről. Így érte el, hogy Zsófi minden nehézség nélkül megkapta a jogosítványát.

Fásultságából már ez sem tudta kikököszteni. Kezdte azt érezni, el fogják veszíteni egymást Norbival. A lány műszaki vizsgája óta nem találkoztak személyesen. A következő alkalommal, amikor András ment Királyvárra, Norbi nem mehetett vele, mert Sári lebetegedett és a három gyerek náluk volt Nagymaroson és nem akarta anyukáját magára hagyni négy gyerekkel. A következőn pedig azért nem, mert egy szélvihar meglazította a tetőcserepeket, amit a fiúnak kellett megjavítania. Létramászás közben annyira meghúzódott a bal combjában egy izom, hogy lábra sem tud állni. Kórházba nem volt hajlandó menni, így otthon feküdt. Másnaponként látogatta meg a körzeti orvosuk.

Zsófi el akart menni meglátogatni, de Júlia hallani sem akart róla, hogy a legnagyobb munka közepén hagyja őt magára. A lányon elkeseredett düh lett úrrá, hangulata egyre romlott. Dénes igyekezett kirázni őt. Arra kérte, üljön kocsiba, gyakorlasként tegyen pár kört, hogy szokja a forgalmat, de csak legyintett rá.

Nappal a sok elfoglaltsága miatt sikerült rosszkedvét kordában tartani, de az éjszakák nagy részét átsírta. Egyik este olyan mélypontra volt, nem kapcsolta be a mobilját a babaaltatás után, mert nem volt lelki ereje Norbi előtt alakoskodni. Egyszer ugyan hallotta csörögni a nappaliban a vonalas telefont, de biztos nem Norbi volt, mert nem szóltak fel neki. Ő zárkózott el a fiútól, mégis rosszul esett neki, amiért nem hívta, mint máskor mindig, ha a mobilján nem tudta elérni.

Reggel a szokottnál korábban kelt, így ő ment el bevásárolni. Hazafelé reménykedett benne, keresi Norbi, de hiába. Erőt vett rajta a keserűség, elhatározta, ott hagy csapot-papot és elmenekül otthonról. Reggeli után nem a szobájába ment, hanem kísétált a szomszédos parkba.

Mire Júlia kereste, hogy vegye át tőle az ikreket, már nem volt sehol. Ijedten fedezte fel, nem vitt magával semmit, a telefonja is ott volt az íróasztalán. Kétségbeesve nyitotta ki a fiókját, de semmi nyomot nem talált, hova tűnhetett. Már mindenki őt kereste. Dénes kocsiba ült, bejárta a város összes parkját, átkutatta a várat, mindent, ahol csak elképzelhető volt, hogy rátalálhat. Hívták Norbit, de nem volt elérhető. Délután András telefonált, hogy megbeszéljék a következő találkozásukat.

- Nem tudom adni Zsófit - mondta Júlia sírva -, reggel óta keressük, de nyoma veszett.

- Hogyhogy nyoma veszett? Összevesztetek valamin?

- Nem. Reggel korán elment bevásárolni, megreggeliztünk és mire hívtam, már nem találtuk sehol. Dénes kocsiba ült, bejárta a várost, de hiába.

- A rendőrséget hívtátok már?

- Negyvennyolc órán belül hiába hívjuk. Megkérhetlek rá, menj el a lakásunkhoz? Folyamatosan hívom, nem veszi fel, de abban reménykedek, oda mehetett.

- Rendben, máris megyek, szia!

- Köszönöm, szia!

András fél órán át csengetett, letről az erkélyt, ablakokat figyelte, de hiába. Következő útja Norbiékhoz vezetett, de eredménytelenül, senki nem nyitott kaput.

Norbinak az izomhúzódás helyén csúnya keményedés keletkezett. Az orvos kierőszakolta, legalább egy napra fekdjön be a kórházba kivizsgáltatni, nehogy maradandó károsodás legyen a baleset vége. Épp azon a napon volt bent, amikor András kereste őt. Remegett az idegességtől. Elhatározta, estig várakozik a ház előtt, valaki csak hazajön. Ha addig nem kerül elő Zsófi, indul Királyvárra és előkeríti a föld alól is. Nyomtalanul nem tűnhet el senki. Csak kárt ne tegyen magában, vagy benne valaki - fohászkodott beleborzongva gondolatába.

Eltelt a délután, de Zsófiról semmi hír. Dénes felhívta a mentőket, kórházakat. Közben drukolt, nehogy épp ők találjanak rá. Fohásza meghallgatásra talált. Bár tisztában volt vele ő is, a rendőrséghez hiába fordul, tehetetlen elkeseredésében mégis csak felhívta nemcsak a városrész rendőrségét, a városit is. Igyekezett meggyőzni őket, valami nagy baj lehet, mert Zsófi nem jellemző a csavargás, de csak annyit ért el, hogy leadták a személyleírását, a vonalas és Júlia, Dénes mobiltelefonjának számát a járőröknek, ha netán valahol meglátják a lányt, értesíteni tudják Déneséket, hova mehetnek érte. Dénesnek eszébe villant, a szomszédoknál nem érdeklődött, hátha látta a lányt valaki. Egyikük annyit mondott, reggel kilenc körül, amikor átsétált a parkon, egy félreeső padon ült és sírt. Meg is állt, hogy szóra bírja, de hiába. Arra gondolt, lehet, hogy csak egyedül akar lenni.

*

Mivel Norbi lábának semmi komoly baja nem volt, éjszakára nem maradt ott a kórházban, László hazavitte. Amikor befordultak az utcába, meglepetten látták, András idegesen járkal a házuk előtt. Amint észrevette őket, eléjük ment.

- Jó napot, vagy inkább már estét! Rossz hírem van. Zsófi ma reggel szó nélkül elment otthonról, azóta nyoma veszett.

- Hogyhogy nyoma veszett? - kapkodott levegő után Norbi.

- Meg akartam vele beszélni a soron következő találkozásunkat, de Júlia közölte velem a rettenetes hírt.
- Apa kölcsön adod a kocsidat? Azonnal Királyvárra akarok menni!
- Várj, gondolkozzunk kicsit.
- Nem apa, nincs min gondolkodni! Késő délután van, Zsófinak elő kell kerülnie éjszakára. Nem élném túl, ha valami tragédia érné.
- Norbikám, odamegyünk, de attól mi változik?
- Nem tudom. Addig keresem, amíg rá nem talállok.
- Anyu vár bennünket, őt sem hagyhatjuk magára a négy gyerekkel.
- Bocsáss meg, de nekem Zsófi sokkal fontosabb ennél. Elérem a buszt, azzal megyek.
- Nem kell buszra szállnod, ha apukád jónak látja, velem jössz. Nekem sincs maradásom.

3.

Fél órán belül a nyolcas főúton robogtak.

- Van tipped, hol keressük? Dénes Királyvárt már tűvé tette.
- Ez esetben biztosra vehető, hogy valamelyik környező erdőben bujkálhat. Zsófi természet-imádó, ha rossz kedve van, mindig odavágyik.
- Belegondolni rettenet! Komolyan gondolod, erdőben bujkálhat úgy, hogy éjszakára sem megy haza?
- Más tippem nincs. Ne menj be a városba, először nézzünk körül itt. Messze biztosan nem megy be, annál féltősebb. Szerintem akkor leszünk eredményesebbek, ha különválnak. Te menj jobbra, én indulok balra. Ha valamelyikünk rátalál, három rövid fütttyel jelezzünk egymásnak. Ha nem, legkésőbb egy óra múlva a kocsinál találkozunk.
- Rendben van, de bírja a lábad a gyaloglást?
- Ha Zsófiról van szó, bírnia kell!

Norbi a sűrű bozótos mellett lassan tudott haladni. Kívülről áthatolhatatlannak tűnt. Felnézett az égboltra, a feljövő csillagokat nézte. Közben sóhajta gondolta, rá kell találnia, mire besötétedik teljesen. De sóvárgására csak a csend válaszolt. A rátörő magány egyre jobban nyomasztotta. Mellkasa összeszorult, nehezen vette a levegőt. Rettegett félelmében, nehogy elkéssen és Zsófinak baja essen. Fájt a lába, de most nem ért rá ezzel foglalkozni, haladnia, bírnia kell! Lehet, hogy Zsófi sokkal veszélyesebb helyzetben van. Ha anyukája miatt döntött így, egyedül ő segíthet rajta. Ez hajtotta előre lépésről lépésre. Hosszú, hosszú gyaloglás után - legalábbis neki örökkévalóságnak tűnt - széles erdei útra bukkant. Épp jókor, mert addigra már csak a csillagok vezérelték útján. Nehezítette a dolgát, hogy itt mindkét oldalt figyelnie kellett. Láta, bal oldalon bizonyos távolságban egymástól padok vannak. Kis reménysugár derengett biztatóan, ha erre jött, biztosan nem ment be a sűrűbe, akkor pedig könnyen rátalálhat.

Átszaladt előtte valami feketeség. Nem volt babonás, de most megriadt, rossz előjelnek vélte. Amint haladt egyre beljebb, kezdett reményvesztetté válni. Olyan messze került a lakott területtől, ha ott érné Zsófit bármi, senki nem hallaná meg, ha segítségért kiabálna. Ott visszavonhatatlan tragédia történhet vele. Rettenetes gondolatait próbálta elhessegetni, de egyre nagyobb lett benne a félelem, végleg elveszítheti őt. A nyomasztó csendet, rátörő magányát azzal oldotta, fennhangon szólította a lányt.

*

András bár elég keskeny ösvényen, de Norbinál előbb bejutott az erdőbe. A két oldalt húzódo sűrű bokrok ágaitól lassan haladhatott előre. Ráadásul ott jóval előbb borult rá a sötétség. Amint beljebb és beljebb ért, egyre reménytelenebbnek tűnt, hogy ott rátalálhat a lányára. Már-már visszaforduláson gondolkodott, amikor bal oldalon felfedezett egy szélesebb, felfelé vezető ösvényt. Ráfordult, hisz ezen Norbihoz kell, hogy közelebb jusson. Kezdte azt érezni, rossz döntés volt különválniuk. Az egyre emelkedő úttól ismét elbizonytalanodott, Zsófi nem mehet hegyre, hisz arra egy fiatal lánynak túl veszélyes. A lánya megfontolja cselekedeteit, felelőtlenséget nem vállal fel. De Norbi sem mehet erre, a rossz lába biztosan nem bírná. Épp fel akarta itt is adni, amikor kicsit feljebb maga előtt gyér világosságot fedezett fel. Felkapaszkodott. Egy kellemesnek tűnő tisztásra ért. Leült kifújni fáradságát és rendezni próbálta gondolatait, hogyan tovább. Pár perc után körüljárta a rétet. A három ösvény közül a legszélesebbet választotta, ami egyenesen vitte tovább. Pár perc után az út erősen lejtett. Megkönnyebbült, ez azt jelentheti, visszajuthat arra a szintre, ahonnan indult. Jól számított, széles erdei útkereszteződéshez ért, amin mindkét irányban egyenes síkban lehetett haladni.

Megtorpant, merre induljon? A rátelepedő csend egyre jobban nyomasztotta. Hirtelen vágott agyába megegyezésük Norbival. Az óráját bővölte, mióta bolyong eredménytelenül. Ideges nyugtalanság lett úrrá rajta, amikor látta, tíz perc van a találkozásig és neki fogalma nincs, milyen messze lehet a kocsijától. A felismerés mindenesetre arra sarkallta, balra van esélye, hogy kijusson a főútra, ahol találkozniuk kell. Gyors léptekkel indult meg. Közben erősen figyelt, hogy hallja, ha a fiú jelez neki. Sokat segíthetne, legalább azt felmérhetné, vajon jó irányban megy? Nem kellett sokáig tépelődnie, jól számított, kiért a főútra, látótávolságban a kocsijától.

Amint közeledett, újabb nyugtalanság fogta el. Norbinak hűlt helye volt, pedig az egy óra jócskán letelt. Most lett igazán ideges, hol, merre keresse, hiszen arról jött, amerre a fiú indult. Némi töprengés után úgy döntött, vár, hátha ő is eltévedt, vagy túl messze jutott eszébe a megállapodásuk. Pár percre beült a kocsiba, de eszébe jutott, ott nem hallhatja meg Norbi jelzését. Kiszállt, járkált, hogy idegességén úrrá tudjon lenni. Negyedóra múlva visszaült a kocsiba és elindult ugyanazon az úton, ahol visszaért a főútra. Rákanyarodott a széles erdei útra. Biztos volt benne, Norbi csak arra mehetett. Majdnem gyalogló lépésben haladt, hogy mindkét oldalt figyelemmel kísérhesse.

*

Eközben Dénesék egyre idegesebben, reménytelenebbül várták, mire jut a rendőrség. Este fél kilenckor csörrent meg a telefon. Dénes ugrott oda felvenni:

- Tessék, Mátrai lakás!

- Jó estét, uram! A városi rendőrségről telefonálok. Most kaptam a jelentést, hogy a kora esti órákban egy turista látott a lányuk személyleírásával, öltözkéivel megegyező hölgyet a város környéki erdőben. A hölgy a jelentés szerint rendkívül zavartan viselkedett. Megközelíteni nem engedte magát, így az úr kénytelen volt magára hagyni. Csak órákkal később, amikor beért a civilizációba, jelenthette az esetet, mert mobiltelefon nem volt nála. Perceken belül önöknél vagyok, kérem, jöjjön ki, hogy ne vesztegessük az időt. A kapott koordináták alapján kimegyünk a helyszínre.

- Igen, uram, köszönöm, máris indulok!

Annyit mondott Júliának, amint tud valamit, hívja és kirohant. Kétségbeesve rohant utána, de mire kiért, Dénes bevágta magát a rendőrautóba és szirénázva elrobogtak.

*

Norbi megtorpant, mintha halk hangok ütötték volna meg a fülét. Erősen koncentrált, vajon milyen irányból, merre induljon? Úgy ítélte, továbbra is előre kell mennie. Nem tévedett, a hang erősödött. Amennyire fájós lába engedte, felgyorsította lépteit, mert tisztán kivehető volt, női hangfoszlányok törnek meg az éjszaka csöndjét. Alig tudta izgatottságát visszafogni. Amint közeledett, hallotta, kis időközökkel ugyanazokat a hangsorokat ismételve.

Fel-feljajdulva lökdöste magát mind előbbre. Amint hangtávolságon belül volt, Zsófi eltorzult hangját vélte felismerni. Megállt, figyelt, egyre biztosabb volt benne, Zsófi van a közelben. Szíve traktorként zakatolt, zihálva vette a levegőt, már csak a találkozás öröme vonszolta feléje. Végre megpillantotta az imbolygó mozgású lányt. Megállt, értetlenkedve nézte. Közben azon töprengett, hogy közelíthetné meg úgy, hogy rá ne ijesszen. Lépésről lépésre haladt előre, suttogva, majd mind hangosabban szólított. Egyre ijedtebben figyelte zavart viselkedését.

4.

Zsófi állt a pad előtt, kapkodva vette a levegőt, nyöszörgő hangokat hallatott és a ruháját tépkedte. Időnként ezt a két mondatot hajtogatta:

- Nem hiányzok senkinek. Engem nem szeret senki.

Norbi nagy sóhajjal lépett az eltorzult arcú lányhoz. Miközben a nevén szólította, finoman megérintette a karját. Zsófi eleinte tudomást sem vett róla. Norbi megrémült, nem tudta mire vélni viselkedését. Megfogta a kezét, de Zsófi felsikított, menekülni próbált. Átkarolta, de minden erejére szüksége volt, hogy visszatarthassa.

- Zsófikám, édesem, ne félj tőlem, Norbi vagyok. Mit keresel itt, drága?

Zsófi kétségbeesve hadakozott a fiú ellen. Most érezte csak, mennyire fáj a lába. Lerogyott a padra, nehezen, de ölébe vonta a kapálózó lányt. Egyik kezével hadakozó kezét próbálta megfogni, másikkal magához ölelte.

- Zsófinckám, drága szerelmem, ne ejts kétségbe, nem ismeresz meg?

- Zsófinckám, Zsófinckám, Zsófinckám - kezdte hajtogatni. - Így csak egy személy hív, de nem, ő nem lehet, ő már nem szeret engem, elfelejtett rég. Elfelejtett, soha nem hív fel.

- Drága Zsófinckám, Norbinc vagyok és igenis hiányzol, szeretlek, imádlak! Tegnap este óta hiába hívlak, csak a világba csörög a mobilod.

- Mobilod, mobilod, mobilod. A telefonom. Igen, kikapcsoltam, de miért is, azt nem tudom, de kikapcsoltam.

- Édesem, drágám, mi történt veled? Hogy nézel ki? Bántott valaki?

- Bántott, mindenki bánt, ezért kell büntetni magamat - akarta ismét a blúzát tépkedni.

Norbi keserű sóhajjal szorította magához. Gyengéden akadályozta meg, hogy büntesse magát, közben apró puszijaival halmozta el. Örömmel tapasztalta, nem akar menekülni tőle. Nyugodtan tűri, hogy a blúzát próbálja eligazgatni rajta. Közben eszébe jutott, Zsófi egyszer arról beszélt neki, ha nagy lelki sérülés éri, autista tüneteket produkál. Akkor utána is olvasott, mit jelent. Úgy rémlett neki, ha nyugodtan beszél hozzá, azzal megszüntetheti a rohamot. Erőt vett magán és más irányba kezdte terelni a beszélgetésüket.

- Zsófinckám, figyelj rám édesem! Érted, amit mondok?

- Értem. Csak nem tudom, mit akarsz tőlem, de nem félek, mert azt hiszem, te ismeresz engem.

- Nemcsak ismerlek, imádlak, drága angyalkám! Szeretném tudni, hogy kerültél ide, drága?

- Ide? Hova kerültem?

- Töletek távoli erdőben vagyunk. Messze a lakott területtől.

Zsófi lehajtotta a fejét, sokáig hallgatott, majd Norbira nézett.

- Erdőben vagyunk? Akkor azért, mert én ott szeretek legjobban lenni. Elfelejtetted már? Nekem jó itt. Itt a legjobb.

- De itt nem maradhatsz. Emlékszel rá, hogy egyetemre akartál járni?

- Igen. Miért, már nem járhatok?

- Hogyne járhatnál. Megkaptad a felvételi vizsgáról az értesítést, hány pontszámot értél el?

- Értesítést? Ja, igen és meg akartam mondani neked, de mit is? Erre most nem emlékszem. Te nem kaptad meg?

- De igen. Én is meg akartam mondani neked, de nem tudtalak elérni.

- Elérni, elérni, elérni - hajtogatta lehajtott fejjel -, nem tudom.

Kis ideig hallgatott, majd körülnézett, kitisztult tekintettel Norbit nézve meglepetten kérdezte:

- Norbi, hogy kerültem ide? Mi ez a sötétség? Nem értem, te nem Pesten vagy? Hol vannak anyuék, az ikrek?

- Csakhogy jobban vagy, magadhoz tértél! - ölelte magához.

Elmondott neki annyit, amennyit tudott az egészből. Közben Zsófi észrevette, hogy hol itt lóg rajta a blúza, hol ott.

- Atya ég! Hogy néz ki rajtam a blúzom? Mi történt velem?

- Te tépkedted magadon, amikor rád találtam. Zsófikám, tényleg jobban vagy?

- Igen, de hogy kerültem én ide a parkból?

- Ezt szeretném tudni én is, mert messze vagy ahhoz, hogy ide gyalog juss el. Beszéltél valakivel a parkban?

- Azt hiszem, nem, de csak annyira emlékszem, hogy valami elől menekültem. A padon ülve rettenetes fejfájás kezdett gyötörni. Arra gondoltam, ha ott maradok, megtalálnak és visszavisznek oda, ahonnan menekültem. Szerettem volna elbújni egy sűrű erdőbe, ahol nem találhatnak rám. Aztán már csak a fejfájástól szenvedtem.

- Összevesztél anyukáddal?

- Nem, vagyis nem hiszem.

Hirtelen ismét eltorzult az arca, összekuporodott Norbi ölében.

- Mi történt, drága, fáj a fejed? - simogatta Norbi.

- Jézusom, a roham. Biztosan rám jött a roham. Igen, lelkileg összetörtem, mert úgy éreztem, elveszítjük egymást. Elegem lett mindenből, ki akartam futni a világból, mert hiába tudta anyu, hogy beteg vagy, nem engedett el hozzád.

- Miért kuporodsz ennyire össze?

- Mert rettenetesen szégyellem magamat. Norbi, ugye elhagysz? Igen, biztosan, mert egy bolonddal nem lehet együtt élni.

- Zsófinckám, ne beszélj butaságokat! Mindenkinél jobban szeretlek! Rettegtem érted. Drága anygalkám, nélküled nekem semmit nem ér az életem. Kicsi szerelmem, soha többé nem kerülhetsz ilyen állapotba. Soha többé, érted?

- Mert mindig hívsz és jössz hozzám?

- Mindig, drága! Angyalkám, apukáddal jöttünk keresni téged. Abban egyeztünk meg, aki rád talál, három rövid füttyel jelez a másikunknak. Rég letelt az egy óra, muszáj jeleznem, mert rettenetesen félt ő is téged.

- Ez aranyos tőle, de neki ne beszéljünk a rohamról.

- Rendben, neki annyit mondunk, kiborultál idegileg.

Halk motorzúgásra lettek figyelmesek. Norbi levette a zakóját, a lányra adta, hogy eltakarja a cafatokban lógó blúzáat. Közben feltűnt a lassan haladó autó.

- Nézd, közben ránk talált apukád - puszilta meg az ijedt lányt.

- Csakhogy megvagytok! - ugrott ki boldogan a kocsiból. - Gyertek, üljetek be, útközben mindent megbeszélünk.

Ahogy tudott, áthajtott a városon. Hazaérve, a zokogó Júlia egyedül volt otthon. Ijedten ugrott fel, amikor Zsófi berohant hozzá.

*

Amint a rendőrtiszt a jelzett erdő mellé ért, lelassított. Lassú tempóban haladt a széles erdei útig. Miután ráfordult, megegyezett Dénessel, hogy a jobb, ő a bal oldalt figyelje.

- Jó helyen járhatunk, a fiatalember is tett említést a padokról.

Egészen addig mentek, amíg az út erdei ösvénnyé szűkült. Dénes remegett az idegességtől. A rendőrtiszt kérdéseket tett fel neki, de képtelen volt értelmes válaszokat adni. Miután kocsival nem folytathatták a keresést, a rendőr visszafordult, megállt.

- Most mitévők leszünk, hol keressük Zsófikát? - nézett kétségbeesve a rendőrré.

- Vissza kell mennünk a kapitányságra, csapatot szervezek és bejárjuk a környéket.

*

Júlia magához ölelte elveszett lányát. Alig tudott szóhoz jutni örömeiben, de tekintete az ajtóban megjelent Andrássra, Norbira tapadt.

- Zsófikám, hogy tehettél velünk ilyet? Miért nem vetted fel a telefont, ha hazamentél innen?

- Mert nem hazament - szólalt meg Norbi és röviden elmondta, hol találtak rá.

- Úristen! Hogy kerültél te olyan messze, be az erdőbe?

- Nem tudom, ancyikám, fogalmam nincs. Hol van Dénes bá'?

- Téged keresnek egy rendőrtiszttel. Fel kell hívnunk őket, hogy előkerültél.

HATODIK FEJEZET HIRTELEN DÖNTÉS

1.

Amikor hazaértek Dénesék, a rendőrtiszt Zsófival akart beszélni. Átmentek másik szobába.

- Kisasszony, azt jelentették a kollégáim, hogy önt ott az erdőben, ahol magára talált a barátja, egy turista fiatalember délután folyamán meglehetősen zavart állapotban látta. Segíteni akart, de az ön ellenállása miatt nem tehetette. Most nem úgy tűnik nekem, mint aki ne lenne ura a cselekedeteinek. Tud erre magyarázatot adni?

- Konkrétan nem. Annyit tudok ezzel kapcsolatban mondani, hogy kicsi korom óta vannak a viselkedésemben furcsaságok, amik minden bizonnyal idegrendszeri eredetűek lehetnek. Mivel eddig jól tudtam kezelni őket, anyuval nem foglalkoztunk velük komolyan. Ez a nyár meglehetősen próbára tett idegileg, a mai következmény engem is megrémiszt.

- Mire emlékszik, mikor és hogy került ki az erdőbe?

- Ezekből semmire. Mostanában akkora súly nehezedett rám, ami egyre kilátástalanabbá tett körülöttem mindent. Kezdtém kedélybeteg lenni. A napokban végképp besokalltam és ez hihetetlen indulatot váltott ki belőlem, ami arra sarkallt, bárhova, de el innen. Reggeli után az ebédlőből nem a szobámba mentem, hanem ki a szomszéd parkba. Az elkeseredett indulat sírásba csapott át. Majd egyre élesebb fejfájás gyötört. Az volt az utolsó gondolatom, tovább kell mennem, mert ott rám találnak és visszahoznak ide. Felálltam, de hogy ezt követően mi történt, fogalmam nincs.

- Esetleg odament önhöz valaki?

- Nem tudom. Amikor kimentem, nem láttam senkit. Emlékfoszlányok villannak fel agyamban, de arra nem mernék eskü tenni, hogy valóban meg is történtek. Amikor a turista fiatalemberről beszélt, úgy tűnt, mintha tényleg hadakoztam volna valakivel.

- Megfogta önt? Erőszakoskodott önnel?

- Nem, ilyesmi nem történhetett, mert semmi rossz érzés nem kötődik hozzá. Annyi rémlik, hogy egy magas alak közelít hozzám, miközben beszél valamit, de hogy mit, abból egyetlen szót nem tudnék felidézni. Az egész napból egyedül Norbi, az életem legfontosabb személye maradt meg. Amikor megláttam, csak azt tudtam, ismerem őt, tőle nem kell félnem. A kellemes hangjától teljesen megnyugodtam. Szavainak értelmét nehezen tudtam felfogni, de hihetetlen biztonságérzetet keltett bennem, már semmi baj nem érhet. Első mondata, amit fel tudtam fogni, meglepett: „Itt nem maradhatsz. Nem emlékszel rá, egyetemre akartál járni?” Megijedtem, miért mondja múlt időben. Innentől már mindenre emlékszem.

- Igazolványok, pénz volt magánál?

- Nem. Mint említettem, az ebédlőből egyenesen a parkba mentem, egyedül akartam lenni.

- Gondolom, az édesapja volt velem, a másik férfi a barátja apukája?

- Nem. Ő az édesapám, Dénes bá' anyukám második férje.

- Milyen kapcsolata van a két férfivel?

Nagy vonalakban vázolta kötődését Déneshez és az édesapjához. Ezt követően, mielőtt elköszönt, külön beszélgetett mindenkivel.

Amikor magukra maradtak, András felvetette elképzelését: azt szeretné, ha Zsófi vele mehetne legalább egy hétre. Miután Zsófi örömmel fogadta papája ajánlatát, Júlia egyetlen zokszó nélkül igent mondott.

Az óra mutatója már javában a másnapot koptatta, amikor jó éjszakát kívánva a két fiatal Andrással az emeletre, Júliáék a hálósobájukba mentek. Bár Norbit meglepte, de örült neki, hogy Zsófi Andrást a vendégszobába, őt pedig a sajátjába irányította, ráadásul az ajtót kulcsra zárta.

- Szavakba nem tudom foglalni, mennyire örülök, hogy nyíltan felvállalsz - ölelte magához a lányt.

- Ezt ígértem, nem?

- De igen, mégis váratlanul ért.

- Látom, nem tudsz a bal lábadra állni. Nagyon fáj?

- Nem tagadhatom, megviselődött a nem kívánt erdei kiruccanástól.

- Segítek levetkőzni, minél előbb bújj ágyba, hogy borogató kötést tehessek rá.

Rosszullét környékezte, amikor meglátta a hatalmas daganatot a combján.

- Atyám! Hogy tudtál ezzel egyáltalán lábra állni?

- Halott poraimból felkelnék, ha rólad van szó, de ki sem engedtek volna a kórházból, ha reggel így nézett volna ki.

- Látod milyen vagy?! Miért nem mondtad meg, hogy kórházban vagy?

- Mert nem mondhattam. Hadd kérdezzek vissza, tegnap délután óta nem tudtalak elérni, miért?

- Azt tudod, hogy amíg délután alszanak a kicsik, lehalkítom a mobilom. Estére végképp besokalltam. Belefásultam a lehetetlen körülményekbe, hogy veled csak reggel és este tudok beszélni; hiába akartalak meglátogatni, anyu nem engedett el; napközben egyetlen szabad fél órám nincs. Úgy éreztem, nem tudok előtted tovább alakoskodni, kitörök magamból, amivel csak rontanám a helyzetünket. Szóval nem kapcsoltam vissza a telómat. Azt hiszem, már akkor más dimenzióba kerültem.

- Csillagvirágom, hálát adhatunk a sorsnak, hogy a mai nap nem torkollott tragédiába, de sürgősen tennünk kell valamit!

- Magam részéről fogok is. Bejelentem anyuéknak, nem jelentkezem át Királyvárra.

- Ebbe biztosan nem fognak beleegyezni.

- Kénytelenek lesznek, ha nem akarják, hogy elköltözzek tőlük.

- Azzal kettévágád a jövődet.

- Így pedig az életemmel fizetek előbb-utóbb. Norbinckám, félek, hogy ez a mai roham valami rossznak a kezdete.

- Nem, az nem lehet! Beszélek apuval, mit lehet tenni.

- Ha megtudják, hogy autista vagyok, vagy mi a fene történt velem, biztosan szétválasztanak minket.

- Csillagvirágom, kérve kérlek, bízzál apuban. Ő nem tenne ilyet. Úgy érzem, orvosi segítségre szükséged lenne.

- Sajnos igazad lehet. Rendben, ígérem, bízni fogok apukádban.

Közben fehér konyharuhát vízbe mártott, bekente a daganatot és környékét gyulladásgátló kenőccsel, gézpólyát rakott rá, majd a vizes borogatást. Vastag frottír törülközővel tekerte át, nehogy az ágynemű átázzon. Reggelig négyszer cserélte le a borogatást. Ennek köszönhetően felére apadt a daganat.

*

Júlia és Dénes sem tudtak elaludni a történetek miatt.

- Tartottam tőle, hogy megint ellentmondasz Zsófinak.
- Bár nem örülök a döntésének, de ma képtelen lettem volna megvétózni az akaratát.
- Vedd végre tudomásul, maholnap felnőtt nő, aki ráadásul mindig átgondoltan cselekszik.
- Csak a nagy szerelem elveszi az eszét.
- Mikor legyen szerelmes, ha nem most, tizennyolc éves korában?
- Persze, de mi lesz, ha idő előtt összehoznak egy gyereket?
- Légy felőle nyugodt, nem fogják a nyakunkba varrni. De rég összehozhattak volna már, ha olyan felelőtlenek lennének.
- Hogyan? Szerinted mióta van olyan kapcsolatuk?
- Május óta. László falazott nekik velünk és Krisztinával szemben.
- Te honnan tudsz róla?
- Pimasz mód rákérdeztem Lászlótól, mert gyanút fogtam az egy hét eltűnésük miatt.
- Nem eltűntek, hiszen tudtunk róla, hol lesz Zsófi.
- De azt egyikünk sem, hogy László külön házat bérelt a közelükben, hogy ne zavarják egymás köreit.
- Ó, szegény Krisztina!
- Nincs miért sajnálnod, László nem járt görbe úton. A mostani konferencia körútjára készült fel.
- Ne nevetess. Majd pont a te orrodra köti, kivel múlatta ott a napjait.
- Azt nem, de hiszek neki. Becsületes fickó. Imádja a családját. Egyébként pedig Norbiék nem egyszer meglepték őt.
- Csak éppen Krisztina nem tudott semmit az egészből.
- Nem. Nőből van ő is épp úgy, mint te, aki nem hisz a férjének, inkább ok nélkül féltékenykedett volna.
- Hányszor fogod a fejemhez vágni még?
- Nem szívesen teszem, de rosszul esett a feltételezésed. Elsősorban nem miattam, hanem Zsófi miatt. Már-már beteges, ahogy a lányodhoz viszonyulsz. Féltékeny vagy rám, az apjára, Norbira, mindenkire, akivel csak kapcsolata van. Nem csodálom, hogy besokallt és kiborult. Júlia, aranyom, változtatnod kell mielőtt tönkreteszed azt a szegény lányt az indokolatlan aggódásoddal, tilalmaiddal.
- Igazad van, jó lecke volt a mai. Egész nap rettegettem, hogy baja esik. Ijesztően hatott rám az autista rohama.
- Micsoda? Autista rohama volt? Ez meg hogy a csudába jutott eszedbe?

Júlia elmondta, hogy már kicsi korában volt két kitörése. Mivel az orvosok sem vették komolyan, Andrással ők is csupán hisztinek könyvelték el. Majd az időközben kialakult különbségeit vázolta: a beidegződött szokásairól, a rendkívül erős ragaszkodásáról, a furcsa magányosságáról, a vele szemben tanúsított viharos kitöréséről. Dénes elhűlve hallgatta.

- Hogy nem vettem én észre ebből a több, mint másfél év alatt semmit?

- Részben azért, mert mint mondtam, van, hogy hosszú évekig tünetmentes, másrészt olyan szinten megtanulta kezelni a furcsaságait, hogy engem is megtévesztett. A kitörése után beleástam magamat az autista fejlődési rendellenesség okaiba, lefolyásába, következményeibe. Találtam a neten nem egy szakorvosi véleményt, aminek alapján arra gondoltam, Zsófi nem tipikus autista, talán csak hajlama van rá.

- Ezt nehéz lesz megemésztennem. Ezentúl jobban, sokkal jobban oda fogok figyelni rá. Aludjunk, mert mindjárt kelniünk kell.

2.

Mire ők elaludtak, András a maga részéről befejezettnek tekintette az éjszakát. Vendégségben volt, így le kellett mondania a hajnali sétáról. Kiment a félig kész erkélyre, körülnézett, nem tudott betelni a szemképráztató tájjal. „Nem csoda, hogy Julcsiék rajongnak a környékért” - állapította meg, miközben elbűvölten nézte a telek végében emelkedő színpompába burkolózó domboldalt. Elámult az üdezöld lombozatba vegyülő bordó levelű fa koronái láttán. Ilyennel a Gellért-hegyen találkozott először. „Csodákra képes a természet. Festőművész nem lenne képes szebb színeket keverni a vásznára. Az üdezöldnek és bordónak utánozhatatlan árnyalatai” - meredt rá. Annyira lekötötte a táj varázsa, észre sem vette, hogy Zsófi percek óta áll mellette és őt nézi. Amikor megmozdult, ráköszönt:

- Szia, apukám, nem tudsz aludni?

- Szia, kicsim! Ilyenkor már soha. Hogy érzed magadat?

- Kicsit kótyagos a fejem, de különben jól.

- A tegnapi tortúra miatt?

- Attól is, a pár órás alvás is kevésnek bizonyul, de főként Norbi állapota nyugtalanít. Bár felére apadt combján a daganat, de fájdalmai vannak, sokat jajgat sóhajtozva.

- Megerőltető volt neki a gyaloglás. Pihenni fog és rendbe jön. Szerinted komolyan vehetjük anyukád esti ígéretét?

- Éjszaka eldöntöttem, ezentúl nem fog érdekelni a véleménye. Azt mindig tudni fogja, hova megyek, meddig maradok, de ennyi. Nem engedem, hogy az aggályoskodásaival, tiltásaival tönkre tegye az életem. A tőled és tőlük kapott zsebpénzem bankszámlán gyűjtögetem, ha beosztom, lesz benzinre pénzem, hogy időnként Pestre mehessek.

- Nem szeretnék ellene hangolni, de azzal egyetérték, hogy az életed te irányítsd, ne az ő hangulata, szeszélye.

- A sors figyelmeztetésének veszem a tegnapot. Először fordult elő ilyen velem, de mindent elkövetek azért, hogy az utolsó is legyen.

- Mire emlékszel a tegnaptól?

Vele is megosztott mindent az érzéseivel, emlékfoszlányaival kapcsolatban, amiket előző este a rendőrtisztnek már elmondott.

- Norbi hogy talált rád?

- Amilyen ijesztően előadta, elég pocskék állapotban voltam.

Elmondott mindent, amit Norbitól hallott.

- Nehezen fogtam fel, miért vagyunk mi éjszakai sötétségben az erdő közepén. Amikor kitisztult az agyam, borzasztóan szégyelltem előtte a dolgot.

- Mióta ismerlek benneteket, biztosan érzem, olyan szerelem a tiétek, ami csak igen kevés embernek adatik meg. Ez a szerelem mindent kibír. Hogyan tovább, Zsófikám?

- Addig feltétlenül Norbival akarok lenni, amíg teljesen meg nem gyógyul a lába. Erre keresünk majd megoldást.

- Ha a szülei beleegyeznének, megtaláltad. Lehetnétek nálam.

- Ez azt jelenti, kész vagy a felújításokkal, bútorozással?

- Bizony azt. Mindent megkaptam, amit kinéztünk veled. Klasszul néz ki a szobád.

- Nem hiszem el! Apu, ezt csodálatos! - ugrott a nyakába.

- Lelőttem a meglepetést, de megérte, ha ennyire tudsz neki örülni - ölelte magához boldogan.

- Már csak azért kell fohászkodnom, hogy Norbi velünk lehessen.

- Csitt, felvidámkodjuk a házat - csitította nevetve. - Útközben felhívom Lacit. Jó fej a fickó, vele lehet beszélni. Mikor van jó reggelt nálatok? - kérdezte nevetve.

- Ilyenkor már javában. Lefutok körülnézni, mi újság és megyek Norbihoz, biztosan hiányol már.

- Rendben, kicsim.

Mire visszaért, Norbi Andrással beszélgetett.

- Lent csend van, hullaszag nélkül - mondta nevetve, majd Norbira nézett szigorú tekintettel. - Ez nem ér! Neked meg ki adott engedélyt a felkelésre?

- Eltűnt a parancsnokom, épp őt keresem, hogy engedélyt kérhessek tőle - ment hozzá, hogy megpuszilja.

- Mars vissza a szobába, a többit ott beszéljük meg!

- Jesszus! Nádpálcát ugye nem hozol? - karolta át.

- Ezzel nem veszel le a lábamról.

- Bár nem lenne rossz, de most pótlábra van szükségem. Valahogy a sajátomból kiszállt az erő - indult bicegve be a lánnyal a szobába.

- Elmondta apu, miről beszélgettünk? - ült a kanapéra Norbi mellé.

- El és zavarba hozott rendesen. Rákérdezett, minek tudható be a tegnapi. Annyit mondtam neki, bár eddig nem tapasztaltam semmi ilyesmit, de valószínűsítem, anyukád gyenge idegzetét örökölted.

- Kösz, akkor maradjon ez a felállás.

- Zsófinckám, nagy csalódásnak éled meg, hogy egy bénával töltöd az idődet?

- Bizony-bizony! Legalább, mint te a tegnapot. Norbikám, az élet nemcsak bohémságból és viháncolásból áll.

- Milyen kár. Nem lehetne, hogy mégis? Örült Zsófi-hiányban szenvedek, de amint megmozdítom a combom, csillagokat látok a napsütésben.

Összeölelkeztek, felhevülten csókolóztak.

- Le kéne mennem megnézni, mi az ábra odalent.

- Sajnos egyetértek. Szegény apukád már biztosan tükön ül vagy áll, de siess vissza hozzám, mert olyan elhagyatott vagyok nélküled.

- Én drága kis árvám! Annyira szeretnék meggyógyítani!

Zsófi megpuszilta és kisietett a szobából. Beszölt Andrásnak, lemegy a földszintre, ha gondolja, tartson vele. Mire leértek, Júlia és Dénes a konyhában szorgoskodtak. Miután üdvözölték egymást, Júlia Zsófigra nézett:

- Norbi le sem tud jönni?

- Sajnos, úgy néz ki. Felviszem a reggelinket.

- Rendben, de beszélgetnünk kéne, nem gondolod?

- De igen, utána fogunk is. Szeretném, ha reggeli után feljönnétek, hogy Norbi se maradjon ki belőle.

Zsófi épp összepakolta az asztalon a tányérokat, amikor megjelent Júlia, Dénes és András. Leültek. Júlia szemmel láthatóan zavarban volt. Zsófi pár pillanatig nézte, majd eltökélte, elmondja, milyen elhatározásra jutott éjszaka.

- Mielőtt bármibe belekezdének, Dénes bá', kérlek a mondandómból egyetlen betűt ne vegyél magadra, mert ha valaki, te igazán az érdekeimet képviselted mindig, és legalább annyira nem tehetsz a kialakult helyzetről, mint én.

Minden szempár Zsófigra tapadt.

- Ez meglehetősen fenyegetően hangzik - jegyezte meg keserűen Júlia.

- Nem annak szánom, anyci, de valamikor beszélünk kell róla, mennyire eltávolodtunk egymástól. Amíg ketten voltunk, a rengeteg túlórád mellett is jutott rá idő, hogy beszéljess velem, kicsit megszeretgess engem. Szeretem a kistesóim, de mióta megvannak, nem kapok tőled mást, mint utasításokat, parancsokat, mikor mit csináljak, hova menjek, vagy tiltást, mikor hova nem engedsz el. Ha apuval vagy Norbival akarok találkozni, mindenkor sértődés, veszekedés árán tehetem. De ezt már annyiszor megbeszéltük, sajnos hiába, mert semmi változás. Belefáradtam, elegendő lett belőle. Talán nem kell bizonygatnom, eddig kérés nélkül segitettem mindenben, fogok ezentúl is, de nem rabszolgaként. Elvárom, hogy az én óhajom is legyen mindenkor figyelembe véve. Bocsánat a keménykedésemért, de megrémültem a tegnaptól. Nem akarok többször ilyen helyzetbe kerülni.

András és Dénes döbbsen hallgatták a lány elkeseredett, de határozott kirohanását. Júlián hangos zokogás lett úrrá. Zsófi odament, átfogta a vállát:

- Kérek, ezt ne. Semmi szükség rá, hogy most meg te borulj ki. Tudod, hogy szeretlek, különben nem hadakoznék a figyelmedért, hanem fognám magam és itt hagynék csapot-papot.

- Bocsáss meg, amiért nem vettem észre, mi zajlik köztünk. Tudom, tudom, Dénes, te sokszor figyelmeztettél - pillantott rá -, mégsem volt elég. Mindenben igazad van, Zsófikám, azért fáj annyira. Magyarázkozhatnék, de azzal nem lennék előbbre, mert nem akarom, hogy bármi elszakítson tőled. Megbántam, hogy a buta, hóbortos elképzelésemmel lehetetlen helyzetbe hajszoltalak benneteket is. Nem érte meg.

Dénes köhintett párat, majd halk, nyugodt hangon szólalt meg:

- Az elképzelésben nem te voltál a kezdeményező. Hetek óta nyomaszt, hogy a munkám miatt az elhamarkodott döntésünkkel kis híján kétlakiságra kényszerítettük magunkat. De szerencsére a sors akaratából van visszaút, hiszen Zsófinak az ELTE-n van eredményes felvételi. Ennek ellenére biztos vagyok benne, nem fogjuk megbánni azt sem, hogy ez a ház felépül. Királyvár és vadregényes környéke vonzóan gyönyörű, ahova öröm lesz eljönni pihenni, nyaralni, addig is, amíg nyugdíjba nem megyünk. Mert ugye, Júliám, bízhatok a távlati tervünkben, akkor végleg ideköltözünk?

Mivel Júlia helyeslően bólintott és lélegzetviasszafojtva figyeltek a többiek is, tovább beszélt:

- A hallgatásokat egyetértésként értékelem. Júlia beleegyezése értelmében a tegnap este mondottakat megerősítve, Zsófi önnel tarthat - nézett Andrásra. Sajnos, túl sok hárult rá az elmúlt hónapokban, lesz mit kipihennie.

- Köszönöm, Dénes bá' és neked is, anyci! Az új elképzelés szerint meddig maradtok?

- Amíg a tervezőmérnök szükségét látja. Sürgetni nem fogjuk, de leállítani sem az építkezést.

- Akkor, amint biztonságos lábakon áll az én kis betegem - mosolygott Norbira -, számíthatok rám, a tanév kezdetéig itt leszek, besegítek.

- Ezt pedig mi köszönjük neked, csillagom! - ölelte át Júlia. - Annyira szeretném, ha visszaállna köztünk a régi jó bizalmi kapcsolat.

- Ha nem irányítani, szankcionálni akarsz, hanem osztózunk egymás gondjaiban, elképzeléseiben, rajtam nem fog múlni.

- Nehéz elfogadnom, hogy az én pici, aranyhajú babám nővé cseperedett, de ígérem kívánságod szerint lesz ezentúl minden.

- Erre vágyom, mióta Norbi belépett az életembe. Anyci, pakolás helyett kulcsot szeretnék vinni.

Júlia helyeslően bólogatott. András szólalt meg köhintve:

- Szeretném megköszönni a finom vacsorát, reggelit! Csodálatos helyen építkeztek. - Zsófi nézve folytatta: - Készülődjete nyugodtan, kint a kocsiban várlak benneteket.

Útközben András felhívta Lászlót. Gyorsan egyezsége jutottak, ők nyaralhatnak nyugodtan tovább, mert Norbi nála lesz Zsófiával, amíg a lába használhatóvá nem válik. Amikor befejezte a beszélgetést, Zsófi mosolyogva mondta:

- Izgalmas tervem van a nyárra. Nagy merényletre készülök. Remélem, Norbi lába egy hét múlva lesz olyan állapotban, hogy beválthassam az ígéretemet és a szülinapomat a borsönyi kis házban tölthetjük.

- A segítségekre leszek, hogy sikerüljön - szólt közbe András.

- Előre is köszi, apukám! Utána viszont egybeterelem a családunkat, téged is beleértve - mosolygott a papájára - és megengedem, hogy közösen örvendezzete nagykorúságomnak - kacagott jókedvűen.

- Csodálatos elképzelés! - lelkesedett András.

Norbi válaszként szó nélkül magához ölelte, megpuszilta.

- Nézzétek, közben megérkeztünk - kanyarodott be a kapu elé.

Mivel a ház nagyjából a telek közepén volt, András lassan körbeautózta, hogy Norbi is láthasson mindent. Boldogan kísért Zsófit bent is körbe. Könnyes szemmel nézte, milyen rajongással simogat végig a tekintetével mindent külön-külön.

- Apukám, itt egyszerűen csodálatos minden! Nemcsak a tapéta és szőnyegek mintázata egészíti ki egymást harmonikusan, de a színárnyalatok is istenien olvadnak egymásba.

- Hihetetlen boldogság a lelkesedésed hallgatni. Remélem, második otthonodnak fogod érezni a házam.

- Ebben biztos lehetsz! Reményed máris teljesült - ölelte át.

- Köszönöm, kicsim! Most azonban ülünk kocsiba, elviszlek benneteket egy családiasan hangulatos csárdába vacsorázni.

- Megbocsátod az ünneprontásomat, ha a magam részéről a saját készítésű menüre szavazok?

- kérdezte félszeg mosollyal Zsófi.

- Mi az hogy! Akkor máris visszaülök a kocsiba, hogy feltölthessem a hűtőt és spájzot.

- Szavakba sem tudom foglalni, mennyire örülök anyukádék döntésének - vont a kanapén maga mellé Norbi a lányt, miután kettesben maradtak.

- Aligha jobban, mint én.

Egy hétig éltek édes házfogságban. Délelőttönként Zsófi főzött, Norbi a konyhában őrizte. A lány csak úgy egyezett bele, ha nyugton ül az odakészített nyugágyban.

Egy hét után András átvitte őket a börzsönyi kis házba. Útközben bevásároltak a családi összejövetelre, besegített a lányának a sütésben, főzésben. Júliáék és Lászlóék meglepetten fogadták a meghívásukat. Az ebédet az udvaron kellett lebonyolítani, mert a házban nem fértek el annyian. Este elégedetten köszöntek el a vendégek.

HETEDIK FEJEZET BIZONYTALANSÁGBAN

1.

Zsófi átlépve élete újabb szakaszát jelentő egyetem kapuját, kissé szorongva böngészte a faliújságot, melyik csoportban talál rá a nevére, hol, melyik előadóban kell gyülekezniük. Megtalálva, bizonytalanul indult az első emeletre. Ilyen elveszetten magányosnak még nem érezte magát. Úgy bolyongott a hatalmas épület kanyargós folyosóin, mint aki az erdő sűrűjében keresi a kiutat. Hiába próbált kiigazodni, úgy tűnt neki, mindjobban eltéved. Közben felfigyelt rá, többen járkálnak tanácstalanul. Odament két lányhoz:

- Sziasztok! Jól gondolom, ti is első évfolyamosok vagytok?

- Szia, igen. Fél órája körözünk, de nem elég, hogy az előadót nem találjuk, már a portára sem tudunk visszamenni érdeklődni - mutatta az egyik a kezében szorongatott cédulát, amire az előadóterem számát felírták.

- Ugyanezt keresem én is. Ha nem veszitek rossznéven, csatlakozom hozzátok.

- Gyere, legalább több szem többet lát.

Nehezen, de közösen rátaláltak. Ott már jókedvű társalgás, nevetgélés folyt. Meglepetésére, miután hangosan köszöntek és minden szempár rájuk tapadt, az egyik lány Kádár Emíliának, a másik Hörcsög Évának mutatkozott be. Ettől kissé zavarba jött, de követte példájukat, ő is elrebegette a nevét. Talán ennek volt köszönhető, hogy mire feleszmélt, eltűnt mellőle a két lány. Körülnézett, már egy nagyobb csoportosulásban nevetgéltek. Ácsorgott pár másodpercig tanácstalanul, majd leült a legközelebbi székre. Ismét rátört a magány szorongató érzése. Azon töprengett, mit csinálhat rosszul, hogy akarata ellenére mindig magára marad. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy ő lenne egyedüli, aki nem ismer senkit.

Agyában cikáztak a gondolatok: amíg Norbi be nem toppant az életébe, soha nem jelentett neki gondot az egyedüllét. Óvodás korától harmadikos gimnazista koráig ő volt az, aki igyekezett háttérbe vonulni. Rá is ragadt a kis különc jelző. Nyolc éves kora után otthon is rengeteget volt egyedül. Lehet, hogy nem is Norbi, hanem Dini bá' megjelenése az életükben jelentette a változást. Azóta nem érzi jól magát egyedül.

Lassanként megtelt a terem, bejött a professzornő. Bemutatkozott, megtudták tőle, ő lesz a csoport vezetője. A névsorolvasás után kaptak némi eligazítást a jövőre vonatkozóan.

Zsófi szélesebben jegyzetelte a professzorok nevét, akikhez maguknak kell majd a megadott időpontok közül választaniuk és feliratkozniuk. Nem tűnt egyszerű feladatnak. Nehezítette helyzetét, hogy Norbival abban egyeztek meg, ha lehet, a pénteket hagyják annyira szabadon, amennyire csak lehet. Eszerint fogott bele az órarend összeállításába.

Amikor hátradőlt, szomorúan vette tudomásul, a vele egy sorban lévők két széket üresen hagyva ültek. Nem értette, miért alakult így. Felmérte, hova csatlakozhat feltűnésmentesen. Addig kell változtatnia, amíg magányossága megszokottá nem válik mindenkinek.

Sikerélményként könyvelte el, hogy majdnem mindenhova elsőként írta fel magát. A vártnál jobban sikerült elképzelése, a péntek teljes egészében szabadon maradt. Ezt követően foglalkozhatott a helycserével.

Szemügyre véve a társaságokat, látta, csak az első sorban van üres szék két csoportosulás között. El kellett tekintenie attól, hogy utál első sorban ülni, gyors döntést hozott: reggel átül oda. Másnap ő ért be előbb. Elfoglalta az üres széket. Amikor a hármas társaság megérkezett, kedvesen köszönt nekik, és bemutatkozott annak ellenére, hogy ezt első nap megtette már.

- Ha nem veszitek rossznéven, ideülnék hozzátok.

- Hogy vennénk, hiszen senki helyét nem foglalod el - mosolygott rá kedvesen a srác, aki Tóth Menyhért névre hallgatott.

A barátnőjét Schiller Dominikának, a másik lányt Gazdag Hildának hívják. Hilda kezdte Zsófi-val a társalgást:

- Ne érts félre, semmi gáz, de megkérdezhetem, miért változtattál helyet?

- Csak annyi okom van rá, hogy közvetlenül az ajtó mellett ültem és rettenetesen idegesít az állandó ki-be járkálás - vágta ki magát.

- Azt én sem viselném el sokáig, az tuti. Te honnan jöttél?

- Zuglóból járok be.

- Ez nekem nem mond semmit, még nem ismerem Budapestet.

- Egy busszal járok, nagyjából fél óra alatt beérek.

- De franyó neked. Mi Bakonytenyeréről jöttünk - pillantott Dominiékre. - Így aztán nyomor-rogatok ismét koleszben.

- Csak te?

- Csak én, mert ők itt is mázlisak, albérleti lakást fizetnek nekik az őseik.

- Hogy érted azt, hogy itt is?

- Mert Tenyere harminc kilométerre van Diákvártól, ahova gimibe jártunk. Dominiék bejárók voltak, kocsival hozták, vitték őket, míg én ott is koleszben rohadtam.

- Az anyagiak miatt?

- Tudja fene. Szerintem nem vagyunk szegények, de a fater dühös rám, amiért nem a földet túrom velük, hanem tanulni akartam. Kijelentette, ha urizálni akarok, önállósodjak. Rohadtul fájt, de akkor sem adtam fel az álmaimat.

- Anyukád sem állt melléd?

- Anyukámnak kuss van otthon. Ha a fater ellen mer szólni, pofonzsák alá tereli szegényt és addig csépele, amíg egyet nem ért vele.

- Atyám! Téged is bántott?

- Egyszer igen, de akkor félévig rájuk sem néztem. Akkor eljött hozzám a fater, könyörgött, menjek haza, mert anyut elemésztí a bánat. Megsajnálta és azzal a feltétellel engedelmeskedtem, ha még egyszer hozzám nyúl, engem többé nem látnak. Azóta a jelenlétemben anyut sem püföli.

Zsófi elborzadva hallgatta a komoly lányt. Előadáson sem tudott a professzorra figyelni, állandóan Hili szavai jártak a fejében. Eddig soha nem hallott ilyen brutalitásról. Meglepetten látta, Hili füzetlapokra jegyzetel. A szünetben megkérdezte tőle:

- A koleszben felejtetted a füzetedet?

- Nem. Csak annyi zsozsót adott a fater, amiből a koleszt, a jegyzeteimet, könyveimet tudtam fedezni. Szerencsémre, otthon begyűjtöttem a gimis füzeim üres lapjait, mert imádok magánjegyzeteket írni, amiből aztán időnként összehozok egy-két klassz töcit. Van annyi lapom, talán az ösztöndíjig kitart.

- Jó-jó, és miből élsz?

- A maradék zsozsóból befizettem a közeli étterem menüjére. A vacsíról rég leszoktam. Amíg gimis voltam, csurrant-cseppent otthonról egy kis ez-az a disznóvágásból, de amikor ide felvettek, közölte a fater, elég nekik a taníttatásomat állni, a többire osszam be az ösztöndíjam, ha nem akarok éhen döglenni. Bocs, csak öt idéztem.

- A reggeliről nem ejtettél szót.

- Ami nincs, arról beszélni sincs mit.

- Hogy bírod?

- Gáz, de csak kibírom, amíg zsozsóhoz jutok. Egyébként, amint flamózni kezd valaki, húzom ki a szennyest.

- Rémes. Ha elfogadod tőlem, reggelenként elfogyaszthatunk valamit a büfében.

- Dögös csajszí vagy! Az ösztöndíjig elfogadom, utána te leszel az én vendégem.

- Ugyan! Egy meleg szendvics bőven belefér.

- Utálok a helyzetem! Dominiék is kínálgatnak ezzel-azzal, de tőlük nem fogadom el, mert alamizsnának érezném. De azt sem szeretném, ha az terjedne el otthon, hogy ők etetnek engem. Na hiszen, akkor aztán meg nem állnék a fater előtt. Amilyen gögös, azonnal hazaparancsolna és mehetnék velük a földekre bolhászkodni. Veled szemben nem parázok, mert tők ismeretlenül ajánlottad fel, akkor biztosan nem szájalomból teszed.

- Hogy képzeled! Örülök, ha segíthetek valamiben.

2.

Bár az egyetemen jól alakultak a dolgok, amint teltek a hetek, Zsófi mind szomorúbb lett. Hiába örültek Norbival, hogy ő Pesten marad, októberig egy vasárnap délután találkozhattak, akkor is csupán pár órát löttyöghettek a környéken, mert ilyen rövid időre semmi értelmes programot nem lehetett összehozni.

A legfájóbb az volt, Norbi már akkor sem lehetett velük minden alkalommal, amikor ő az édesapjával volt, amire addig pedig bizton számíthatott. András örömet leplezve, hogy lehet a lányával kettesben, olyan elfoglaltságot állított össze, amivel oldhatta Zsófi szomorúságát. Napközben sikerült is, de esti magányában annál fájóbban tört rá keserősége.

Másnap hazafelé a buszon megszólalt táskájában a dobszó. Örömmel vette elő.

- Helóbeló, de jó hogy hívsz, rég hallottam rólad - próbált jókedvet színlelni.

- Szia, imádott szerelmem, mondd, hol, merre jársz?

- Épp most ültem fel a buszra. Mesélj, mi van veled?

- Rém dühös és elkeseredett vagyok a helyzetünk miatt. Más mesélnivalóm nincs, inkább téged hallgatnálak.

Elmesélte, hol, merre jártak. Majd áttért az egyetemi dolgokra: Hildára, az új ismerősére, aki egyre jobban ragaszkodik hozzá.

- Ez utóbbi sztorid buli, de csak óvatosan csillagom, mert a kevéske időnkre kényes leszek ám, azt nem engedem át senkinek!

- Úgy gondolod, tollas a hátam, hogy téged Hildára cseréllek? - próbált humorizálni.

- Talán nem, mert neki nincs olyanja, mint nekem. Igaz, mostanában hanyagolod, úgyhogy kéretik bizonyítani, nincs igazam.

- De Norbi! Ezt itt és most kell megbeszelnünk?

- Itt és ott, ahol módomban áll. Te imádnivaló angyal, tehetek én róla, hogy egyre nagyobb Zsófi-hiányom van?

- Igen, egyedül te, mint ahogy arról is, hogy a kapcsolatunk ne csapjon át családi, esetleg alkalmi találkozásokká.

- Ezt a balhét nem viszem el, ez nem kizárólag rajtam múlik, tündérkém. Nekem sem esett jól, hogy az egy vasárnap délután nagy részét szülői felügyelet alatt töltöttük. De tényleg, már-már ott tartok, a nyári élményeimből élek és elfelejtem, milyen is lehet ruha nélkül a szerelmem.

- Norbi, igazán, ne csináld! Nem kettesben vagyunk. Mesélj, hogy érzed magad az egyetemen, sikerült ott is beilleszkedned, a társaság középpontjába kerülnöd?

- Francokat. Én már csak a te életedben akarok a középpontba kerülni. Különben nehéz is lenne. A vegyészek akkor jönnek össze itt-ott, amikor nekem a számtekesekkel van előadásom. Ez utóbbiak lennének szimpibbek, ha időm lenne barátkozni. De őszintén mondtam az imént, nincs ilyen igényem. A nyári élményeimre tett megjegyzésem pedig komolyan gondoltam. Ne parázz, tök ismeretlen fazonok vesznek körül, mindegy, hogy mit hallanak.

- Akkor is. Különben pedig hiába akarod rám löcsölni a dolgot, mert én szorulok ki a magánéletemből, nem te az enyémből.

- Most azért ügyeskedek, hogy ez elő ne fordulhasson. Ugye, segítesz?

- Segítek, de tényleg elkedvetlenít, hogy telón sem akkor érlek el, amikor szeretnék. Mit szólnál hozzá, ha neked kéne nap, mint nap ezzel szembesülnöd?

- Oltári dühös lennék. Ott fognálak fülön, ahol tudlak és nem engednék el addig, amíg ígéretet nem kapnék változtatásra.

- Ígéretet? Kösz, a tiéiddel tele a padlás.

- Tudom-tudom, ezért szeretném tettere váltani őket. De boldoggá tennél, ha időnként te is ragaszkodásra váltanád a sérelmeidet és kezdeményezőbb lennél.

- „A hívott szám nem elérhető, próbálkozzon később” telóddal mi a francokat kezdeményeznek?

- Úgy látom, ebből sehogy sem tudok jól kijönni, inkább áruld el, mikor jöhetnénk össze kettesben?

- Mire gondolsz, te ronda zsarnok?

- A kis szerelmemnek külön lakosztálya van, már csak azt kell elérnem nála, időnként biztosítson intim együttlétre időt.

- Mesélj, mikor jártál utoljára a kis szerelmednél?

- Inkább arról mesélnék, mikor szándékozom, jó?
 - Halljam.
 - Ma. Ha jól sejtem itt lehetsz valamelyik buszon előttem.
 - Ezt meg hogy csináltad?
 - Kihagyok egy gyakorlatit, mert tényleg nem bírom nélküled.
 - Hurrá! Mikor jössz?
 - Hazadobom a tatyómat és máris.
 - Várlak! Megérkeztem, jeleznem kell. Ó, élém jött a küldöttség. Mire hazasétálunk, ott legyél, mert különben kizárlak - tette el nevetve a mobilját.
- Leszállt, a két kicsi majd kiugrott a babakocsiból örömeiben. Megpuszilta őket, mindkettő a kis karját tartotta, hogy vegye ki a kocsiból. Nevetve simogatta meg őket és átvette a kocsit Júliától. Bohóckodott kicsit a csöppségekkel, majd előadta, hogy az estét Norbival szeretné tölteni. Épp akkor fordultak rá a busz vonalára, amikor Norbi leszállt róla.
- Hozzájuk sietett. Együtt mentek két sarkot, közben Norbi azt kérte a lánytól, sétáljanak kicsit kettesben. Zsófi meglepődött, de elköszöntek Júliáéktól. Amikor magukra maradtak, Norbi krákogva szólalt meg:
- A francba, úgy látszik, fogalmazásgátlót vettem be útközben. Szóval, szeretném veled megbeszélni, ma mehetnénk hozzánk, mert apu ügyeletes, anyu pedig színházba ment Esztinkóval.
 - Nyugi, nincs ellenvéleményem.
 - Abban sem, hogy mivel ilyen ad hoc-szerűen tudjuk megoldani az intim találkozásainkat, óvszert iktassunk be a bogyó mellé?
 - Ahogy gondolod - válaszolt Zsófi lehangoltan.
 - Mi a gáz, csillagvirágom, nem tartod jó ötletnek?
 - Nem tudom.
 - Beszéljük meg, drága. Kérlek, mondd el a véleményed.
 - Nincs véleményem.
 - Zsófikám, édesem, a világért nem szeretnék megbántani, Mondd már el, mitől lettél rossz-kedvű?
 - Ciki, nincs mit beszélni róla, de te akartad hallani. Apukád jóvoltából klassz gyógyszerünk van, de mi használjuk óvszert, mert ott tart a kapcsolatunk, hogy a véletlenek hoznak bennünket össze. Nem veszed észre, hogy alkalmi szeretőkként kezdünk viselkedni? Norbi, ez nekem nem fog menni! Bocs, de erre alkalmatlan vagyok.
 - Mindjárt elsüllyedek szégyenemben. Ilyen önző dög lennék? Bocsáss meg és felejtjük el a dolgot.
 - Azzal mi változik?
 - Mire gondolsz pontosan?
 - A találkozásainkra, a kapcsolatunkra.
 - Változtatnunk kell ezen és fogunk is, de tudod, hogy nálunk az ősz a névnapok, születésnapok dömpingje.

- Hogyne tudnám, csak éppen azt nem, mikor lesz a következő véletlen, amikor legközelebb összefutunk valahol.

- Elkésérítesz, Zsófinckám. Te ilyen sötéten látod a kapcsolatunkat?

- Engem pedig te azzal, hogy csak én. Norbi, jól tudod, a megszokások rabja vagyok. Bár igyekszem lazítani ezen, de vannak esetek, amikor nem megy. Mióta apu felbukkant az életemben, szokássá vált, hogy hármásban vagyunk. Mára már ennek is lóttek. Nem tudom hova vezet ez, de semmi jót nem ígérhetek.

- Elbizonytalanodtam. Felmehetek én még hozzátok?

- Sajnálom. Ha tényleg így van, ebben nem foglak megerősíteni.

- Igazad van, hülye voltam.

Felmentek. Júliáék a kicsiket vacsoráztatták, ami után a fürdetés következett. Zsófi megállt az ajtóban:

- Anyci, amíg végeztek, kicsit felmegyünk Norbival beszélgetni.

- Rendben, menjetek csak.

Zsófi becsukta az ajtót, de nem fordította rá a kulcsot. Norbi lehangoltan ült le mellé.

- Jól kiosztottál ma, de igazad van mindenben. Már bánom, hogy vállaltam a két szakot párhuzamosan.

- Nem hiszem, hogy ez lenne a ritkuló találkozásaink oka, de az biztos, ennyit láthatnánk egymást akkor is, ha én Királyváron vagyok. Akkor legfeljebb könnyebb lenne megmagyarázni magamnak, miért.

- Igazad van, nincs is ellenérvem, hiszen szenvedek én is a kialakult helyzetből. Édesem, olyan rossz idegenként melletted ülni - karolta át gyengéden.

- Nekem sem ez lenne a legfőbb vágyam.

- Akkor mesélj, mi más?

- Kinőttem a gyerekmesékből.

- Hogy tudsz ilyen rideg maradni?

- Nincs ki felmelegítsen.

Norbi hozzáhajolt, megcsókolta, ami fergeteges csókolózásba torkollott. Ölébe akarta emelni, de Zsófi szigorúan az ajtóra nézett.

- Akkor mára ennyi?

- Ennyit engednek a körülményeink - pillantott az órára.

- Ez azt jelenti, menjek el?

- Valami ilyesmit és ha ennél többre vágysz, gondolkozz el a mai beszélgetésünkön.

- Lekísérsz? - kérdezte leforrázva.

- Csak a liftig, mert félek este egyedül járkalni.

A lépcsőház fordulóban Norbi magához ölelte, szenvedélyesen csókolt. Zsófi érezte, szeméből peregnek a könnyei. Résztétellel simogatta.

- Norbi, nem akarom, hogy elhidegüljünk egymástól.

- Tenni fogok érte, hogy ne lehessen úgy.

- Jól van, indulj haza, későre jár.
- Jó éjszakát, drága! - szorította magához.
- Neked is. Hívj, amint hiányzom neked.
- Zsófinckám, édesem, ne legyél velem ilyen kegyetlen. Tudnod kell, a napnak nincs olyan perce, hogy ne gondolnék rád, ne hiányoznál.
- A hiányérzetem hozza ki belőlem ezeket - csókolta meg, majd kibontakozott öleléséből.

3.

Zsófi lehangoltan ment vissza a lakásba. Júlia óvatoskodó kérdésekkel próbálta kipuhatolni, mi a baj, de a lány kitérő válaszai meghátrálásra késztették. Az azonban megnyugtatta, hogy arra a kérdésre: összevesztek Norbival? élénken rázta a fejét.

Vacsora nélkül ment fel a szobájába. Leült a heverőre. Oda, ahol negyedórával előbb ketten ültek és fojtogató sírásán próbált úrrá lenni. Végül is nem történt semmi, Norbi érzései mit sem változtak iránta. Attól van szorongó lelkiismeretfurdalása, hogy mindvégig képes volt ellenállni Norbi óhajának. Miért váltott ki belőle ellenszenvet az óvszer felvetése, igazán maga sem érti. Más oka nincs is rá, csupán az újdonságtól való idegenkedése. Örülnie kéne, hogy Norbi igazolta neki, nem tekinti őt eszköznek, részvétele nélkül nem kezdeményezett, pedig szemmel láthatóan szenvedett az elmaradt intimitástól. A lépcsőházban volt igazán a felismerése kellemetlen. Akkor nagyon sajnálta. Lehet, hogy valami jóvátételment követett el? Talán ez fogja kiábrándítani őt belőle és fel sem fogja hívni jó éjszakát kívánni? Lehet. Ennek pedig egyedül ő az előidézője. Mit tegyen? Hogy tehetné jóvá? Sehogy. Az elmaradt dolgok utólag nem pótolhatóak. Az okozott csalódás tüskéként tárolódik. Vajon hány tüskét bír el a szerelmük? Gyötrődve ült az ágyon, majd akarata ellenére erőt vett rajta a sírás.

*

Norbi miután visszakísérte Zsófit az ajtóhoz, kóvályogva ment a lifthez. A lépcsőház sötét-ségbe borult. Semmi kedve nem volt megnyomni a gombot, hogy újból világosság legyen. Sőt ahhoz sem, hogy megmozduljon. Állt nekidőlve a falnak, rettegésén próbált úrrá lenni. Biztosan érezte, Zsófi viselkedése rossz előjel, el fogja veszíteni őt. Különben nem lett volna képes ellenállni neki. Most a düh, harag dolgozik benne, ami könnyen átcsap elhidegülésbe. Végzetes hibát követett el maguk ellen, amiért engedte magát sodródni az eseményekkel. Persze a két szak, családi elkötelezettségek. Baromság, hiszen örülten hiányzott neki a lány, miért engedett az erőszaknak! Miért? Lehet, hogy már mindegy is, már késő. Egyetlen vigasza, a lépcsőházban odaadóan csókolózott vele, érzékien simogatta hozzásimulva. Talán bízhat benne, ezt csak érzelemből lehet. Ebbe fog kapaszkodni. Talán még nem késő, visszafordítható minden. Legyen bármekkora botrány belőle, Zsófi-val tart Budakeszire - határozta el.

Hirtelen világosság vakította el. Észre sem vette, hogy Zsófiék ajtaja csukódott. Mire észbe kapott, Dénes döbbszerűen állt előtte a szemetes vödörrel.

- Norbi! Rosszul vagy?
- Nem, fizikailag talán nem, de mindegy is. Látom, a földszintre megy Dénes bá', megyek én is.
- Megmagyaráznád a viselkedésedet?
- Nehéz lenne. Úgy érzem, rosszul állnak a dolgok köztünk Zsófi-val.

- Összevesztetek?

- Nem. Abból eddig mindig jól ki tudtam jönni. Ez most rosszabb, sokkal rosszabb. Valami elromlott köztünk, aminek én vagyok az előidézője. Azt hiszem, Zsófi kezd elhidegülni tőlem.

- Valamiféle féltékenységből adódóan?

- Nem, de a részletekről nem szeretnék beszélni.

- Kívülről jövő segítség nem tudná orvosolni a bajt?

- Zsófi esetében biztos, hogy nem.

- Szedd össze magad és próbáld megbeszélni vele.

- Próbáltam, de olyan ellenérvei vannak, amire nincs jó válasz.

- Addig próbálkozz, amíg célt nem érsz. Ha szeret Zsófi, márpedig minden jel arra mutat, igen, sikerülni fog.

- Nem is tehetek mást, mert azt biztosan nem tudnám elviselni, hogy elveszítsem őt.

- Fel a fejfel, kisöreg! Haza kísérjelek?

- Annyira nem vészes a dolog. Köszönöm a lelki támaszt, kicsit jobban érzem magamat, jó éjszakát - köszönt el.

Leérve az utcára, úgy döntött, a kertek alatt kocog hazáig, legalább kitisztul az agya, mire hazaér. Alig várta, hogy a szobájában magára zárhassa az ajtót és hívhassa Zsófit. Nyugtalan idegesség lett úrrá rajta, mert kétszer időzített le a csengetése. Harmadszor is csengett párszor, mire végre hallhatta fátyolos hangját.

- Rám hozod a szívbját. Tudtam, hogy sírsz. Mi van veled, drága?

- Semmi. Lelkileg összeomlottam, romokban heverek. Jobb lenne, ha ma nem beszélgetnék, eleget bántottalak már.

- Zsófikám, kéérlek, ne ejts teljesen kétségbe.

- Nem akarlak, de tényleg alkalmatlan vagyok minden emberi kapcsolatra. Kétségbe voltam esve, beigazolódik a félelmem, nem hívsz fel, most pedig nem tudok mit kezdeni a helyzettel.

- Hogy feltételezhetted rólam olyat, hogy nem hívlak?

- Mert több, mint egy órája, hogy elmentél.

- Dénes bá' lehet rá a tanúm, negyedórája jöttem el tőletek. Eddig dekkoltam a sötét lépcsőházatokban a lift melletti falnak dőlve, mert képtelen voltam távolodni tőled.

- Ó, ha én ezt tudom, itt dekkoltál volna mellettem.

- Semmire nem vágyódtam volna jobban. Ne sírj, én kis butám!

- Önvád gyötör, nem tudok megnyugodni. A lépcsőházban már mindent megbántam.

- Nem neked kéne megbánnod, hanem nekem. Neked van igazad! Kicsi angyalkám, soha nem igazolódhat be, hogy ne lehetne bombabiztos időpontban megállapodnunk! Még egyszer nem fordulhat elő, hogy hetek teljenek el intimitás nélkül, és az sem, hogy a véletlen játszasson szerepet a kapcsolatunkban.

- Isti-bizi?

- Erre szívemre tett kézzel esküszöm! Fogalmam nincs, hogy bírom ki az előttünk álló újabb két hetet, hogy ezalatt csak pár órát élvezhessem nélkülözhetetlen lényedet, de hogy azontúl csak katasztrófa esetén történhet ilyen, arra az életemre esküszöm!

- Kösz! Imádnivalóan tudsz nyugtatni, de mi lesz a jövő héten?

- A kilencvenkét éves nagyanyám hetek óta könyörög apunak, menjünk el hozzá, mert ő már nem meri vállalni a hosszú autózást. Apa a jövő hétre tette szabaddá magát. Tudod, hogy gyerekkorom óta őt szeretem a legjobban a rokonságban. Nem tudnám magamnak megbocsájtani, ha esetleg az utolsó alkalmat szalasztanám el, hogy láthatom őt.

- Jól van, megértem. Olyan kár, hogy a nappalin kell átsékelnünk ahhoz, hogy felmeneküljünk ide, a biztonságot nyújtó szobámba.

- Mert különben?

- Semmi különben, ronda vagy!

- Neem is, csak vágyom rá, hogy legalább szavakban kezdeményezz. Szóval?

- Akkor a vasárnap délutáni lötyögéseket tölthetnénk másképp is. De most már köszönj el tőlem szépen, mert már rég átbucskáztunk a holnapba.

- Drága csillagvirág, biztosra vehetem, megnyugodtál, nem fogsz sírni?

- Biztosra. Megviselt, kifárasztott a civódásunk, de teljesen nyugodt és boldog vagyok.

- Akkor tényleg elköszönök tőled, amennyire tudod, pihend ki magad, drága durci-murci szerelmem! Öllelek, csókollak, amint tehetem, magamba olvasztalak!

- Alig várom. Csók-csók-csók, ahogy ezt mindig kikövetteled.

NYOLCADIK FEJEZET AZ ISMERETLEN ISMERŐS

1.

Tavi Dávid ötödéves francia-japán szakos hallgató, alig megelőzve az előadó professzort, sietős léptekkel ment végig a második emeleti folyosón. Amint elrohant a japán előadó előtt, majdnem frontálisan nekiütközött a teremből kilépő Zsófinak. Megtorpant, meglepetten mérte végig. Ezzel a gyönyörű, természetesen szőke hajú lánnyal már találkozott valahol - futott át agyán. Szoborként állt és pillanatokig nem tudta levenni tekintetét a visszahúzódó lányról. Majd tovább rohant ugyan, de folyamatosan azon gondolkodott, hol, mikor láthatta. Leült a helyére és áldotta az eszt, hogy diktafont vitt magával, mert képtelen volt a professzorra koncentrálni, annyira foglalkoztatta a történet.

Egy hét telt el. Már majdnem sikerült háttérbe szorítani magában a hol és mikor kérdéseit, amikor újból megpillantotta őt. Valóban csak megpillantotta, mert Zsófi épp befordult a folyosón, amikor meglátta. Pár nap múlva nagyobb szerencséje volt, ekkor szemben jött vele, és megnézhetette magának a csodálatos hajhoz tartozó szép vonású arcát, az ártatlan tekintetű, különleges csillogású zöld szemeit. Amint elment mellette, utána nézett, nem tudta levenni tekintetét az előkelő testtartású, rugalmas léptekkel haladó lányról. A látványa hozta ismét előtérbe gyötrődését.

Zsófi mögött jött Dávid egyik csoporttársa, Gálcsik Endre, aki látta, Dávid milyen áhítattal néz Zsófi után, amint belép a japán előadóba.

- Szép csaj, mi? - vigyorgott rá kajánkodva.

- Lélegzetelállító. Te ismered őt?

- Nem, bár lett volna rá igényem, de vele nem lehet kikezdeni. Sokszor éreztem úgy, üvegből lehetek, mert egyszerűen átnézett rajtam, amikor rámosolyogtam.

- Pedig nekem meg kell tudnom, ki ő, hogy hívják.

- Kérlek alássan: Sólyom Zsófia, elsőéves angol-japán szakos.

- Ha nem tudtál a közelébe férközni, honnan az infód?

- Ezt egyszerűbb volt megtudnom, mint a kisasszony tekintetét elkapnom, figyelmét akár egy pillanatra magamra vonnom. Ha rám hallgatsz, nem görcsölsz utána, szép lány van épp elég.

- Valóban, bár szerintem ez a lány párját ritkítja. Nem tagadom, lenyűgöz szépségével, de elsősorban azért érdekel, mert meggyőződésem, nem itt látom őt először. Több, mint egy hete gyötröm az emlékezetemet, de nem tudok rájönni, hol és mikor találkoztam vele. Mindenestre az infóiddal talán előbbre juthatok.

- Hidd azt. Bejössz, vagy itt akarsz szoborra merevedni? - akarta megkerülni, de Dávid megfordult és egyszerre léptek be az előadóterembe.

Másnap az első előadás után Dávidnak volt néhány hivatalos intéznivalója, így csak a szünet végén jutott le a büfébe. Nagy sietségében majdnem nekirohant Zsófinak, aki egy becsomagolt süteményes tálcával igyekezett kifelé. Ijedtükben mindketten fékeztek magukat. Dávid egyik kezével az ajtófélfába kapaszkodva torpant meg, másikkal a hátráló Zsófi karját kapta el, aki az ajtó melletti asztal sarkának ütközött.

- Jézusom! Bocsáss meg! Nagyon megütötte magad?

- Nem - szabadította ki magát, rémült tekintettel elnézve valahova a messzeségbe.

Úgy ment el a férfi mellett, rá sem nézett. Dávidon furcsa, rossz érzés lett úrrá. Elment a kedve, hogy bármit vegyen magának. Megfordult, lassan poroszkálva ment a lány után és az járt a fejében, tennie kéne valamit, mielőtt rögeszméjévé válik Zsófi.

Hihetetlen, de most biztos benne, pontosan ezzel a félelemtől riadt, semmibe néző tekintettel nézett akkor is. Vajon miért? Annyira ijesztő lenne a külsője? Lehet, de őt az autista kisleány emlékezteti. A rohamai előtt néz így Márk. Szent ég! - döbrent meg az újabb felismeréstől. Majd megmagyarázhatatlan öröm fogta el. Tényleg van rá remény, Márkból is lehet értékes ember. Igaz, nem egyszer mondta Dalma, rendkívüli intelligenciával rendelkezik, szellemileg magasan fölötte áll az életkorának.

Érthetetlen játékot űz vele a sors. Zsófi, ez az idegen lány ad reményt rá, hogy nem következhet be az, amit az egyik kórházi orvos mondott, keressen Márknak helyet egy olyan intézményben, ahol élete végéig gondoskodnak majd róla. Zsófi, már megint Zsófi. Hiába na, Márk sem tudja elvonni gondolatait róla - állapította meg, miközben felért az előadóterembe. Érti, nem lesz addig nyugta, amíg nem tisztáz le magában mindent pontosan.

Leült, kipakolta az előadásra szükséges dolgokat. Próbálta figyelmét megerősökölni, de egyszerűen nem jutottak el a professzor szavai a tudatába. Ami nem megy, azt nem szabad erőltetni - sóhajtott. Előbbre jut, ha munkához lát és kidolgozza Zsófival kapcsolatos elképzelését. Elővette vastag spirálfüzetét, amibe az egyetemen kívüli dolgait, fontos gondolatait rögzíti.

Közben az járt a fejében, furcsa az élet. Könnyedén felülír minden makacs elhatározást, véleményt. Most például azt: gimnáziumban mennyire utálta, hogy irodalom, történelem órákon mindig vázlatokat írtak velük. Akkor úgy gondolta, ennél fölöslegesebb teendőt elképzelni sem tud. Ha valaki tud valamit, azért, ha nem, akkor pedig azért nincs rá szükség. Az egyetem formált valamiképpen ezen a véleményén, de meggyőzni Ákosnak, a nyomozó rendőrtiszt unokanagybátyjának sikerült. Igaz, ő is csak azzal, hogy ez a fölöslegesnek kikiáltott tevékenység a kezdőknek amolyan fontos mankóul szolgál a teendők sorrendjének meghatározásában és abban, nehogy kimaradjon valami lényeges lépés, ami hátráltathatja, sőt leblokkolhatja a nyomozás menetét. Neki a mai napig a hatalmas rutinja mellett, új feladathoz első tevékenysége a sorrend meghatározása, a tények feltárásához pedig a szükséges lépések feljegyzése. Ennyi okoskodás után ideje a lényegre térnie. A tények:

- Zsófival biztos, hogy találkozott már valahol.

Ennek igazolására egyelőre csak újabb gyengécske okoskodás a magyarázat: hihetetlen, hogy két azonos kinézetű és látszólagos tulajdonságú személy éljen a földkerekségen és ők is pont itt Magyarországon. E nevetséges tényt mielőbb alá kell támasztania, ehhez pedig vissza kell emlékeznie:

- Hol és mikor? A lány felkutatása Márk miatt szükséges, mert szerinte ő is autista.

Ez nehezíti a feladatát, mert a kisleánnyal kapcsolatban vannak tapasztalatai, milyen nehéz az ilyen emberek megközelítése, a bizalmukba férközés. Ebben bizony vannak hiányosságai. Dalma szavai jutottak eszébe, aki nem egyszer hangsúlyozta annak idején, ebben olyan tudna jól alkalmazható „használati utasítás”-t adni, aki maga is hasonló helyzetben van. Tőle kaphatna jó ötletet például arra, hogy érhetné el Márkkal a közösségbe való beilleszkedést. Talán utána érdeklődhetne, Zsófit vajon elfogadja a csoportja? Neki milyen kapcsolata van velük?

A mellette ülő barátja másolás közben lapozott füzetében. Ez egy pillanatra kizökkentette gondolatmenetéből, a teleírt táblára pillantott, de hiába, képtelen volt a professzorra összpontosítani figyelmét. A jegyzetfüzet fölé hajolt ismét.

Zsófi megközelítéséhez feladatai:

- Ezentúl az első szünetet a büfében tölti;
- Magára kell vonnia figyelmét;
- A közelébe kell férkőznie, hogy semleges helyen találkozhasson vele, ahol nyugodt körülmények között beszélgethetnek;

Az ördögbe is, milyen nyomozó ő, ha kifog rajta egy egyszerűnek tűnő feladat? Alkalmatlan. Mindegy, meg kell oldania. Tehát:

- Hitelesnek kell lennie, ismerkedésének célja: a lány barátságának elnyerése;
- Meg kell győznie, a Márkkal kapcsolatos gondjait az ő segítségével tudná eredményesen megoldani;
- Óvatosnak kell lennie, mert egyetlen rossz lépéssel végleg elronthat mindent.

Ó, mennyiszer hallotta Ákostól, a részletekre oda kell figyelni, azok rejtik el a megoldás kulcsát. Hogy unta intelmeit. Most bezzeg, amikor feladat előtt áll, végre bizonyíthatná neki, nem hiába pazarolta rá drága idejét, energiáját, csődöt látszik mondani flegmasága. Szeretne hinni benne, igaza van, van őbenne spiritusz, csak alkalmaznia kell kitűnő kreativitását.

„Gyerünk, Dávid, gyerünk, nem hozhatsz szégyent a fejedre!” - nógatta magát. Bizonyítania kell, bácsikája nem csalódhat benne! Csak azért is célba fog jutni! Sokszor hallotta tőle, ha valamelyik ponton leblokkolna, ne sűrösse magát, adjon időt a tények leülepedésére és előbb továbbléphet, mint gondolná.

2.

Hogy Zsófi Dávid fókuszába kerülhessen, ahhoz akkorát kellett csalódnia Hildában, mint ahogy ez megtörtént. Az események Zsófi elképzelése szerint kezdődtek. Minden nap meghívta őt a büfébe meleg szendvicssre. Hildának tetszett, hogy előkelő barátnője van. Egyre jobban ragaszkodott Zsófihoz. Kitalált történeteivel szórakoztatta, hogy a szüneteket vele töltse. A dolog azzal fordult rossz irányba, amikor már olyan szinten kisajátította magának, hogy Zsófi levegőhöz sem jutott mellette. Rossznéven vette, ha rajta kívül mással is szóba elegyedett. Megjegyzéseket tett rá és arra, akivel éppen beszélgetett, majd szemrehányóan dúlt-fúlt, amiért Zsófi hanyagolja őt. Utolsó csepp volt a pohárba, amikor egyik reggel Zsófi jókedvű nevetgéssel érkezett Táncos Katával. Megálltak Zsófi széke előtt, hogy befejezzék a megkezdett témájukat. Hilda féltékenységeiben dühösen odarohant, és karjánál fogva rángatta Zsófit magával. Menyus épp a közelükben volt. Elkapta Hilda karját és megfékezve őt, rákiabált:

- Hilda, megőrültél?
- Hagyj békén, ne ugass bele más dolgába! - akarta kirántani magát, de Menyus erőből visszatartotta.
- Ne bomolj! Majd kétszer akkora vagy, mint Zsófi, csak nem képzeled, hogy hagylak neki-ugorni?!

Zsófi megszeppenve köszönte meg közbelépését. Elpanaszolta otthon és Norbinak a történeteket. Egyhangú volt a vélemény, még nem sokat veszít, menjen át másik csoportba. Eleinte ódzkodott ettől, mert örült neki, hogy egyre többen keresték a társaságát. De be kellett látnia, ha Hildától szabadulni akar, egyedüli lehetőség a csoportváltás.

Így került fel a második emeletre. Bár majdnem az egész órarendje borult emiatt és egy hétbe telt, amíg összehozta úgy, hogy veszteség ne érje, örült neki, mert a japánosok feleannyian vannak, mint az angolosok. Nyelvi gyakorlaton velük volt addig is. Így nem jelentett érvágást a csere. Ráadásul Adéllal, aki addig is hozzáfordult segítségért, egész jól összebarátkoztak. Hilda példájából tanulva óvatosabb lett és igyekezett megtartani a három lépés távolságot.

Ismét gondjai kezdtek lenni Norbival. Az utolsó összejövetelük miatta maradt el, mert anyukája lebetegedett. Dénes bá' nem akarta, hogy lemondja a találkozójukat, de ő lelkiismereti kérdést csinált belőle, hogy magára hagyja a férfit az ikrekkel, a háztartással, és Júlia ápolásával. De arra számított, hogy Norbi szombaton és vasárnap legalább az idő alatt átmegy hozzájuk, amíg az ikrek alszanak, de náluk meg Krisztina húzta keresztbe az elképzelésüket. Ugyanis ügyeletet vállalt, hogy László mellett lehessen a műtétek közti pihenőkben, így Norbira maradt Esztinkó és csak telefonon beszélgettek.

Vasárnap délután azonban, amikor hazaértek a szülei, némi összezördülés után átment Zsófihoz, aki rosszkedvűen fogadta. Felmentek a lány szobájába, de a távolságtartó viselkedése elbizonytalanította Norbit. Percekig ültek egymás mellett, mire beszélgetést kezdeményezett:

- Mi a gond, angyalom?
- Ha így kérdezed, semmi. Mi a bánat lehetne, hiszen a legjobb úton haladunk ismét az elhidegülés felé.
- Ha hagyjuk.
- Megy az engedélyünk nélkül is.
- Nagy baj, ha így érzel. Nyugtass meg, csak a keserűség beszél belőled.
- Nem tudlak. Nem hiszem.
- Akkor inkább mesélj, mizújs az egyetemen?
- Semmi különös. Adél fuj rám, mert másodszor mondtam vissza a mozilátogatást.
- Miféle mozilátogatást?
- Elég gyakran szerveznek ilyesmit. A csoportból majdnem mindenki ott van.
- Megbántad, hogy nem velük tartottál inkább?
- Talán jobb lenne, mint folyton folyvást magamat marcangolni, a helyzetünkön rágódni.
- Nem állok utadba, szervezd velük a szabadidődet! - állt fel indulatosan.
- Norbi! Ha most elmész... - harapta el mondandóját.
- Akkor mi lesz? Mondd ki, mit hallgattál el?
- Nem tudom - dőlt oldalra zokogva.
- Ne sírj, kis csillag! - ült vissza mellé. - Ezzel nem oldunk meg semmit. Látod, hiába határozunk el bármit, semmi nem akar összejönni, nem úgy működnek köztünk a dolgok, mint kéne. Vegyük végre kezünkbe a sorsunk irányítását.
- Ne puffogtass frázisokat. „Sorsunk irányítását”, mondd, hol és hogy?

- Úgy és ott, ahol mások teszik, akik sokkal bátrabbak nálunk.
- Albérletben, ugye?
- Például. Akkor legalább a szabadidőnk, az éjszakáink lehetnének közösek. Zsófi, nem bírom tovább, feladom. Hagyom a csudába az informatikát! Helyette inkább munkát vállalok. Annak a béréből és az ösztöndíjunktól szépen meglehetnénk.
- Ne komolytalankodj! Azt akarod, hogy mindkettőnket kitagadjanak?
- Azt és nem azon görcsölni folyton, a szüleink mit fogadnak el, mit nem. Nekem ebből elég! Nem fogom megvárni, hogy igazad legyen. Zsófi, bármibe belemegyek, csak a kapcsolatunk működjön. Lásd be, anyukám, nem sodródhatunk tovább. Nézz az órára, másfél órája rájuk egymás lelkét, ahelyett, hogy gondtalanul beszélgetnénk, szeretkeznénk - vonta az ölébe.
- Ne bomolj, be sem zártam az ajtót.
- Nem érdekel. Értsd meg, olyan harmonikus kapcsolatra vágyom veled, mint amilyenben szeptemberig részünk volt.
- Addig sem nyaltuk-faltuk folyton egymást.
- Lehet, de én most akkor is nyalni, falni akarok! Tényleg nem akarod bezárni az ajtót?
- Mert ha nem, akkor mi lesz?
- Ez - fektette az ölébe fölé hajolva.
- Norbi, kéérlek, ne. Hallod, tényleg benyithatnak anyuék.
- Akkor zárd be, mert a közelségedre vágyom örülden. Különben már tényleg ott tartok, nem érdekel.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy tök mindegy, te akár előttük is? - ment az ajtóhoz, hogy ráfordítsa a kulcsot.
- Köszí, édes vagy! Ha így haladunk, bizony nem áll tőlem távol, tök mindegy, hol, a liftben, tetőterazon, bárhol, csak magamévá tehesselek. Na gyere ide gyorsan, anyukám! Csüccs az ölembe, bújj hozzám. Így sokkal meghittebb veled beszélgetni. Mesélj drága, szívesebben lennél moziban az újdonsült barátaiddal, mint itt nálam?
- Norbi, ezt ne komolytalankodd el, mert attól félek, ha így mennek köztünk a dolgok, haragomban megteszem - ölelte át hozzásimulva.
- Azt próbáld meg! Utánad megyek és mindenki szeme láttára kaplak ölbe és hozlak haza. Azonnal bizonyítsd be, tudod mire való a combodnak feszülő játékszered - játszadozott vele érzéken. - Imádnivalóan hangolódasz rám azonnal, amint hozzád érek. Nos, lenne végre kedved alám préselődni? - ölelte magához nevetve.
- Hogy beszélsz te velem?
- Rossz hatással vannak rám a srácok, neked pedig eszed ágában sincs nevelés alá fogni engem.
- Kicsúsznál a kezeim közül, amit én sajnálok a legjobban.
- Kezed közül? Én nem úgy érzem.
- Tényleg Norbi, olyan ciki az egész. Mondd, te mit tennél a helyemben, amikor telón sem akkor hívhatlak, amikor szeretnék?
- Ha átadod magad nekem, elmesélem - fektette hanyatt.

- Mert neked ez a legfontosabb, ugye?
- Nem a legfontosabb, de fontos. Különben örült mód dörömbölnék nálad, és kérnék: „adj helyet magad mellett”.
- Ne hantázz, dehogy érnéd te be azzal, ha mellettem adnék helyet neked - nevette el magát.
- Elismerem, telhetetlen vagyok, nem érném be annyival. Az a szerencsém, hogy ezt te sem bánod olyan nagyon.

Alighogy végre egymásba olvadtak, kopogtak az ajtón. Zsófi a szájára tette az ujját és Norbira koncentrált.

- Zsófikám, Adél keres a hálózati telefonon - szólt be Júlia.

Zsófi hídba emelte magát, hogy minél jobban magában érezze a fiút.

- Ne törődj vele - súgta -, majd azt mondjuk, fent voltunk a tetőterazon.
- Nem törődök. Tündérkém, akarj a feleségem lenni?! - kérlelte felhevülten.
- Ezt meg mire véljem? Tényleg úgy érzed, agitálni kell engem erre? Mondd csak, miért pazarolom rád a drága energiámat?
- Igen úgy, mert én azonnal akarom, amint lehet!
- Már csak három és fél év.

- Nem Zsófi, ebbe nem megyek bele! Nem nyugszom addig, amíg meg nem győzlek.
- Jól van édesem - kapta kezét a szája elé, hogy elfojtott sikolyát meg ne hallják odalent.
- Látod, annyira ki vagyunk egymásra éhezve, képtelenek vagyunk az érzéseinket, kielégítetlen vágyainkat uralni.
- Igazad van, de csuda izgi volt. Neked nem?

- Ne terelgess, válaszolj kérlek!

Zsófi levegő után kapkodott. Épp meg akart szólalni, amikor Júlia ismét kopogott:

- Hol a csudába vagytok! Zsófi, most meg valami Menyus keres.
- Ki az a Menyus? - komolyodott el Norbi.
- Egy angolos csoporttársam. Azóta nem beszéltem velük, mióta fent vagyok a másodikon. Nem tudom, mi a csudát akarhat.
- Menj le és megtudod - húzódott el Norbi.
- Norbi, megörültél?
- Lassan, de biztosan tartok afelé. Zsófi, te soha nem álltál szóba rajtam kívül más sráccal.
- Ugye nem azt akarja jelenteni a viselkedésed, ha meg merem tenni, te lelépsz a színről?
- Nem, de akkor sem értelek.

- Norbi, tanulás terén szétváltak útjaink, más-más közösségben élünk. Kérlek, ezt ne használd fel féltékenykedés táptalajának - ugrott fel és rohant dühösen a fürdőszobába.

Norbi pár másodpercig döbbenet nézte a mennyezetet, majd utána ment. A kád szélére ült, magához vonta:

- Tessék azonnal kibékülni velem!
- Megteszem, majd ha haragszom rád.

- Akkor áruld el, ez mi volt?
- Dühöngtem, de nem miattad, a körülményeink miatt.
- Lemegyünk és először itt nálatok, utána otthon bejelentem az eltökélt szándékomat. Benne vagy?
- Benne, de ne csodálkozz, ha különböző tárgyak szárnyra kapnak a fejünk irányába, mert anyunál ez az új módi, mióta ismét babát vár.

3.

Bár Dávidnak a szokottnál jobban telt a szombat-vasárnap, most ismét ott tart, képtelen a professzorok előadásaira koncentrálni. Ehhez elég volt annyi, hogy reggel bejövetelkor Zsófi menjen előtte az utcán. Pedig milyen jól érezték magukat fent a Mátrában. Igazi kikapcsolódás volt. Hatalmasakat hancúrozott a kicsikkel, Amikor aludtak, meghitten beszélgettek anyukájával. Meglepődött a vallomásán, hogy Ákos - aki anyukájának első unokatestvére - körülötte legyeskedik. Elmondása szerint kislánykora óta kedvelik egymást, ami szerelemmé fejlődött köztük. Csak azért nem kerülhettek össze, mert anyukája nem tudta volna elképzelni az életét gyerek nélkül. Így, amikor az apukája megjelent az életében, Ákos intelligensen háttérbe vonult, de megfogadta, más nem lehet rajta kívül a felesége, akkor sem, ha agglegényként kell leélnie az életét. Szó, ami szó, apukája haláláig egyedül élt.

Próbálta gondolatait visszarángatni, az előadást figyelni, de nem ment, újfent Zsófi foglalta le gondolatait. Így, táblamásolás helyett ezúttal is a magán jegyzetfüzetét böngészte, nehogy ki-maradjon valami fontos. Szépen növekszik a lajstrom, már csak cselekednie kell!

Addig is, amíg ezt megteheti, meg kell erőszakolnia magát. Mégiscsak az egyetem egyik leg-híresebb professzora tart előadást. Lebilincselő magyarázataival, sokoldalú tájékozottságával eddig mindig magára tudta vonni figyelmét. Elborzadva nézte a teleírt, három részre nyitható táblát. Itt kell maradnia körmölteni, ami azt vonja maga után, ma megint anyukájára maradnak a srácok - sóhajtott. Bárhogya is töri magát, nem ér oda Márkért az oviba, Diankéért a bölcsibe. Szégyen, de a szünetben fel kell hívnia anyukáját emiatt. Vajon minden anyuka ilyen ön-feláldozó lélek, mint amilyen az övé? Óriási szerencséje van vele. Fogalma sincs, hogy boldogulna nélküle a két kicsivel.

Miután végzett a másolással, hazaindult. Hogy kiszellőztesse a fejét, gyalog tette meg az út egy részét. Közben filmkockaszerűen peregtek előtte múltjának emlékképei. Mindig elképed, ha átgondolja, mi mindenben ment már át, mióta feleségül vette Edinát.

- Márk édesanyját - élete nagy szerelmét. Igaza lett a kis drágának: „Minket csak a halál választhat el egymástól”. Igen, de korán, túl korán tette. Két év boldog házasság után elvette tőle a kegyetlen sors. Márk egy éves volt. Élete végéig képtelen lesz feldolgozni a tragédiát. Hogy küldhette halálba egy hét leforgása alatt az életerős, fiatal nőt egy ártatlannak tűnő influenza?

Rettenet. Orvosi javaslatra pszichológushoz kellett járnia. Ő volt Dalma, élete másik tragédiája. Nincs szerencséje a nőekkel, őt is a halál ragadta el tőle. Mit véthetett, hogy ekkora büntetést mért rá a sors?

Dalmával részéről nem szerelem volt, ha rajta múlt volna, soha nem veszi feleségül, de három hosszú évig járt hozzá kezelésre, ráadásul eredménytelenül. Sokszor kellett magával vinnie Márkot és ez az idő elég volt hozzá, hogy elválaszthatatlanul összebarátkozzanak. Szörnyű volt a felismerés, de kelepcebe került, nem tehetett mást, engednie kellett Dalma

óhajának, Márk ragaszkodásának, anyukája folytonos unszolásának. Nem tudta meggyőzni Dalmát, képtelen lesz őt boldoggá tenni, feleségül vette. A rövidke házasságuk hozadéka Diácska. Ezúttal is gyenge volt határozott nemet mondani Dalmának, amikor arra kérte, ajándékozza meg őt egy babával.

Nem gyerekellenes ő, de úgy érezte, Edinát csalja meg, ha Dalma kérését teljesíti, de megtette. Emiatt van lelkiismeretfurdalása. Bár szereti a kislányát, de annyira lefoglalja Márk autizmusa, hogy rá alig-alig van ideje. Sajnos, ott tart az orvostudomány, hogy magánakcióban kell megoldást keresnie a kisfiú sorsára. Bár többet tud vele kapcsolatban, mióta a szakirodalmat böngészi, de még tétován keresi az utat hozzá.

Ó, Dalma. Ha nem enged a kérésének, a mai napig itt lehetne mellette. De engedett és Diana megszületett, ő pedig ott maradt holtan a szülőágyon. Állítólag szívritmus zavar volt a halál oka. Legalábbis ez van a zárójelentésben, de a kórházi belső vizsgálat is ezzel a megállapítással zárult. Egyik neje haláláért sem hibás, mégis életre szóló lelkiismeretfurdalás fogja gyötörni haláluk miatt.

Huszonhét éves és nem tud mit kezdeni az életével. Persze a két kicsit fel kell nevelnie. Fel is fogja, hiszen imádja őket, de tény, gyötrődéseivel kezdenie kell valamit, mert a megkeseredett apa mellett csak megkeseredettek lehetnek majd ők is.

Anyukája, Ákos sőt a körzeti orvos ismét pszichológusért kiáltana, de hiába, mert neki minden porcikája tiltakozik ellene. A földrajz, kémia szakos pedagógus diplomája mellett azért vágott bele a francia-japán szakba, hogy lekösse magát. Ezért ment bele Ákos ötletébe, tanulja ki a magánnyomozás csínját-bínját, de valahogy nem akar működni ez sem igazán. Bár mindkét vállalása érdekli, talán le is kötné, ha nem kéne a gyerekei miatt aggódnia, hogy nincs rájuk elég ideje.

Maholnap két diplomával rendelkezik, de hogy mit kezd velük, fogalma nincs. Lenne kedve a tanításhoz, kaphatna Japánba két évre szóló megbízást, de... Mindig ott az a de. Lehet, hogy az utóbbit kéne vállalnia, kiköltözni családotól. Talán az idegen környezet lenne a megoldás. Majd egy éve van a döntésig, átgondolja, mitévő legyen.

Közben hazaért. Évának, édesanyjának csak rá kellett néznie, tudta, a fia valamitől megint kiborult lelkileg. Résztét csak annyit mondott:

- Ebédelj, édesem, és menj egy jót sétálni valahova a természetbe. Neked ez a legjobb lelki gyógyszered.

Dávid szomorkásan elmosolyodott, megpuszilta anyukáját és asztalhoz ülve annyit mondott:

- A sétán már túl vagyok.

KILENCEDIK FEJEZET REZEG A LÉC

1.

Zsófi egyik délután hazafelé utolérte pár csoporttársát az utcán. Nem kerülte ki őket, velük tartott a buszmegállóhoz. Közben jókat mosolygott bohóckodásaikon, tréfás megjegyzéseiken. A kis csapat akkor ért ki a Kossuth Lajos utcára, amikor elhúzott előttük a százhetes busz. A lány meglepett örömmel sietett a leszálló Norbihoz, aki szokásától eltérően nem ment elé. Rossz előérzetét próbálta azzal magyarázni, biztosan nehéz napja volt. Mosolyogva üdvözölte, de hamar lefagyott arcáról a mosoly.

- Szia, Norbinc, te hogy kerülsz ide ilyenkor? - akarta megpusztilni, de a fiú mogorvasága megtorpanásra készítette.

- Szia. Látom, remekül érzed te magad nélkülem is, kár volt ellógnom három előadást.

- Mi ez a durva lerohanás? Mit vétettem ellened?

- Gondolom, azt ezután fogod elmesélni. Hova készültél a bandával?

- Norbi, térj már észhez! Hova a francba készülhettem volna, hazamegyek, csak közben verődtünk össze.

- Haza, és ezt nekem el is kell hinnem, ugye?

- Nem. Hülyeség őszintének lennem. Ugye tudod, hogy szól a mondás? „Mondj igazat, betörik a fejed”. De az is népi bölcsesség ám, mindenki magából indul ki. Ha féltékeny vagy, talán okod van rá. Igaz is, nem kaptam választ, hogy kerülsz ide ilyenkor? Úgy tudom, persze, csak ha jól vagytok informálva, ma este hétig kéne lenned.

- Ezért tehetted volna meg nyugodtan, hogy bátran csatlakozz holmi mozilátogatáshoz, vagy egyébhez - folytatta féltékenykedő hadjáratát.

- Legjobb védekezés a támadás, ugyebár? A viselkedésed legalábbis arra enged következtetni, valami takargatnivalód van előttem. Jól esne a lelkednek, ha most rajtakaphattál volna valami disznóságon, ugye? Nincs ilyen szerencséd. Megkérlek, a lelkiismeretfurdalásod ne rajtam verd le.

- Megőrültél?! Miket hordasz össze-vissza?!

- Idiótaságokat, ugye? Pedig csak elgondolkodtam kettőnkön. Persze neked jó alibid van reggeltől estig, nem úgy, mint szegény balsorsú nekem. De jóvoltodból ismerem az órarended, nem kell hozzá nagy fantázia, mi minden férhet abba bele úgy, hogy te közben gyanún felül állj. Tudod, nem felejtettem el, a gimiben milyen sikered volt a csajok között - sírta el magát.

- Abbahagynád az örült gyanúsítgatásaidat?

- Abba, bár nem fogytam ki az ötletekből. Elhúzunk innen a francba, vagy itt akarsz velem balhézni reggelig?! - emelte meg a hangját.

- Elment mindentől a kedvem, hazamegyek.

- Helyes! - fordult meg és futott a beálló buszhoz.

Norbi meglepetten lódult utána, de elkésett, a busz könyörtelenül vitte magával a feldúlt lányt. Dühösen fordult vissza, hogy csoporttársai után menjen a megbeszélrt sörözöbe. A sarokra

érve megállt, ijedten gondolta végig, mit művel. Nem, ennyire nem veszítheti el a fejét. Lehet, hogy tényleg csak félreértés részéről az egész és Zsófi haza akart menni. Esélyt sem adott neki, hogy megbeszélhessék. Utána kell mennie, bocsánatot kell tőle kérnie. Leintette a szembe jövő szabad taxit. Ő ért előbb a ház elé. Kegyetlen lelkiismeretfurdalása csak erősödött, amikor a kisírt szemű lány befordult a sarkon. Amikor megpillantotta Norbit, keserősége dühbe csapott át, mert arra gondolt, le akarja ellenőrizni, igazat mondott-e.

- Ugye milyen furcsa? Hazajött ez a hazug alak!

- Zsófi, beszéljük meg.

- Hagyj békén! Mi a francot kéne megbeszélünk?! Menj haza a fenébe, vagy ahova akarsz, nem vagyok rád kíváncsi!

- Bocsánatot szeretnék kérni tőled a jogtalan dühkitörésemért - ment oda hozzá.

- Vagy inkább leellenőrizni, ugyebár!

- Zsófi, kérve kérlek, higgy nekem?!

- Ezt felejtse el! Eljátszottad a bizalmam, és hidd el, azt teszed a legjobban, ha eltűnsz a jó fenébe!

- Zsófi, ne cirkuszoaljunk pont a házatok előtt.

- Akkor hátraarc és mindenki menjen a dolgára! - fordult meg, de Norbi megfogta a kezét.

- Felmehetsz, de előtte végighallgatsz. Addig állok az ajtótok előtt, amíg higgadtan szóba nem állsz velem, meg nem beszéljük a kialakult helyzetet.

- Azt lesheted, hogy én ezek után bájologni fogok veled! Felőlem akár ott virraszhatsz, nem érdekel! - rántotta ki a kezét a fiúéből és felrohant a lépcsőkön.

Dénes meglepetten engedte be a feldúlt lányt, aki egy kurta szia után felrohant a szobájába. Júlia utána sietett.

- Mi történt, kislányom?

- Rettenet, de most képtelen lennék róla beszélni - dobta le magát a heverőre zokogva.

- Valaki bántott?

- Igen, összevesztünk Norbival.

- De hogy, amikor ő még az egyetemen van?

- Nincs ott. Ellógott három előadásról. Akkor ért a busz a Váci utcához, amikor pár csoporttársammal kiértem a Kossuth Lajosra. Ebből következtetett mindenféle baromságra, de hagyjuk, nem érdekel!

Dénes jött fel és döbbsenten közölte, Norbi feldúltan áll az ajtóban. Amikor észrevette, be akarta engedni, de azt mondta, csak akkor jöhet be, ha ezt Zsófi akarja.

- Én nem akarom. Megmondtam neki, menjen haza, vagy ahova akar.

- Zsófikám, biztos vagyok benne, igazad van, de a komoly dolgokat így nem lehet, nem szabad elintézni.

- Úgy sem, ahogy azt Norbi akarta. Elegendem van belőle, hogy arra alig van módunk, hogy egy kiadósat beszéljünk, az együtt töltött időnk pedig már a nulla felé konvergál. Engem persze kalodába zárna, és elvárná, hogy éljem remeteként az életem, arra várva, öméltségem mikor hajlandó befogadni túlsúfolt életébe. Mi a francot követtem én el azzal, hogy pár

csoporttársammal jöttem a buszmegállóig? Emiatt balhézott velem a Kossuth Lajos utca közepén. Kösz, ebből többet nem kérek! Ennél a magány is jobb.

- Drága kis hercegnő, próbálj megérteni. Igazad van, de ezt meg kell beszélgetek, még hozzá nem kiabálva, ellenségeskedve, hanem nyugodtan, egymást végighallgatva.

- Erre képtelen lennék, ezért is mondtam neki, menjen ahova akar, engem hagyjon békén.

- Nem hiszem el, hogy komolyan szakítani akarsz velem.

- Nem tudom mit akarok, de besokalltam, egyelőre látni sem bírom!

- Nyugodj meg és beszéljétek meg. Gyere szépen le és gyertek fel ide, rendezzék le ezt a buta félreértést.

- De hogy, amikor minden porcikám tiltakozik ellene?

- Úgy, hogy győzd meg magadat, mert lehet, hogy épp ezzel az ellenállásoddal rontasz el köztetek mindent.

- Próbálok rád hallgatni, de tartok tőle, épp ezzel fogom csődbe vinni a kapcsolatunkat, vagy mi a fenének nevezzem, ami köztünk mostanában van.

- Ha szereted őt, nem fogsz elrontani semmit.

- Kicsit rendbe hozom magamat és lemegyek. Ha itt lesz, szót fogadok neked.

Miután magára maradt, kis ideig ült maga elé nézve, majd kiment a fürdőszobába. A tükörbe nézve megijedt feldúlt vonásaitól. Jó pár percig tartott, amíg sikerült valamelyest eltüntetni a sírás nyomait arcáról. Leült a heverőre, próbálta átgondolni, hogyan tovább. Abban biztos volt, szereti Norbit, nem akarja elveszíteni, de azt nem engedi, hogy olyan elvárásokat támasszon elé, amiknek nem tud, nem akar megfelelni. A szerelmüknek bizalomra kell épülnie, mert nem zárhatná kalitkába Norbi akkor sem, ha tanulás terén is közös úton járnának. Persze, egyetemi éveik lehetnének problémamentesebbek, de arra semmi biztosíték nincs, hogy a munkahelyük is azonos legyen. Akkor pedig el kell fogadniuk, csak a magánéletük lehet közös, mert a hivatalosban ugyanúgy külön közösséghez fognak tartozni, mint ahogy most. Ő már nem tudná azt az elszigetelt életet élni, mint amit harmadikos gimnazista koráig élt. Örül, hogy amilyen szinten szeretne, be tud illeszkedni az új környezetébe és elfogadják őt. Ez nem választhatja szét őket. Ült pár percig, nézte a csillagfényes égboltot. Érezte, lehiggadt annyira, hogy képes legyen indulatain uralkodni. Felállt, lement.

2.

Amint a lépcsőházajtóhoz ért, kipillantott. Meglátva Norbi magas alakját, meghatódott kitartásától, amit lent a lépcsőház előtt csak lózungnak tartott. Boldogan nyitotta ki az ajtót:

- Miért éri meg neked itt szobroznod? - kérdezte lehangoltan.

- Zsófi, hogy a francba juthattunk el ideig? Mondd, hogy?

- Ha csak kérdésekkel dobálózunk, soha nem jutunk közös nevezőre. Felmegyünk a szobámba és add elő, mi a francot gondoltál rólam? De érdekelné az is, miért lógtál el három előadást, vagy netán tényleg rosszul tudnék valamit és...

- Kérve kérlek, ne vádaskodjunk. Ígérem, én nem fogok többé, de magyarázattal te is tartozol

- indult meg a lány után.

- Nem Norbi, én nem tartozom semmivel, mert nem történt más, mint amit már találkozá-sunkkor mondtam - csukta be az ajtót maguk után. - Hallgatlak - ült le.
- Leülhetek melléd?
- Hülye - volt a lány rövid válasza a kezét nyújtva.
- A történetek után nehéz lesz elfogadhatóan megindokolni, hogy szabadult fel három óránk - ült mellé kezét kezében tartva. - Szóval, amiről eljöttünk, nem lett volna megtartva, mert nem volt helyettes prof a lebetegedett helyett. A következő óra lyukas, az utolsón azért nem maradtam ott, mert a srácok többsége sörözni ment helyette. Úgy gondoltam, eléd megyek, sétálunk egy nagyot. Igazad volt. Amint megláttalak jókedvűen mosolyogni a srácok között, bedurrant az agyam.
- És most azt várod tőlem, hogy megfogadjam, többé nem fordul elő ilyen?
- Nem. Tényleg azért jöttem utánad, hogy bocsánatot kérjek az idiótaságomért. Zsófinckám, nem tehetünk mindent tönkre magunk körül. Drága szép csillagom, nem ismered a srácokat, ezeknek elég egy mosoly, hogy rárepüljenek egy csajra. Te pedig, amellet, hogy túlzottan naiv vagy, magasan vered a lécet a szépségeddel.
- Vagy te nem ismeresz engem eléggé, ha azt hiszed, hogy velem meg lehet tenni ilyesmit.
- Próbáld nekem elhinni, nem rajtad múlnak a dolgok. Azontúl, hogy féltékeny térsznek a félreérthető események, könnyen kerülhetsz kellemetlen helyzetbe.
- Régen rossz neked, ha ilyesmi előfordulhat velem. Norbi, ha nem tudom veled megértetni, ok nélkül ne féltékenykedj, jobb, ha békén hagyjuk egymást. Nem fogok veled öt évet végig viaskodni. Hányszor mondtam el, utálom a bizalmatlanságot. Nyáron a hiányodtól borultam ki, az itthoni cselédeskedésből sokalltam be, még egyszer nem akarok áldozatul esni. El kell fogadnod, külön utat választottunk a hivatásunkban, ami azt jelenti, a munkahelyeinken külön társasághoz tartozunk. Ez esetben a tartozunkon van a hangsúly, mert ha tetszik, ha nem, valamilyen szinten be kell oda is illeszkednünk, alkalmazkodnunk kell a kollégáinkhoz is. Édesem, én már nem tudnám azt a magamba forduló életet élni, amit megismerkedésünk előtt éltem.
- Igazad van, de nem tudlak nem kisajátító, önző szerelemmel szeretni. Igen, rettegek tőle, hogy elveszítelek, mert egyre több köztünk a konfliktus.
- Ugyanilyen kisajátító szerelemmel szeretlek, de elfogadom a felemás életet, ahol a magán-életemben te vagy a király, és a tiedben szeretnék én a királynő lenni, hogy bearanyozhassuk egymás életét.
- Nekem a hivatalosban is te leszel a legfontosabb.
- Ideális elképzelés, de vajon nem sodorhat téged úgy az élet, hogy külön baráti köröd alakul, akik elvárással lesznek majd veled szemben?
- Nem hiszem. Láthattad, a gimiben is elszigetelődtem, mert bőven kielégített a te társaságod.
- Igaz, de a munkahelyeden nem szigetelődhetsz el, ott közös érdekek kötnek majd össze benneteket.
- Aminek részese kell, hogy legyél.
- Biztosra veheted, én is arra törekszem majd, hogy téged oly mértékben bevonjalak, amennyire te részese akarsz majd lenni.
- Most azon töpizek, hogy jutottál el ilyen messze, mi készíttet ilyen életfilozófia elméletre?

- Elég időt adsz a filozofálgatásra, másrészt a kapcsolatunk alakulása. Norbinc, én nem akarom, hogy bármi szétválasszon minket. Ehhez nem elég annyi, hogy szavaiddal éljek „rettegjünk” tőle, hogy elhidegülünk egymástól.

- Amíg kint várok, reménytelenül, megértettem én is, le kell gyűrni magamban a féltékenységet. Igyekezni fogok magamévá tenni a filozófiádat!

- Csak azt? - mosolygott rá.

- A jövőben azt, de most a tulajdonosát - karolta át. - Drága, szép csillagom, rettenetesen szégyellem a történeteket. Bocsáss meg?! Annyira, de annyira imádlak!

- Akkor miért vagy ilyen távolságtartó? - simult hozzá.

- Nem is vagyok az, csak tartok tőle, most képtelen lennék a csókolózásnál megállni.

- Mivel édesen bűnbánó vagy, megbocsátok és beveszem a bogyót - hajolt a kis szekrényhez, hogy elvegye a dobozt. - Gondolkodtam a múltkori felvetéseden, aminek összezőrdülés lett a vége, igazad volt, időnként jól jönne, ha lenne biztonságos óvszerünk.

- Édes vagy. Képzeld csak el, mennyivel több lehetőségünk lenne intimitásra. Jó idő esetén elég lenne egy remek búvóhely.

- Vigyázz, minden butaságba nem megyek ám bele. Hallom a csajoktól, nekik megfelel egy ligeti pad is, hogy jól érezzék magukat valakivel.

- Igaz, de ennél sokkal szégyenlősebb vagyok én is - vetköztették egymást.

Amikor pihegve ölelkeztek össze, Norbi szólalt meg:

- Sok félreértést oldhatnánk fel egy forró szeretkezéssel. A múltkor hagytam magamat meggyőzni, próbáltam elhinni, fog külön is működni, de egyre biztosabban érzem, amíg nincs közös életünk, konfliktusokat gyártó kohóban élünk.

- Ezt nem cáfolhatom, de félek anyut megint magunk ellen hangolni. Azt mondtad, apukád vevő rá, hogy ne menj velük Nagymarosra.

- Igen. Volt is anyuval emiatt nézeteltérésünk, amiért ellene hangolom aput. Közöltem vele, ebben az egy témában fogom is, amíg el nem fogadja, én veled, nem velük akarok lenni. Erre csak legyintett és azt válaszolta, úgysem akadályozhat meg semmiben, azt csinálom, amit akarok. Én a témát ezzel lezártam tekintem.

- Bár ez csak anyuféle megoldás, de majd beletörődnek.

- Ezek szerint vehetem úgy, nem megy fuccsba a börzsönyi kis ház?

- Veheted. Az nem érdekes, hogy alig várom, hogy ott legyünk.

- Ne incselkedj velem. Van egy meglepim. Indulhatunk már reggel.

- Hogyhogy, megint lógni akarsz?

- Nem. Képzeld el, sikerült a két előadás időpontját megváltoztatnom.

- Hogy?

- Egyik csoporttársamnak magánéleti gondjai támadtak. Emiatt át kellett rendeznie az órarendjét. Így a felszabadult két gyakorlatra gyorsan lecsaptam.

- Isteni! Gyere, beszéljük meg anyuékkal.

Dénes megkönnyebbülten mosolygott rájuk és kínálta őket hellyel a nappaliban.

- Szólok anyukádnak, ne idegeskedjen, hanem jöjjön ki, mert megbeszélhatalónk lenne veletek, persze, csak ha kibékültetek.

- Ez egyszer meg tudta lágyítani a szívemet ez a ronda zsarnok - mosolygott Norbira Zsófi.

Júliának szólni sem kellett, amint meghallotta Zsófiék hangját, kijött a szobájukból.

- Örülök, hogy lerendeztétok a konfliktusotokat. Dénessel azt akartuk megbeszélhni veletek, mennyire vagytok elfoglaltak?

Zsófi szorongva várta, mit találtak ki megint, ami szétválasztja őket. Norbi pedig Zsófiában bízva eltökélte, kizárja a lehetőségét, hogy megakadályozzák az együttlétüket. Köhintett, Zsófiára nézve szólalt meg:

- Amíg fent voltunk, sikerült Zsófit megfűznöm, tartsunk a csoporttársaimmal, akik bakonyi túrát szerveznek. Mindkettőnkre ráfér egy kis kikapcsolódás.

- Ez éppen nem vétőzná meg az elképzelésünket, persze, rajtatok múlik. Most lenne aktuális Királyvárra menni, körülnézni, de mindkét csöppség csupa nátha, be nem áll a szájuk a köhögéstől, így nem vihetjük őket magunkkal. Merészen arra gondoltam, anyukád kocsijával - nézett Zsófiára - leruccanhatnátok. Hány napos túrára mennétek?

- Szombat reggel indulnak, vasárnap este jönnek vissza. Szerintem ha kocsival lennénk, bőven beleférne a királyvári kitérő.

- Ha beleegyeztek, Norbival alhatnánk a nyaralóban, úgyis ódzkodtam a turistaszállótól.

- Semmi akadálya. Legalább látnák, hogy nemcsak napközben van ott valaki. Az új helyzetet tekintve, mikor indultok?

- Akár már reggel - nézett Norbira, aki sűrűn bólogatott.

Miután elköszönt, Júlia mosolyogva kérdezte:

- Segítesz összecsomagolni nektek?

- Lekísérem Norbit és jövők.

A lépcsőházban Norbi behúzódott a lift mellé, magához ölelte a mosolygó lányt, aki boldogan kérdezte:

- Ugye nem nagy csalódás, ha Börzsönyt Királyvárra cseréljük?

- Hogy lenne, én mindenem?! Órákat nyerünk azzal, hogy kocsival mehetünk. Fél nyolcra itt vagyok! Aludj jól, drága csillag!

- Te is és siess hozzám - csókolták meg egymást.

3.

Teltek-múltak a napok. Egyik reggel Dávid korábban indult otthonról, hogy miután bekíséri Márkot az oviba, Diácskát beadja a bölcsibe, legyen ideje járni egyet. Útközben meggondolta magát, természetközeli sétára nincs ideje, a benzingőz pedig nem vonzza. Egyenesen az egyetemre ment. Örömteli meglepetésben volt része, amikor belépett az aulába és meglátta a könyvvvel kezében Zsófit. Ráköszönt. Mivel nem kapott választ, gondolt egyet, mellé ült, ő is könyvet vett elő. Miközben lapozgatta, szeme sarkából a lányt figyelte, vajon észrevette-e jelenlétét? A rezzenéstelen arca nem erről árulkodott. Kicsit közelebb húzódott, hogy véletlenszerűen érhesse hozzá.

Nem kellett hosszan várakoznia. Zsófi lapozott és könyökével karjához ért. Ijedten kapta oda a fejét:

- Elnézést kérek - állt fel.
- Ne ijedj meg ennyire, nem történt semmi.
- Nem, nem, de későre jár, nem akarok elkésni - pillantott zavartan az órájára.
- Bő negyedóra van addig.
- Igen-igen, de sok az elintéznivalóm - csúsztatta könyvét a táskájába.
- Szépen kérlek, ne hagyj magamra. Régóta keresem az alkalmat egy tisztázó beszélgetésre.
- Fogalmam nincs, miről beszélsz, milyen tisztáznivalónk lenne, amikor nem is ismerjük egymást.
- Ebben igazad van - állt fel. - Engedd meg: Tavi Dávid vagyok! - hajolt meg a lány előtt.
- Sólyom Zsófia - viszonzta a bemutatkozást.
- Csak ilyen ridegen? Kezet sem fogsz velem megismerkedésünk tiszteletére?

Zsófi zavartan nyújtott kezét. Dávid gyengéd határozottsággal fogta meg és tartotta kezében a kicsi, remegő kezét. Zsófi arca megvonaglott, visszahúzva kezét dadogva mondta:

- Most már tényleg mennem kell - indult a lépcsőhöz szapora léptekkel.
- Ne rohanj annyira, Zsófi kedves, a második emeletig mehetnénk együtt - sietett utána. - Annyira ellenszenves vagyok, hogy szóba sem akarsz velem állni?
- Hogy lehetnél, amikor semmit nem tudok rólad - mondta kényszeredett udvariassággal.
- Tudhatnál, ha egy icipicit is érdekelne a személyem, ha alkalmat adnál legalább egy beszélgetésre.
- Nincs ilyesmire időm.
- Időnk mindig arra van, amire akarjuk.
- Nekem nem.

Közben végigloholtak a második emeleten. Zsófi fellélegzett, amikor az előadóhoz értek, ahol az első órája lesz. Épp csak Dávidra pillantva mondta:

- Én ide jövök, szia!

Faképnél hagyta anélkül, hogy Dávid visszaköszönhetett volna. „Ez így nem fog menni. Külső segítségre lesz szüksége” - állapította meg kedvetlenül. Barátja együttműködésére biztosan számíthat. Amint felért, hozzá sietett.

- Helló, Zsó! Rám érsz egy kicsit?
- Pillanatnyilag más dolgom sincs, mint rád figyelni. Döngicséld, mi a gáz?

Beszélt neki Zsófiról, és a vele kapcsolatos elképzeléséről.

- Arról a bomba csajról van szó, aki mostanában került át a japánosokhoz?
- Bár nem tudom, de elképzelhetőnek tartom, mert nekem is pár hete van róla tudomásom, hogy idejár.
- Számíts rá, öregem, nem lesz könnyű feladat. Az ő csoportjában van Adél, akinek mostanában nyomom a sódert. Kedveli Zsófit, segítőkésznek tartja, de barátkozni nem lehet vele.

- Én úgy látom, nem lóg ki a csapatból.
- Mondjuk. De annak ellenére, hogy buknának rá a srácok, csak távolról méregetik.
- Azt nem tudod, honnan került ide és miért?
- Adél úgy tudja, afférja volt valamelyik nőneművel, előle menekült fel ide.
- Kipuhatolnád nekem, hol ül pontosan?
- Pontosán ott, ahol te. Adél mellett, hátul, szemben a katedrával.
- Kösz! Ez az igazi! Kolosszális!
- Csak nem levelezni akarsz vele, mint én Adéllal?
- Egyszer talán igen, de messze nem tartunk ott.

Bejött a professzornő. Dávid örült, megint helyettes tartja az előadást, foglalkozhat nyugodtan a saját dolgával. Elővette az idézetgyűjteményét. Miközben olvasta, aláhúzogatta, melyikekre lesz szüksége. Elsőre a következőt másolta ki:

T„Minden barátság azzal a homályos érzéssel kezdődik, hogy valahol
sz6már találkoztunk. Mintha régen testvérek lettünk volna.
p1Méginkább, mintha ikrek lettünk volna.
h3S ezért a találkozás, csak viszontlátás.
cs5Amikor pedig az ember barátjától elszakad,
k2tudja, hogy ez a távozás csak látszat.
DValahol együtt marad vele úgy, ahogy együtt volt vele
a találkozás előtt.”

(Hamvas Béla)

Szünetben mielőtt célba vette a büfét, megnézte az I. évfolyam hatodik csoportot, mikor lesznek az előadóban? Izgalom fogta el, amikor látta, közvetlen utánuk. Dukkolt, hogy megtalálja a rózsaszín szívekkel díszített üzenetét.

Zsófi szokásához híven a padba pakolta a jegyzetét, padra a füzetét tollal. Nézte a háziját. Az egyik feladatban hibát vélt felfedezni. Elővette a jegyzetét, amivel kirántotta a kis színes borítékot. Lehajolt, felvette. Látta, a nyitott borítékban kis cédula lapul. Kivette, meglepetten nézegette. Ez valami rejtjel - gondolta és visszarakta a padba.

- Csak nem valami idegen hódolód akadt? - nézte Adél a színes borítékot.
- Valakinek biztosan, de hogy nem nekem, az tuti!

Kedden Dávid csalódottan látta, ott a boríték. Majd rántott egyet a vállán és belerakta könyvszerűen az újabb idézetet:

T„Figyelj a percre, mert az a legfontosabb.
sz6Az „élés” nem évekből, hanem percekben áll.
p1A perc az, ami az életnek értelmet ad,
h3a MOST-ban mit gondolsz és cselekszel.
cs5Sokan arra építik életüket, hogy állandóan csak terveznek,
k2gyűjtenek és készülnék valamire, eközben észre se veszik, hogy a
Dpillanat valója és varázsa kifolyik kezük közül. Ők úgy mondják,
a jövőért élnek, aminek sohase fognak örülni, ugyanis
egy szép napon rájönnek, hogy már végigrohantak az életen.”

Kedden Zsófi pakolászás közben talált rá immár a két cédulát rejtő borítékra. Csak átfutotta az új idézetet. Ezen is ott voltak a rejtjelek. Adél elmosolyodott, amikor látta, mint hasonlítja össze a cédulákat.

- Még mindig nem hiszed, hogy neked szólnak?

- Nem tudom, de hogy nekem kínai az egész, az biztos.

- Muti?! - vette át és most már ő böngészte aprólékosan. - Figyuzz csak! A T és D kivételével értem. A betűk a napokat jelzik, a számok meg, várj csak! Értem már. Kedd2, azaz előttünk ült itt a fickó. Nézzük a hétfőt?! Akkor is előttünk volt itt. Ez izgi! Szerdán utánunk jön. Kíváncsi leszek, lesz-e újabb cédulka.

Nem volt, viszont csütörtökön gyarapodott eggyel. Zsófi a szám nélküli betűket nézve a fejéhez kapott. A fickó hétfőn Tavi Dávidként mutatkozott be neki. „Mi a fenét akar tőle?” - töprengett nem kis aggodalommal.

- Csak nem rájöttél, ki lehet?

- Azt hiszem, igen. Ki a csuda ez a fickó, mit akar tőlem?

- Ugyan már! Vajon mit? Mi a neve szerinted?

- Ha jól tippelek, Tavi Dávid.

- Tavi Dávid. Nem hangzik idegennek. Megkérdezem Zsótól, ismeri-e. Mindenesetre a japán előadásokon egy csoportban vannak.

- Engem nem izgat a dolog.

- Ugyan Zsófi, nem áll jól neked a megjátszósdi.

- Mondtam már, Norbival járok.

- Aki úgyis dobni fog. Magad mondtad, egyre kevesebbszer taliztok.

- Igaz, elfoglalt, de én őt szeretem és biztosan tudom, ő meg engem.

- Hihihí, jó vicc volt, ha annak szántad.

- Hagyj békén, ne cukkolj - nyelte a könnyeit.

- Ne harizz, de gondold át, Dávid itt van, vele minden nap talizhattok.

- Úgy gondolod, ez ilyen egyszerű? Másfél évet csak úgy el lehet dobni? Inkább drukkolj, hogy ne romoljon el az idő, mert a Börzsönybe készülünk.

- Drukk oda, de áruld már el, érdekel Dávid, vagy nem?

- Mondtam már, nem.

TIZEDIK FEJEZET PRÓBALEVÉL

1.

Hétfőn reggel Dávid izgatottan ment be az egyetemre. Eldöntötte, rákérdez Zsófitól az idézetekre, mert nem örülne, ha illetéktelen kezekbe kerülne. Első szünetben lesietett a büfé folyosójára. Az egyik ablak mélyedésből figyelte, mikor érkezik Zsófi. Nem sokáig váratott magára. A pult közelében ült le. Meleg szendvicset rendelt, Adélnak hat tátracsúcsot. Mire visszament az asztalhoz, ott ült Dávid.

- Csókolom a kezedet! Maradhatok?

- Nincs bérelt asztal, úgyhogy természetesen igen - ült le a legtávolabbi székre.

Dávid mellé ült.

- Bocssáss meg, nem szeretnék tolakodó lenni, de rendkívül érdekelne, nincs mondanivalód nekem?

- Mondanivalóm? Mi lehetne?

- Nem történt semmi szokatlan a múlt héten?

- Történt, csak értelmezni nem tudom.

- Csupán annyit szerettem volna tudomásodra hozni, szándékom kizárólag baráti közeledés, semmi hátsó gondolatom nincs. Módot adsz legalább egy beszélgetésre?

- Jelen pillanatban nem is tehetek mást, mint hallgatlak.

- Zsófi kedves, a mondandóm nem nyilvánosság elé való. Szeretnék nyugodt körülmények között találkozni veled.

- Úgy tűnik, nem tudom elfogadtatni veled, nincs időm ilyesmire.

- Igazad van, de erről már elmondtam, mi a véleményem.

- Ne kényszeríts rá, hogy úgy fogalmazzak, rád nincs időm, mert semmi okom arra, hogy megsértselek.

- Hidd el, komoly okom van rá, amikor arra kérlek, hallgass meg. Olyan gonddal küszködöm, amiben véleményem szerint segítségemre lehetnél.

- Szerintem kizárt, de miből gondolod, hogy ilyesmiben pont én segíthetnék?

- Részemről megérzés, de szeretnék biztos lenni benne, igazam van-e. Az egyetemen kívül magánnyomozó vagyok, de bajban lennék, ha veled kapcsolatban kéne kiderítenem valamit, ha egy ártatlan találkozót sem tudok kicsikarni tőled.

Közben elkészült a szendvics, Adélnak a süteménycsomag. Zsófi nekilátott, de Dávidra pillantgatott várakozóan.

- Jó étvágyat! Szóval, válaszra sem méltatsz?

- Zavarban vagyok, mert fogalmam nincs, mit is mondhatnék.

- Egy időponttal és helyszínnel bőven beérném. Zsófi kedves, kérlek, vedd komolyan a kérésem! A téma diszkréciót követel, itt nem beszélhetek róla.

- A délutánjaim túlsúfoltak. Lyukasórák ugyan lenne, de időhiány miatt azt a könyvtárban töltöm.

- A könyvtár megfelelő hely lenne. Mikor talállak ott?

- Ma az ötödik órában.

- Köszönöm, ott várlak!

- Rendben. További jó étvágyat! - állt fel és indult a lépcsőhöz.

Dávid fellelegezve nézett utána. Az ötödik órája francia nyelvtan, hanyagolható - állapította meg magában. Különös izgalom lett úrrá rajta: sikerül a közelébe férkőznie.

Zsófi az első emeleten Menyussal futott össze.

- Helló, Zsófi! De rég láttalak. Anyukád nem adta át, hogy hívtalak?

- Szia, Menyus! De igen. Ezer bocsánat! Rettenetesen el vagyok havazva, de más tekintetben is ég a talaj a talpam alatt, talán emiatt feledkeztem meg róla. Gondolom, fontos volt, ha otthon kerestél.

- Hildával volt gondunk. Nem tudom igaz-e, de az a sejtésünk, miattad akarja feladni. Domini próbálta észhez téríteni, de úgy tűnik, nem sikerült, haza akar menni. Arra gondoltunk, beszélhetnél azzal a makacs fejével, hátha egy tőled kapott lelki fröccs jobb belátásra bírja.

- Atyám! Szerinted mit tehetnék érte?

- Annyit feltétlenül, hogy tisztázzátok a köztetek támadt feszültséget.

- Csak tudnám, mikor tehetném.

- Mikor van lyukasórád?

- Az ötödikben, de épp az imént ígéreztem el. A francba, mikorra szoríthatnám be, fogalmam nincs.

- Kár, mert ilyen esetben minden nap számít.

- Igen-igen, igazad van. Rendben, az ötödik órában felkeresem. Bocsika, rohannom kell, az előadás előtt lenne elintézendőm. Szia!

- Köszí a segítséged! Szia!

Zsófit nyugtalanság fogta el. Nem örült neki, hogy Hildával kell találkoznia, de kikerülni sem akarta, hátha épp ezen múlik a jövője. Hogy a csudába értesítse Dávidot a változásról? - töprengett. Mikor is találta meg a padban az első cédulát? - gondolkodott el. Hétfőn, a negyedik órában. Lehet, hogy épp előttük? Meg kell néznie lent a faliújságon. Szent ég! Hova jutott? Ő, Sólyom Zsófi levelezget egy idegen férfivel. Ha ezt Norbi tudná, agyvérzést kapna szegény. Felért az előadóba. Török Zsuzsa ment oda hozzá:

- Jól láttam, Tavi Dáviddal voltál a büfében?

- Vele.

- Láttam, komoly beszélgetés folyt köztetek. Semmi közöm hozzá, de csak nem rád kattant a fickó?

- Nem kattanhat. Barátom van, engem nem érdekel más srác.

- Azért elmondom neked, vigyázz, mert ismerem a fickót, ott lakik a lakótelep melletti utcában az anyjával. Két kisgyereke van.

- Ne aggódj, engem nem tud behálózni - igyekezett leplezni döbbenetét.

- Jó-jó, csak azért szoltam, mert nem nőcsábász a fickó, ha megkörnyékező, annak komoly oka lehet. Egy időben buktam rá, de sajna, nem jöttem be neki. Úgy látom, te viszont annál inkább.

- Kösz, hogy szóltál, de mondom, nincs esélye.

- Rendicsek, akkor bocs, hogy beleugattam az életedbe.

- Nem úgy veszem - mosolygott rá Zsófi.

Mikor magára maradt, elgondolkodott. Mi a jó fenét akarhat tőle, ha két gyereke van. Még hogy magánnyomozó. A francba, úgy látszik, mostanában rájár a rúd. Megírta a cédulát. Szerencséje volt, üresen találta az előadót a harmadik óra előtt, így észrevétlenül csempészhette be a padba az üzenetét.

A nyelvi laborba igyekezett, amikor szembetalálkozott Dáviddal. A férfi kedvesen rámosolygott, amit ő csupán szemhunyorgatással viszonzott és úgy ment el mellette, mintha soha nem látta volna. Dávid rosszat sejtve sietett a helyére. Elkedvetlenedett, amikor igazolódott a sejtése, Zsófi lemondta a találkozót. Persze, halaszthatatlan ügy miatt. De miért, amikor neki ígérkezett el előbb? Most is épp csak rápillantott és idegenként ment el mellette. Ez rossz előjel. Tudomásul kell vennie, megbánta az ígéretét. Mást kell kitalálnia, ezzel nem próbálkozhat többször, de nem adja fel. Be kell vetnie az utolsó lehetőséget akkor is, ha ettől ódzkodik leginkább.

Azzal vigasztalta magát, háromkor végez, ma végre ő mehet az oviba Márkért, a bölcsibe Diankáért. A ligeti játszótérre viszi őket. Imádják az új fajtákat. Ritkán adódik, hogy oda-mehet velük.

Hilda majd kiugrott a bőréből örömeiben, amikor látta, Zsófi hozzá igyekszik.

- Helló! Zsófi, miért bujkálsz előlem?

- Szia! Milyen butaság ez? Netán nem én vagyok az, aki kereslek?

- De és ki sem tudom mondani, mennyire örülök neked!

- Van rám egy kis időd?

- Hogyne lenne! Gyere, menjünk le a büfébe, talán kapunk valami maradékot még.

- Kösz, de közben mesélj, mi van veled?

- Nincs mit mesélnem. Mióta magamra hagytál, romokban vagyok. Zsófi, nekem rajtad kívül soha nem volt barátnőm.

- Kár, hogy nem tudtam veled megértetni, az a fajta barátság nekem túlterhelő volt. Nem vagyok kezdeményező, talán épp ezért esett jól, hogy egyre többen keresték a társaságomat. Ahelyett, hogy csatlakoztál volna hozzánk, ellenem fordultál.

- Azóta rájöttem, mekkora állat voltam.

- Nem fogalmaznék ilyen durván, de örülök, ha beláttad, igazam volt.

- Ugyan már, elmehetek a jó fenébe az utólagos belátásommal.

- Az egészséges viszonyulásodat soha nem utasítanám el.

- Istók ziher, van még esélyem?

- Miért ne lenne? Jókat tudtunk dumcsizni, amíg el nem veszítetted a fejedet.

- Akkor nem bánod, ha néha-néha felkereslek?

- Sőt, ezt fogom tenni én is.
 - Ha tudnád, mit érzek itt belül - tette kezét a mellkasára
 - Ugye, Domini szólt neked?
 - Nem. Valamelyik nap láttalak. Nagyon siettél valahova, de feltűnt a szomorúságod. Akkor határoztam el, beszélek veled, mi bánt ennyire? - vágta ki magát és örült, hogy hazudnia sem kellett, mert nem Domini szólt neki.
 - Akkor maradhatunk abban, hogy amelyikünk ráér, keresi a másikunkat?
 - Pontosan ezt akartam javasolni.
- Úgy elbeszélgették az időt, hogy a következő szünetnek is majdnem vége lett.

2.

Márk, amint leértek az utcára, kijelentette, akar hintázni, mászókázni, de előtte buszozzanak, villamosozzanak, mert ő villamoson még nem ült. Dávid buszra szállt velük, majd a Nagy Lajos király úton villamosra. Egyik megállóban meglepetten látta, amint Zsófi egy iker-babakocsit tolt, miközben mosolyogva beszélt a két pindurkához. „Érthetetlen. Ilyen fiatalon máris ikrei lennének? Hát ezért távolságtartó mindenkivel. Szörnyű, milyen felelőtlenek a férfiak, szinte gyereklány, épphogy most kezdte az egyetemét és máris ekkora terhet cipel a gyöngé vállain.” - morfondírozott.

Annyira lekötötték gondolatait a látottak, alig volt képes a két kicsire koncentrálni, nehogy baj érje őket a különböző játékokon. Este hat után értek haza. Éva aggódó arcát látva megkérdezte:

- Mi a gond, anyukám, miért vagy ilyen ideges?
- Azt hittem, már valami baj ért benneteket. Ilyen sokáig nem szoktál elmaradni velük.
- Nagyon jól érezték magukat, megvártam, amíg kifáradnak. Hazafelé megvacsiztattam őket, úgyhogy fürdés és alvás - lépett be a konyhába.

Meglepetten torpant meg Ákos láttán, aki békésen vacsorázott.

- Szia, Ákos bácsi, te nálunk? Ilyet sem láttam még.
- Szia, öcskös! Anyukád kissé diszkréten kezelte a történeteket, de jobb, ha tudod, gyakrabban fogsz itt találni nálatok.
- Azért annyira nem diszkréten, hogy ne tudnám kikövetkeztetni ittléted célját. Hogy anyu szavaival éljek, „megnyitottad felé »szerelemzsákokat«” - mosolyodott el.
- Akkor gondolom elmondta azt is, sihederkorom óta szerelmes vagyok anyukádba. Amíg apukáddal meg nem ismerkedett, rengeteget lógtunk együtt. Megkértem a kezét, de nemet mondott, mert neki baba kellett, amit tőlem a vérszerinti függőségünk miatt nem kaphatott volna meg. Amikor megismerkedett apukáddal, háttérbe vonultam, de közöltem anyukáddal, ha valaha megnősülök, csak ő lehet a választottam, bármennyit kell is rá várnom. Kedveltem apukádat, de hálás voltam a sorsnak, hogy nekem is helyet adott anyukád mellett.
- Ha szó szerint nem is, de tartalmában így ismerem a történeteket.
- Akkor remélem, nem lepődsz meg, ha ezennel megkérem tőled a kezét.
- Legyetek helyettem is boldogok!

- Kösz öcskös, ez jól esett! De huszonhét évesen nem kéne magadat temetned.
- Nem is tehetném. Megvan a magam sorsfeladata. Nem esik nehezemre teljesíteni, úgyhogy körülöttem minden oké.
- Eljárogathatnál szórakozni, mint régen.
- Bácsikám, az nem az én világom. Kiöregedtem a diszkóból, a korombeliek velem együtt meglelt apák.
- Pedig Lidi örömmel vigyázna a két kicsire, lelkiismeretfurdalás nélkül szórakozhatnál.
- Tudom, Lidi tündéri, remek óvónő, de annál jobban szeretek a gyerekeimmel lenni, hogy szórakozás miatt hagyjam őket másra.
- Nem tudom milyen génekből vagy összerakva, de jó, a döntés a te kezében van.
- Géza sem hagyta volna soha másra Dávidot. Csak olyan helyekre jártunk, ahova őt is magunkkal vihettük - mondta elhomályosult tekintettel Éva.
- Helyetekben ez volt a helyes, de Dávid jobb sorsra érdemes.
- Ez látod igaz - sírta el magát Éva.
- Anyukám, ne érzékenykedj, ha más lett megírva a sors könyvében, nem maradok egyedül, de megtalálom én így is a helyemet, csak a veszteségeimet tudjam feldolgozni. Megfürdetem a kis bikficeket, mert mindjárt állva alszanak el - fogta meg a kezüket Dávid.
- Dilcsikét lemosom a babakádban - emelte karjába a kislányt.

Az esti mese elmaradt, mert már öltöztetés közben elaludt mind a két gyerek. Dávid bevonult a szobájába. Íróasztalához ült, homlokát két tenyerébe támasztva fogalmazta a Zsófinak szánt levelet. Miután eldöntötte, meddig megy el a történet közlésében, a legjobb kézírással díszes levélpapírra vetette gondolatait. Fél éjszakájába került, mire megszületett a „nagy mű”.

Eszébe jutott, nem lenne jó, ha a levél illetéktelen kezekbe kerülne. Kis töprengés után úgy döntött, próbalevélként forró hangvétellű szerelmes idézeteket tesz díszes borítékba. A címzés helyére a következőket írta:

S. D. T. Zs.

Betette a padba. Izgatottan várta az eredményt. Első szünetben lesietett a büfébe. Meleg szendvicset rendelt és Zsófi közelében ült le. Mintha tudomást sem szerezne a lányról, egykedvűen ette a szendvicset. Egyik csoporttársnője ült az asztalhoz:

- Helló, Dív, de magadba szálltál. Valami gáz van?
- Gáz az mindig van, de hozzászoktam már.
- Nicsak, ki ül veled szemben!
- Klára úrhölgy és őszintén szólva, nem tudom minek köszönhetem.
- Annak a szomorú tekintetnek. Nekem elmondhatod, honnan fúj a szél, vevő vagyok a lelki gondokra.
- Nem szél ez, óriás erejű orkán, úgyhogy vigyázz, nehogy magával sodorjon téged is.
- Klassz lenne. Rossz passzban vagyok én is, vigasztalagathatnánk egymást.
- Egy másik alkalommal talán, de most harapós kedvemben vagyok, elég magammal harcolnom.
- Kedvelem a harapós kedvű fiúkat. Igazi kihívás őket megszelídíteni.

- Szerinted mindegyiket meg lehet?

- Nem, de ha próbát sem teszünk, hogy derülhetne ki?

Dávid kezdte unni a párbeszédet. Gyorsan befejezte az evést. Visszavitte a tányérját.

- Nos Klára kisasszony, velem tart?

- Nem. Leöblítem valamivel a pogimat, hátha közben ideér az is, akire várok.

- Akkor minden jól! - indult a lépcsőhöz.

Dühös volt, amiért lehetetlen helyzetbe hozta magát. Ezek után mihez kezdjen? Hogy tudhatná meg, balul sült-e el az elképzelése: megtalálta a levelet és a tartalma miatt nézte levegőnek? Pedig éppen azért provokálta ilyen otrombán, hogy csekély ismerete lévén azonnal nekirontson, kikérje magának a felháborító viselkedését. Ehelyett topoghat ismét egyhelyben. Ráadásul ilyesmivel még egyszer nem próbálkozhat. Most hogy az ördögbe adhatná oda neki a valódi levelet?

3.

Norbi újítani akart kapcsolatukon, nehogy ellaposodjon. Hogy feldobja a lány hangulatát, úgy gondolta, meglepi őt pár idevágó idézettel. Ezzel célt érhet, Zsófi kedveli az ilyesmit. Van is neki egy vastag idézetgyűjteményes kötete, amit megvett ő is magának.

Leemelte a könyves polcról, a szerelmes idézeteknél nyitotta ki. Miközben böngészte, hogy megfelelőt találjon, úgy gondolta, izgalmasabb lesz, ha címzés nélküli borítékban juttatja el hozzá. Sőt nem számítógépen másolja be, hanem hagyományos írógépen. Úgyis csak ott porosodik évek óta az előszobaszekrény aljában. Előbányászta a sok rápakolt holmi alól. Díszes levélpapírt fűzött bele. Bár régen rengeteget használta, most csigalassúsággal pötyögött rajta. Túlzottan távolinak tűnnek a betűk, ujjai tétován keresgették őket. Elmosolyodva nézte, milyen lassan gyűlnek a rövidke verssorok.

„Mikor elbúcsúzom Tőled

Attól félek elveszel

És aggódó, hívó szómra

Csak az emléked felel.

Hogyha egyszer nem talállak

Messzi útra indulok

Amíg szívem meg nem hallja

Csendes szavad: »Itt vagyok«.

Keresnélek hegyek bércén

Hol az örök hó honol

S a szikrázó fehérségből

Csak a visszhang válaszol.

Kutatnálak vad tengeren

Lenn a mélyben valahol

Hol a víznek sötétjéből

Csak a mélység csendje szól.

Láttalak a puszta mélyén
Rám vártál ott egyedül
Csak a délibáb csapott be
S lépted messze elkerül.

Hangod hív a kéklő égből
Lágyan csengőn, szelíden
Csak a szellő játszott
A fákon, mint hangszeren.

Kérdezném a kelő napot
Nem futott itt valaki?
Harmat-vízben megmaradtak
Könnyű lépted nyomai.

Faggatnám a déli szelet
Csendes lépted merre járt?
Porba vesző utad végén,
Frissítővel vajh ki várt?

Mesélnék az esőcseppnek
Mely felőled érkezett
Könnyedtől sós, vagy a tenger
Küldött egy üzenetet?

Vagy mesélne Rólad - nékem
Éppen úsztál, amikor
Elküldted a messzi útra
Rám találjon valahol.

Ha a világ minden kincsét
Kínálnák fel helyetted
Reményt soha fel nem adva
Téged tovább kereslek.

Napnak fénye elvakíthat
De meglátom arcodat
Két szemednek ragyogása
Mutatja az utamat.

Döröghetne ezer ágyú
S száz hangszóró szüntelen
Nevetésed halk kacaját
Nem téveszti el fülem.

Ha a máma erre járna
Elküldeném a tegnapért
Hisz tegnap még rám találtál
S csókot adtam csókodért.

Az se baj, ha erre jőve
Elhozná a holnapot
Láthatnám, hogy veled vagyok
És örömet adhatok.

Ezért hát én nem búcsúzom
Így nem veszhetsz el, kedvesem
Veled vagyok - veled leszek
Hisz tiéd az életem.”

Amikor végzett, visszaolvastva átélte a vers üzenetét. Tetszett neki, illőnek érezte jelenlegi hangulatukhoz.

Miután gondosan összehajtotta, finom, selyem tapintású borítékba tette. Órájára nézett. Bár Zsófi már otthon van - gondolta -, de talán reggel is megnézi a postaládáját. Most örült igazán, hogy Dénes az apukája ötlete alapján Zsófinak is csináltatott egyet a nevére. Sikerként úgy becsümpésznie, hogy senki nem látta meg.

Este nagy drukk volt benne, amikor felhívta őt jó éjszakát kívánni. Csalódnia kellett, nem hozta szóba. Másnap hiába nézte óránként, hátha nem hallotta meg a folyosó zajában a török indulót, nem hívta. Este bedobta a következő üzenetét:

„Csak ülök itt, és visszabámul rám a hófehér papír.
A toll a kezemben reszket, de nem ír.
Nem bír mozdulni sem.
De minek is?! Hisz úgysem
lehet azt szavakba önteni, amit érzek.
Száz sebből vérzek,
mit hiányod éles körmei szaggattak lelkemen.
Azt hiszem,
a pokol ilyen lehet.
Ilyen sötét hideg
fájdalom-vihar,
mit magányom kavár.
Mi égbe emel, majd földre ejt.
Hiányzol. Egy szó. Mit is rejt?
Számptalan átvirrasztott éjszakát,
teljesülhetetlen vágy veritékszagát,
visszafojtott lélegzetet,
szégyellve elmorzsolva könnycseppeket,
kint, mi keresztre feszített,
s elveszített,
porba hullt imákat. Könyörgést.
Hiányzol. Mintha éles kést
Forgatnának szívemben.
Hiányzol szerelmem!
Hiányzik ágyunk melege, csókok íze,
szemed selymesen simogató színe,
hiányzik az ölelése,
nevetése, érintése,
tested, lelked.
Mindened.”

A következő nap ismét reménytelen várakozással telt Norbinak. Elképedtetten látta, hogy nem talált célba elképzelése. Lehet, hogy Zsófi meg sem nézi a postaládáját? Kár, hogy nem lehet belelátni, mert a bedobott levelek egy belső perem alá esnek. Pontosan biztonsági okokból képezte így ki Dénes bá' - gondolta végig.

Ma olyan verset kell választania, amivel nosztalgiázásra és azonnali cselekvésre ösztönözheti, hogy végre kezébe vegye azt az átkozott mobilt - gondolta keserűen. Hosszú lapozgatás után szélsébesen másolta a verset.

TIZENEGYEDIK FEJEZET A GELLERT KAPOTT SZÁNDÉK

1.

Zsófi hazaérve az egyetemről, szokásához híven postaládájához ment. Maga sem értette, miért nem tud erről leszokni, hiszen, mióta Dénes bá' felszerelte, két hivatalos levélen kívül nem volt benne más. Már mondta neki, csak a helyet foglalja a ládája, de ő ragaszkodik hozzá, hogy maradjon.

Kinyitotta, döbbsen emelte ki a finom tapintású borítékot. Forgatta, hitetlenkedve nézte, címzés nélkül érkezett, akkor ezt valaki személyesen hozta - állapította meg. Hirtelen vágott agyába, ez csak Dávid műve lehet. Ugyanolyan a boríték, csak normál méretben. Ez nem lehet igaz! - gondolta ijedten. Hogy az ördögbe került a ládája? Sebesen járt az agya, vajon kitől tudhatta meg Dávid, hol lakik?

Elkeseredetten tette a levelet táskájának egy külön rekeszébe. Látni sem akarja. Nem, nem érdekli mi van benne. Erőt fog gyűjteni és mindent elmond Norbinak, ha kíváncsi a tartalmára, együtt fogják felbontani - gondolta, miközben egyhelyben állt.

Sírás környékezte. Eltagadni nem fogja, de hogy magyarázza meg neki, nem vétett ellene? Félt a beszélgetéstől. Hát nincs megállás? Kezdődik megint minden előlről. Azt hitte, végre fellélegezhetnek, érezhetik jól magukat egymással. Mi a csuda szándéka van velük a sorsnak? Miért nem lehetnek boldogok, amikor úgy szeretik egymást?

Mit akarhat Dávid? Mi az a fontos, amiért nem hagyja őt élni? De ha már így van, miért változtatott? Hogy merészel utána kutakodni? Miért akarja tönkretenni az életét? - gyötörték zaklatott gondolatai.

Az alattuk lakó jött be a lépcsőházba. Meglepetten nézte a sápadt lányt.

- Szervusz, Zsófikám, mi van veled, rosszul vagy?
- Kicsit igen. Azt hiszem megártott a szélvihar.
- Ronda idő van, az már biztos. Szóljak anyukádéknak?
- Nem, köszönöm, nem kell. Kezdek jobban lenni, Sanyi bácsival tarthatok?
- Hogyne tarthatnál, kicsim, gyere, felmegyek veled az ötödikre.
- Köszönöm, tényleg nem komoly, jobban vagyok - léptek be a liftbe.

Dénesnek is feltűnt a lány sápadtsága:

- Mi a gond, kis hercegnő?
- Megfájdult kicsit a fejem. Amíg elmúlik, felmegyek a szobámba, majd jövök.
- Rendben, de szólj, ha mégsem, viszek neked gyógyszert.
- Kösz, de szerintem csak az erős szél ártott meg.

Következő nap kétszer is látta Dávidot kint a folyosón. Egyszer végigmérte tekintetével, de szó nélkül ment el mellette. Zsófinak nem volt bátorsága megszólítani.

Hazafelé ott volt ládájában a második levél. Rossz érzéssel tette a másik mellé. Közben járt az agya, mi lehet a célja Dávidnak? Azt akarja elérni, hogy ő hozza szóba a leveleket? Vagy ki akarja készíteni őt? Nyugodt, jóindulatú fickónak néz ki, de miért nem hagyja őt békén? Most már biztos benne, magánnyomozó nem lehet, akkor határozottan kéne, hogy kezelje a dolgot.

Éjszaka már aludni sem tudott a nyugtalanságtól. Eltökélte, nem halogatja tovább, lerendezi a dolgot Dáviddal és Norbival is. Ha annyira fontos Dávidnak az a beszélgetés, találkozik vele, de csak Norbival együtt. Ez kissé megnyugtatta.

Másnap nem látta a férfit. Hazafelé félve nyúlt a postaládába. Ott volt a harmadik levél, amin 3x jelzés volt. Mire vélje, valamiféle figyelmeztetés lehet, hogy fontos közlendőt tartalmaz? Felizgatta a dolog. Bár berakta a másik kettő mellé, de elhatározta, ezt az egyet megnézi. Azzal ült le vacsorázni, sietnie kell, mert rengeteg tanulnivalója van.

Amikor felment, remegő kézzel vette elő a jelzett borítékot. Óvatosan vágta fel, nehogy megsértse a levelet. Kiemelte, Nézte a színes szíveket, hogy bátorsága legyen szétnyitni, ahol az írás lehet. Nagy levegőt vett, széthajtotta.

„A kulcs zörren a zárban
Villany gyúlik az apró szobában
Ijedten rebben a lány szeme
Közelebb lép hozzá kedvese.

Riadt madárként bújik mellére
Könnye fátylat von csillogó szemére.
- Ne fényben! - kérlel csendes szava
Arca elszánt s mégis tétova.

Az első csók már sötétben csattan
S megannyi követi, zihálva,
Aztán a kéz, mely utat keres
A bőrre tapad zsákmányt szerezh...

A sötétben világlik két fehér halom
S a lány hangja szól: Gyere... Akarom!
A ruhák már szerte, ők ágyba esnek
Összefonódnak a forró testek.

A halk neszekbe egy sikoly vegyül
Vágyó ölük egymásnak feszül.
Egy apró vércsepp útjára szalad
Követi ömlő örömkönny-patak.

A szobában elalszik a két gyermek...
Gyermekeként jöttek - felnőttként mennek...”

Háromszor olvasta el. Könnybe lábadt a szeme. Most érezte igazán rosszul magát. Ezt tette vele a bűntudat - gondolta.

„Norbi, drága Norbi! Hogy tudsz ilyen édes lenni, amikor ezt a bűnös lelkem meg sem érdemli?” Eldöntötte, megnézi a másik két levelet is. Nagy megkönnyebbülésére azokat is ő küldte. Micsoda blama. Hogy úszhatná meg, hogy ebből ne legyen botrány köztük, fogalma nincs, de nagyon szeretné. Egy azonban biztos, minél előbb el kell mondania neki mindent. Rosszkedvűen dőlt a kanapéra. Közben az járt a fejében, idézettel kéne neki is válaszolnia.

Leemelte az idézetgyűjteményes kötetét, hosszan lapozgatott benne. Olyan idézetet kéne keresnie, amivel előre jelezheti, komoly vallomással tartozik. Kettő ilyet választott ki:

„Ülünk egymás mellett a padon,
Ülünk egymás mellett némán, hallgatagon.
Ő nem szól hozzám, és én se szólok néki,
- Miért kell a csüggedtnek búsan - mégis élni?
Nem szólok hozzá, bár tudom, hogy szerelme,
Hallgatók mellette, bár tudom, a lelke;
A lelke-szerelme csupán értem ég,
Azt is tudom, hogy meg fog siratni még.”

(József Attila)

„Riadt madár a boldogság,
békés, nyugodt hely kell ahhoz,
hogyan megpihenjen.
Én már látom, itt körözt fölöttem.
Attól tartok, tétova mozdulatomtól tovaröppen.”

(Lukács Csaba)

Előkeresett ő is egy hasonló borítékot, leragasztotta, hogy minél később láthassa szegény, milyen viszonzást kap az imádott érzelmeiért, szándékaért. Könnyeivel küszködve ment le.

- Dénes bá' el kell mennem, fél órán belül itt vagyok.

- Hogy értsem ezt?

- Telefonált a barátnőm, menjek át hozzá, meg akar beszélni velem valamit. Nem maradok sokáig.

Dénes fejcsóválva kísért ki.

- Ne vigyelek át hozzá?

- Kösz, ne, itt lakik pár utcával arrébb. Jövök mindjárt.

Lesietett, amikor a sarokra ért, állt be a megállóba a busz. Futott, hogy elérje. Szerencséjére Norbiéknál az utcafronton végig sötétség volt, így észrevétlenül dobhatta be Norbiládájába szomorú üzeneteit. Óvatosan körülnézve ment végig az utcán, nehogy Norbiba botoljon. Egész hazáig hangosan vert a szíve. Dénes engedte be.

- Keresett Norbi, nagyon ideges lett, amiért nem talált itthon.

- Mondtad neki, hogy nem maradok el sokáig?

- Mondtam, de mint ahogy én sem, ő sem lett tőle nyugodtabb. Nem akarod elmondani, mi a baj?

- Miből gondolod, hogy baj van?

- Látom, nem vagy őszinte, kitérő válaszokat adsz, mostanában zavartan viselkedsz.

- Igazad van, de előbb Norbival kell megbeszélnem, utána elmondom nektek is, de addig anyut ne idegesítsd fel. Felmegyek.

Alighogy végignyúlt a kanapén, megszólalt a dobszóló. Igyekezett derűs hangon beleszólni:

- Szia, Norbincs! Hallottam, kerestél.

- Szia, életem királynője, bentről hívlak. Mesélj, hol jártál? Nyugtalanság fogott el, amiért Dénes bá' sem tudta megmondani, miért mentél el otthonról.

- Lenne mit mesélnem, de majd személyesen.

- Ne borzold az idegeimet, csomagold be, és add elő dióhéjban.
- Nem akarom borzolni, de tényleg nem telefon-téma.
- Mikor? Ha akarsz, máris indulok.
- Nem lenne rossz, de nem szeretem, hogy egyre többet lógsz.
- Akkor mikor, drága?
- Holnap mindkettőnknek második órára kell mennie, gyere ide, menjünk együtt.
- Bár álmatlan éjszakát szerzel ezzel, de fél hétre ott vagyok.

2.

Norbi hazafelé boldogan vette magához a várva várt levelet. Izgatottan bontotta ki, vajon milyen választ kap Zsófitól. Ám leesett az álla, amikor elolvasta. Vacsora nélkül rohant a szobájába, hívta Zsófit. Kétszer időzített le a telefon, mire felvette. Meg sem várta, hogy beleszóljon:

- Zsófi, meg akarsz örjíteni?! Mi ez már megint?!
- Ne kiabálj velem, légy szíves. Vétlenül bár, de bűnös vagyok. Tudom, nem fogsz hinni nekem, de tőlem függetlenül történnek velem mostanában a dolgok.
- Mik történnek, mondd már el bővebben!
- Reggel mindent elmondok.
- Nem reggel, most azonnal mondd el!
- Nem lehet. Így végképp nem, ha ordibálsz velem - nyomta le sírva a non gombot.

Norbi majd felrobbant a dühtől. Hívta, de hiába, kikapcsolta a telefonját. Odarohant a vonalashoz, tárcsázta a lakást, de meggondolta magát, nem csinál késő este botrányt. Odamegy, ha kell felmászik az ötödikre, de meg kell tudnia, mi ez az örület megint. Méghogy reggel? Téboly! Addig ő belezavarodik a bizonytalanságba. Kabátot vett, elrohant otthonról. László utána ment, de mire kiért, már nem látta Norbit sehol. Idegesen ment vissza a házba. Felhívta Dénest:

- Szia. Mit tudsz a gyerekekről?
- Semmit. Mit kéne tudnom?
- Ez az örült Norbi egy szó nélkül rohant el itthonról. Remélem, hozzátok megy.
- Ilyenkor? - pillantott az órára. - Mindjárt kilenc óra.
- Ez van. Egyszer úgyis megörjítenek engem ezek a gyerekek. Hívj fel légyszi' ha odaér, hogy megnyugodhassak.
- Rendben, ha idejön a fiatalúr, felhívatlak vele.
- Köszí és elnézést!
- Ugyan már, nincs miért!

Norbi, mint egy eszelős rohant át Zsófiékhoz. Közben megeredt az eső. A széldzsekije pillanatok alatt átázott. Csúrom vizesen állt meg a ház előtt. Látta, hogy a lány a szobájában van. Először SOS fűtőjelzéssel próbálkozott, majd felkiabált.

Zsófi abbahagyta a sírást, figyelt. Hallotta a fütttyjelzést, de fel nem vetődött benne, hogy neki szólhat. Amikor megismerte Norbi hangját, ijedten ment ki a szakadó esőbe.

- Ha felmegyek, beengedsz?

- Norbi! Jézusom, ebben a szakadó esőben. Gyere gyorsan!

Ő ment ajtót nyitni.

- Szent ég, Norbi! Hogy nézel ki? Gyere menjünk fel.

Amint átmentek a nappalin, Dénes kiszólt Norbinak: hívja fel Lászlót, mert nagyon ideges miatta.

- Köszí, Dénes bá', hívtam volna már, de tropára ázott a telóm.

- Majd fent felhívod, csak előtte víztelenítened kell magadat - sürgette Zsófi.

Amint bementek a szobába, Zsófi rázárta az ajtót.

- Vetközz gyorsan, nehogy tüdőgyulladást kapj!

- Nem érdekel. Azonnal magyarázd meg, mi az ördög ütött beléd? - dobálta le magáról a szétázott holmikat.

Zsófi vastag fürdőlepedőt terített rá, hajára külön törülközőt csavart, hogy telefonálhasson.

- Zsófi, beszélj, mert esküszöm, összetörlek! - vonta a combjai közé.

- Elmondok mindent, de hívd fel apukádat, ne idegeskedjen szegény.

- Addig képtelen leszek beszélni vele, amíg meg nem tudom, mire véljem ezt az egészet.

- Édeske, meg fogsz fázni, ez nem gyerekjáték - simogatta a hátát.

Amíg Norbi Lászlóval beszélt, Zsófi forró fürdőt készített neki. Utánament, magához ölelte a zokogó lányt:

- Elmondod végre, mit vétettem?

- Semmit a világon, de kérlek, higgy nekem, én sem. Norbinckám, ülj be a vízbe, annyira félek, hogy megfázol.

- Beülök, ha végre elmondod, miért kaptam tőled ilyen választ és miért csak ma?

- Mert félreértettem az egészet. Ha tudom, hogy te küldted, most nem tartanánk megint itt.

- Hogyhogy, rajtam kívül küld neked más is ilyesmit? Nem értek semmit. Zsófikám, neked remek telepátikus megérzéseid vannak, tudnod kellett volna, ezek csak tőlem származhatnak, hiszen a nehéz búcsúzkodásainkat, az elviselhetetlen hiányérzetem érzékeltettem veled. Beszélsz végre?!

- Megpróbálok, de nagyon nehéz - sírt egyre jobban.

- Könyörgök, beszélj, ne sírj?!

- Kérlek, ne balhézz velem, mert anélkül is rettenetesen érzem magamat.

- Nem fogok balhézni. Ezt ígértem már a múltkor is. Mondd, ki bántott? Esküszöm, szétverem az etetőjét, földbe döngölöm.

- Ez nem olyan egyszerű. Hibásnak abban érzem magamat, hogy nem szóltam előbb. De csak azért, mert eddig nem nagyon lett volna mit.

Nagyot sóhajtott, és elmondott mindent, ami addig közte és Dávid között történt.

- Értem. Most is azt hitted, tőle kapod a leveleket, ugye?
 - Igen. Rettenetesen megrémültem, mert fogalmam nincs, honnan tudhatta meg a címemet. Ráadásul azt hittem, végre békén hagy, mert többször elmentünk egymás mellett, de nem történt semmi. A címezetlen levelek nagyon felzaklattak.
 - A másik kettőt fel sem bontottad?
 - A mai napig nem. Arra gondoltam, ha találkozunk, együtt nézzük meg. De a harmadik megjelölése arra sarkallt, azzal ne várjak, hátha fontos.
 - Összehozol engem ezzel a fickóval?
 - Arra gondoltam, elmondok neked mindent és igen, azt szerettem volna, ha annyira fontos neki a dolog, hármában találkoznánk.
 - Maradjunk ennyiben.
 - Ebben biztos lehetsz. Majd én megtörlöm a hajadat.
- Norbi magához ölelte, ruhán keresztül puszilgatta.
- Azt szeretném, ha itt maradnál éjszakára.
 - Anyukádék mit szólnak hozzá?
 - Királyvár után? Semmit, de különben nem érdekel.
- Reggel fáradtan, de boldogan indultak neki a napnak.

3

Dávid izgatottan ment le a büfébe. Drukkolt, hogy lejöjjön Zsófi is. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy a szerelemtől csöpögő idézeteket szó nélkül hagyja. Nyugtalanul járkált, de hiába várta a szünet végéig a lányt, nem jelent meg. Kedvetlenül ment fel az emeletre. Az első és második emelet fordulójában érte utol Zsófit.

- Csókolom a kezedet, Zsófi! Bocsáss meg, hogy megszólítalak, de szeretném megkérdezni, a múlt héten megtaláltad a normál alakú borítékot a padban?
- Nem, a már megbeszélte idézeteken kívül nem találtam ott mást.
- Érthetetlen. Költői a kérdés, nem neked szánom, de érdekelne, hova tűnhetett? Kinél lehet?
- Ha közvetlen előttünk hagytad ott, tényleg furcsa, hogy eltűnt.
- Milyen szerencse, hogy minden állítással ellentétben a férfiaknak is lehet hatodik érzékük. Ráéreztem ugyanis, hogy a valódi levél helyett csalival próbálkozzam. Az eredeti itt van nálam, és ha engeded, átadom.
- Egy feltétellel, ha elfogadod, hogy a barátom jelenlétében olvasom el.
- Természetesen - mondta leplezett meglepetéssel. - Hidd el, nincs hátsó szándékom veled kapcsolatban.

Közben azon morfondírozott, szegény lány, máris zsákutcában lehet az élete. Csak barátja van az ikrek mellett. Hogy lehettek ennyire felelőtlenek. Vagy talán nem is a barátja az apa? Hogy fogja elvégezni az egyetemet az ikrek mellett?

Következő szünetben Zsófi tájékoztatta Norbit és megegyeztek, hogy este egyenesen hozzájuk megy a levelet elolvasni. Norbi képtelen volt buszra várni, taxival tette meg az utat. Felmentek a lány szobájába és Zsófi a kezébe adta a levelet. Norbi az ölébe vonva ült le a kanapéra.

- Együtt. Így szólt az ígéreted, nem?

- De igen - ölelte át.

*

CSÓKOLOM A KEZEDET, ZSÓFIKA KEDVES!

Szeretném, ha a levelem nem kerülne összetépvé valamelyik kukába anélkül, hogy elolvasnád.

Bevallom, nincs ínyemre ez a változat. Sokkal szerencsésebb lenne, ha beszélgethetnénk és láthatnánk egymás reakcióit. Mivel ezt megtagadtad, bár szükséavúan, de kénytelen vagyok a személytelenséget felvállalni.

Magamról pár szót: királyvári születésű vagyok. Érettségiig jóformán ki sem tettem a lábamat onnan, annak ellenére, hogy szenvedélyes természetjáró vagyok. Ebben a tekintetben jobb helyre nem szülehettem volna, mert a belváros remek kirándulási lehetőség akár egy komoly turistának is. Mondhatnám, észrevétlenül lettem természetimádó.

Ennyi bevezető után rátérek, miért keresem a lehetőséget személyes beszélgetésre.

Nem tudom, voltál-e olyan helyzetben, hogy meglátsz valakit, akiről azonnal tudod, találkoz-tál már vele, de hiába erőlteted a memóriádat, nem tudod felidézni, hol és mikor. Veled kapcsolatban ebbe a helyzetbe kerültem. Engem izgatna a dolog akkor is, ha csak ennyi lenne. De a velem kapcsolatos reakcióidat figyelve, fontossá váltál más szempontból is. Ez azonban kényes téma, amit csak személyesen beszélhetnénk meg, persze, ha egyáltalán kíváncsi lennél rá.

*

Norbi kezéből kiesett a levél.

- Mi történt? - kapott utána Zsófi.

- Várj csak?! Eszembe jutott valami.

- Csak nem az, ami itt motoszkál az én fejemben is?

- De azt hiszem, igen, a nyári elkóborlásod. Csakhogy a rendőr, aki behívta magához a telefonos bejelentőt, harminc év körüli turistáról beszélt.

- Nincs ellentmondás, Dávid szerintem olyan körüli idős lehet, kinézete alapján.

- Igeen? Ez hogy létezhet?

- Nem tudom, de az egyik csoporttársnóm ismeri őt. A szomszéd utcában lakik és azt mondja, két kisgyereke van.

- Akkor tényleg komolyan vehetjük, nem lehet veled kapcsolatban hátsó szándéka. Olvassuk tovább - vette kezébe a levelet.

*

Folytatom a tényeket. Mondtam neked, többek között magánnyomozó vagyok, amit jelen esetben nem nagy intenzitással művelhetek, de ha időm engedi, beszállok egy-két ügybe. Talán hallottad az egyik múlt heti tévéhíradóban, egy kórház idegosztályáról eltűnt egy idős néni. Az ő keresésébe kapcsolódtam be. A közeli erdőket járva, egyik padon egy magányos

fiatal hölgyet láttam. Akkor villant agyamba, hol, mikor találkozhattam veled. Filmszerűen peregtek szemem előtt az események. De részletezni kizárólag személyesen vagyok hajlandó.

Nyáron turistaként jártam az erdőt. Kellemetlen volt, hogy nem volt nálam a mobilom, így csak órák múlva tudtalak lejelenteni. Másnap, amikor érdeklődtem volna utánad, rád találtak-e, bevetésre küldtek. Ugyanazt az erdőt kellett végigkutatnunk egy elkóborló bácsi után, sajnos hiába, nem találtuk meg. Tragédiában a tragédia, hogy a neje pedig miatta került idegosztályra. Ennek tudható be, hogy a kettőnk találkozása elhalványult emlékként tárolódott.

Ha érdekelnek a részletek, hagyj üzenetet.

Türelmetlenül várom jelentkezésedet!

Tiszteletteljes üdvözlettel:

T. D.

*

Norbi elhallgatott, a lány sápadt arcát nézte. Majd magához vonta:

- Nem kell belemenned a folytatásba. Nem szeretném, ha kiborulnál emiatt.
- Nem olyan egyszerű a dolog. Zsuzsa - a csoporttársnőm, aki ismeri Dávidot -, azt mondta, komoly fickó, ő pedig azt, hogy magánnyomozó. Értem az összefüggést a foglalkozása és köztem, de most már érdekelnek a részletek és az is, miért lett fontos a személyem neki.
- Ez utóbbi engem is mód felett érdekelne. Akkor?
- Találkoznunk kéne vele.
- Melyik napban állapodjunk meg?
- Én a péntekre gondolnék.
- Lehet az is, de akár a vasárnap is.
- Akkor ezt fogom neki megírni.
- Mennem kell haza, kicsim, mert balhé lesz otthon, hogy mindig ellógom a vacsorát. Anyuék pénteken mennek Nagymarosra, átjössz hozzánk?
- Át, de hogy anyu ne akadékoskodjon, éjszakára hazajövök. Kikísérlek, kérem a jó éjt puszimat!
- Az csak telón keresztül jár - tapasztotta ajkát ajkára.

TIZENKETTEDIK FEJEZET VALLOMÁS

1.

Török Zsuzsa átszellemült arccal olvasgatta a szerelmesebbnél szerelmesebb idézeteket. Sajnos Dávid nem neki szánta, de mégis csak tőle származnak. Hihetetlen izgalom fogta el, amikor látta, hogy becsempészi Zsófi padjába. Igaz, másra számított, de örült, hogy megszerezhetette.

Olvasás közben azzal áltatta magát, egyszer össze kell jönnie, hogy elfogadja az időről időre tett hódítási kísérleteit. Dávid el sem tudja képzelni, milyen boldoggá tudná tenni őt. De addig úgysem nyugszik, amíg ki nem puhatolja, mi lehet az, amit taszítónak talál benne.

Büszke magára, hogy kihasználta az adandó lehetőséget, és összebarátkozott a két kicsivel. Közben támadt a jónak tűnő ötlete: nem is lenne rossz trükk rajtuk keresztül közelíteni meg őt.

Igaz, a véletlennek volt köszönhető, hogy egyik alkalommal akkor voltak a játszótéren Éva nénivel, amikor ő is ott próbálta fejébe gyömszölni a legfrissebb japán kifejezéseket. Épp belefáradt, amikor a két kicsi közvetlenül előtte labdázott. Egy félrecsúszott dobás őt találta karon. Ijedten menekültek, de visszatartotta őket és beállt a kéttagú csapatba. Csuda jól lasztiztak. Különösen a kis Diácska ragaszkodása hatotta meg, aki azt kérte, játsszon velük máskor is, mert akkor a labda nem tud elgurulni a bokorba, ahonnan nem tudja előhúzni, mert ott olyan szűrés. Azóta egyeztet Éva nénivel és ha az ideje engedi, lemegy labdázni velük.

Nem volt önzetlen a szándéka, de be kell látnia, ily módon nem találkozhat össze Dáviddal, mert azóta kiderült, csak akkor vállalja Éva néni a pesztonka szerepet, amikor későn ér haza. Jó lenne megtudni, ő hova viszi a kicsiket, amikor velük van. Próbálta tőlük megtudni, de Diácska kicsi még hozzá, Márk pedig nem közlékeny. Hozzá egyetlen szót nem szól, csak a húgával beszél, de vele is szűkszavúan. Furcsa kisgyerek. Első napokban a játékba is nehezen tudta bevonni.

Örül, hogy Diácskát mára már erőszakkal kell elvinnie tőle Éva néninek, amikor felvinné őket. Így kettős támadást indíthat Dávid ellen. A gyerekeit imádja, tőlük nem tudna megtagadni semmit. Márpedig Diácska ki tudja verni a hisztit, ha valamit el akar érni. Csak arra kell törekednie, hogy megkedvelje őt. Nem ügy, imádja a kicsiket.

Máris kidolgozott terve van rá, hogy érhetne célba. Egy időre eltűnik a gyerekek látóköréből. Biztos benne, Diácska - az apuci mindene - hiányolni fogja őt. Akkor pedig követelni fogja Dávidtól is, hogy velük menjen játszani.

Két hét telt el, amikor felhívta Éva, miért nem megy le mostanában a játszótérre? Amikor elfoglaltságaira hivatkozott, könyörgőre fogta. Azzal érvelt, a kis Diával nem lehet boldogulni. Már lemenni sem akar, pedig eddig a hintázás volt a mindene. Zsuzsa ravaszul olyan napot választott a gyerekekkel való találkozáshoz, amikor Dáviddal voltak otthon. Nem csalódott, ő nyitott ajtót.

- Helló! Hogy értsem ezt, mit akarsz itt? - kérdezte döbbenten a hangjában.

- Hellóka! Nem mondta Éva néni, hogy ma jövök át a kicsikhez?

- A kicsikhez? Miért? - jött mind nagyobb zavarba.

- Nem értelek Dávid. Te nem tudod, hogy együtt szoktunk játszani a játszótéren?

- Nem - borult homloka gondfelhőbe.
 - Sajnálom. Beengedsz, vagy mehetek haza?
 - Anyám nincs itthon, a kicsik alszanak.
 - Klassz, úgyis beszélni akartam veled.
 - Velem? Mi megbeszélhatalónk van?
 - Elkövettem ellened egy nem túl becsületes dolgot.
 - Te? Hogy tudtál elkövetni bármit, amikor semmi közünk egymáshoz?
 - Nem volt, de lehetne.
 - Miről beszélsz?
 - Izéé, hogy is adjam elő neked? Szóval nem is tudom, szóval Dávid, szerelmesebb vagyok beléd, mint voltam. Én, izé, szóval, nem tudok lemondani rólad - akarta átölelni, de Dávid hátrált.
 - Zsuzsa, kérlek, ezt ne! Megmondtam neked, engem nem érdekel a gyerekeimen kívül senki. A két veszteséget életem végéig nem tudom kiheverni.
 - Dávid, Zsófinak barátja van. Ne tedd tönkre a kapcsolatukat.
 - Mi közöd van neked Zsófihoz?
 - Csoporttársam. Látom, mennyire sebezhető.
 - Tőlem nem kell féltened, nem férfiként akarok vele kapcsolatot tartani.
 - Nem? Akkor ez mi? - vette elő táskájából a próbalevelet.
 - Nem az, aminek látszik, de ehhez neked semmi közöd! - vette ki a kezéből megemelve a hangját. - Kérlek, most azonnal távozz, ha nem akarsz megismerkedni a keményebb énemmel, mert ha nem maradsz békén, feljelentelek zaklatásért - csukta be orra előtt az ajtót.
- Zsuzsa megszégyenülten, dühösen rohant le a lépcsőn. Törni-zúzni tudott volna, amiért mindent elrontott a próbalevéllal, a forrófejűségével.
- Dávid remegve az idegességtől hívta fel anyukáját:
- Szia, anya! Mondd, melyikőtök akciója volt Zsuzsa?
 - Zsuzsa? Egyikünké sem, Dávidkám. Mitől vagy ilyen ideges?
- Elmondta neki a történeteket. Éva is beszámolt a játszótéri eseményekről.
- Eddig miért nem szóltál erről nekem?
 - Mert azt hittem, tényleg csak a gyerekekért volt annyira oda.
 - Bocsáss meg, tényleg ideges vagyok. Annyit célozgattok a magányosságomra, az életformámra, azért hittem, hogy a ti kezetek van ebben a rém kellemetlen ügyben.
 - Persze, hogy szeretném, ha boldognak láthatnálak, de eszembe nem jutna ilyen rondán beavatkozni az ügyeidbe. Nyugodj meg, Dávidkám.
 - Ha semmi közötök hozzá, nincs miért idegeskednem. Hallom, Márk felébredt. Megyek, öltöztetem őket és kimegyünk a ligetbe. Ne aggódj, ha kicsit későn jövünk haza.
 - Rendben, akkor csak előkészítem a vacsitokat és a gyerekek fürdetését. Jó szórakozást!
 - Nektek is, és kérlek, ne haragudj a kirohanásomért. Csók, anyukám!

- Nem haragszom. Puszi-puszi neked is, a kicsiknek is.

Másnap Zsófi úgy döntött, nem levelezget Dáviddal, egyszerűbb lesz megbeszélni vele, mire jutottak Norbival. Első szünetben lement a büfébe. Megkapta a szendvicset, amikor megjelent Dávid. A vele szemközti asztalhoz akart ülni, de Zsófi diszkréten intett neki. Dávid nagy izgalommal ült mellé.

- Tegnap elolvastuk a levelet Norbival, a barátommal. Érdekelnének a részletek is. Nekünk a pénteki nap vagy a vasárnap délutánok lennének jók.

- Akár a holnap is?

- Igen.

- Meddig vagy bent?

- A péntekem mindig szabad.

- Én tizenkettőkor végzek, kettőkor találkozhatnánk?

- Mi akár tizenkettőkor is.

- Ragyogó. Akkor hol?

- Idejövünk Norbival, és ha ilyen idő lesz, kimehetnénk a Margitszigetre, vagy fel a várba.

- Rendben. Várlak benneteket.

2.

Pénteken délből Dávid, amint elkészült az előadó professzor, rohant le, hogy ne várokoztassa Zsófiékat. Majdnem egyszerre értek az egyetem kapujához. Zsófi Norbira, majd Dávidra mosolygott:

- Bemutatom Norbit, a barátomat.

Kezet fogtak, bemutatkoztak egymásnak. Pár másodperc tanácstalanság után Zsófi szólalt meg:

- Norbival nekünk mindegy, hova megyünk. A két tegnapi ajánlat közül melyiket választod?

- Péntek délből talán a sziget a nyugisabb.

- Kocsival vagyunk - indult meg Norbi Zsófival.

Az Árpád-hídnál parkoltak le. A főúton sétáltak be a szigetre. Dávid a két csaknem gyereket részvétellel nézte, közben azon töprengett, hogy boldogulhatnak az ikrekkel a tanulmányaik mellett. Derűs nyugalma láttán arra gondolt, biztosan a szülők állhatnak mögöttük. Csak így lehet, hiszen Zsófi is a szüleivel volt, amikor a babákat sétáltatta.

A lány indítványára lesétáltak a Duna-partra, leültek egy padra.

- Nehéz belevágnom a témába - szólalt meg Dávid elgondolkodva -, ismétlésbe nem akarok bocsátkozni, de mint írtam, a magányos hölgy az erdőben juttatta eszembe, hol és mikor találkoztam veled - nézett Zsófi felé. - Nem szeretnék sem megbántani, sem kellemetlen helyzetbe hozni téged, ha nem akarod, a találkozást nem részletezem.

- Nem vagyok tőle boldog, hogy pont abban az állapotomban láttál először, de azért vagyunk itt, hogy mindent megbeszéljünk.

- Rendben. Szóval mintha hirtelen videót kapcsolt volna be az agyam, játszódtam le előttem a délutáni történet. Már messziről láttam, hogy ülsz a padon. Meglepődtem, mit kereshet egy

ilyen fiatal lány egyedül az erdőben. Amint közeledtem, hirtelen felugrottál, a ruhádat rángatva motyogtál magadban. Próbáltam annyira közeledbe lopózni, hogy értsem, amit mondasz, de ez nem sikerült. A zavart tekinteted láttán az autista kisfiam jutott eszembe. Épp így viselkedik, amikor rohama van.

Zsófi nagyot sóhajtva zavartan összehúzta magát, eltakarta az arcát. Norbi átfogta a vállát, magához vonta.

- Úristen, Norbi, te is így találtál rám?

- Nyugi kicsim, nincs semmi baj. Ugye, ezt már tisztáztuk egymás között?

- Igen, de ez rettenet!

- Az a helyzet volt rettenet, amitől ebbe az állapotba kerültél.

- Bocsáss meg, ne folytassuk, ha ennyire érzékenyen érint - szabadkozott Dávid.

- Nem, nem, én akartam, hogy elmondd, de ciki az egész. Ilyen állapotban egyszer voltam életemben és azt hittem, ez nem jelenti azt, hogy autista vagyok.

- Nem is vagy az - szólt közbe Norbi. - Amiket én veled kapcsolatban találtam a neten, aszerint csupán nagyobb benned a hajlam, mint az átlagemberben.

- Hiszek neked, hinni akarok. Dávid, folytasd.

- A lényeg az, hogy nem tudtalak megközelíteni, akkora volt benned a tiltakozás. Nem tehettem mást, igyekeztem bekerülni a civilizációba, hogy mielőbb segítséget kérjek. Rátérek arra, amiért feltétlenül beszélni akartam veled. Az a kisfiammal kapcsolatos. Mivel az orvosok semmi okosat nem mondanak, magán alapon próbálok megoldást találni, milyen kezelést kéne kapnia, hogy tünetmentes legyen.

- Ebben nem tudok segíteni, mert nekem ilyesmire nincs szükségem.

- De el tudnád mondani, mire kéne vigyáznunk, hogy elkerüljük a rohamokat. Bár rajta is ritkán hatalmasodik el, de érteni szeretném az okát.

- Anyukámnak kicsi koromban az orvosok azt mondták, az autizmust az idegrendszer fejlődési zavara idézi elő. Nálam a legfeltűnőbb, hogy napjaim egy megadott sorrend szerint élem és jó ideig az hozott ki a sodromból, ha ezen anyu változtatni akart. Harmadikos gimis voltam, amikor először kaptam emiatt idegrohamot vagy mit. Szóval minden átmenet nélkül kezdtem anyuval ordítani. Ezt követően ült le velem beszélgetni. Próbálta megtudni, miért fontos nekem, hogy a teendőimet mindig ugyanabban a sorrendben végezzem. A választ nem tudtam, de utánanéztem a neten, mit jelenthet ez. Megrémültem, amikor a kereső minden beírt kifejezésre az autizmust hozta ki. Szörnyen éreztem magamat. Akkor anyu azt mondta, ne foglalkozzak butaságokkal. Megnyugtató, utánanézett ő is és a legfontosabb tünetek rám nem igazak.

- Megkérdezhetem, mik azok?

- Várj csak, mik is? Soha nem néznek senkinek a szemébe. Irtóznak az érintéstől, egy-egy kifejezést vagy szót hajtogatnak akár órákig.

- Márk ugyan tart szemkontaktust, de roham előtt elnéz a semmibe. Ilyenkor megközelíthetetlen, de hajtogatni nem szokott semmit. Amikor Zsófi rátaláltál - nézett Norbira -, még nem volt magánál?

- Nem. Ugyanúgy viselkedett, ahogy elmondtad. Szólitgattam, elhallgatott, úgy tűnt, mintha engem nézne, de nem ismert meg. Amikor próbáltam odamenni hozzá, felugrott és el akart futni. Alig tudtam visszatartani. Folyamatosan beszéltem hozzá. Egyszer csak, mintha mi sem történt volna, azt kérdezte: Norbi, hol vagyunk? Erre emlékszel? - nézett a lányra.
 - Erre már igen. De akármennyit gondolkodtam azóta is rajta, azt sehogy nem tudom vissza-idézni, hogy kerültem az erdőbe, amikor még zsebkendő sem volt nálam.
 - Királyváron nyaraltatok? - kérdezte Dávid.
 - Nem, ott építkezünk.
 - Csak nem a tiétek azaz elvarázsolt palota, ami félig kész állapotban van a kertváros negyedben? - kérdezte meglepetten.
 - De igen. Úgy volt, hogy odaköltözünk, én ott járok egyetemre, de a körülményeket nem lehetett megfelelően összehozni.
 - Kicsi a világ. Én, mint írtam, királyvári származású vagyok. Ott él a rokonság nagy része. A házatokat az apai nagybátyám tervezte és kivitelezi. Nem egyszer jártam csudájára az építménynek, amikor otthon voltam.
 - Klassz lesz, ha elkészül. Sajnálom, hogy nem sok közöm lesz hozzá, mert engem minden ideköt Pesthez.
 - Visszatérve Márkra, egy dologra máris választ kaptam tőled. Roham esetén ezentúl soha nem fogom erővel megfékezni őt. De mit kezdek a beidegződött sorrenddel?
 - Anyu nekem azt ajánlotta, magamtól próbáljak változtatni rajta, de mindig csak egy valami. Szerintem, Márkkal játékosan kéne megoldani. Játsszátok le a sorrendet és egy manó vagy valamilyen mesebeli lény akarjon egy valamin változtatni. Persze ne minden nap.
 - Óriási! - csillant fel Dávid tekintete. - Úgy érzem, átvedlek meseíróvá. Jó játék lesz, Diácskának biztosan fog tetszeni.
 - Ebben biztos lehetsz. Amikor magammal kapcsolatban kutakodtam, több cikket találtam, ahol óvodáskorú gyerek szüleinek adtak hasonló tanácsokat pszichológusok.
 - Ezek után már belátod te is, fontos volt, hogy megismerjelek, összebarátkozzam veletek. Te hogy illeszkedtél be a gyerekek közé?
 - Sehogy. Egész jól elvoltam magammal. Erről Norbi mesélhetne, Gimiben osztálytársak voltunk, harmadik év vége felé jöttünk össze.
 - Sokkal előbb kezdtem volna, ha tudom a módját, hogy. Az egyhetes ausztriai osztálykiránduláson is a véletlennek volt köszönhető, hogy sikerült.
 - Meg is lepett, hogy pont te, az osztály Don Juan-ja pártoltál mellém, amikor egyik lány jobban bukott rád, mint a másik.
 - Nekem is egyik osztálytársnőm lett a kiválasztottam. Nagy szerelem volt. Azt hittük, életre szóló. Biztos az lett volna, ha a halál el nem szakít bennünket egymástól. Márk anyukája volt. Két évig éltünk boldog házasságban és egy vírusos influenza elvitte egy hét alatt. Márk egy éves volt.
 - Szentséges ég! - borzadt el Zsófi. - Hogy tudtad kiheverni?
 - Sehogy. Ez a szerelem fogja végigkísérni az egész életemet.
- Elhallgattak, gondolataikba mélyedtek.

3.

Kis hallgatás után Norbi szólalt meg:

- Bocs, de a kislányodról nem beszéltem - nézett rá Norbi.
- Ő külön közjáték az életemnek. Ráadásul kaptam útravalóul a sorstól. Melcsi halála után hamarosan kiderült, Márk autista tüneteket produkál. A két tragédia annyira megviselte az idegrendszeremet, hogy pszichológushoz kellett járnom. Ő volt Dalma, Diácska anyukája. Harminc évesen befutott szakemberként ajánlotta apukám orvos barátja. Szerintem én voltam hivatásának első kudarca. Három évig jártam hozzá, hiába. Ő javasolta, hogy végezzek el a földrajz-kémia szakos pedagógus diplomám mellé valamit, hogy lekössem magamat, mert abban a lelkiállapotban nem mehetek gyerekek közé. Így vágtam bele a japán-francia szakba. Anyukám közben rábeszélte a rendőrtiszt unokanagybátyámat, képezzen ki maga mellé magánnyomozónak. A nyomozós krimiket kis srác korom óta élvezettel nézem.
- Ebben szíves-örömezt csatlakoznék - vetette közbe Norbi.
- Ha én engedném, ugyebár?
- Természetesen, parancsnok kisasszonykám - mosolygott a lányra.
- Nálunk is Edike hordta a kalapot - mosolyodott el kesernyésen Dávid.
- Mi közös kalapot hordunk - mondta Zsófi komolyan, majd némi gondolkodás után ő szólalt meg ismét: - Azt nem lehet tudni, Márk autizmusa mivel magyarázható?
- Edike abban az időszakban meglehetősen stresszes volt, ugyanis a szüleink ágáltak a korai házasságunk ellen. Ennek ellenére harmadévesek voltunk, amikor összeházasodtunk.
- Miért volt olyan sürgős? - kérdezett közbe Zsófi.
- Mert mindent elsöprő szerelem volt a miénk, nem bírtuk egymás nélkül. Ezzel megbirkóztunk volna, de Edike szülei - különösképpen az apukája -, ki tudja miért, ellenezte a kapcsolatunkat. Hogy miért féltették tőlem a lányukat, ez azóta sem derült ki. Tény az, csúnyán elmérgesedett a légkör köztünk, annak ellenére, hogy ők távol Budapesttől élnek. Addig fajult a dolog, hogy Edike apukája erőszakkal akarta hazavinni a lányát. Ekkor Edike elfogadta korábbi javaslatomat és bevállalta Márkot. Ebből lett aztán igazi nagy botrány. A szülei követelték, azonnal vetesse el a babát. Mivel nem tette, szakítás lett a vége. Szegény kis Edikémet rettenetesen megviselték a történetek. Köztünk minden rendben volt. Büszke voltam rá a bátorsága miatt, boldog házasságban éltünk, de a szülei döntése rettenetesen bántotta. Ezek a körülmények stresszelték végig az áldott állapot alatt.
- Azt nem értem - szólalt meg Norbi -, ha Edike szülei vidéken éltek, hogy tudtak ily módon beavatkozni a kapcsolatotokba?
- Naponta hívogatták Edikét, hetente rohagáltak fel - először hozzá -, majd miután összeköltöztünk, hozzánk. Tudni kell a történetekhez: nekünk albérletben kellett kezdenünk a közös életünket. Mi kétszobás lakásban éltünk. Apukám akkoriban lett súlyos beteg. Anyukám évekig ápolta őt otthon. Ők pártolták a kapcsolatunkat, amennyire tudtak, anyagilag is támogattak bennünket, de ilyen körülmények között oda nem mehettünk. Ahhoz viszont, hogy a költségeinket fedezni tudjuk, a tanulás mellett nekem mindenképpen munkát kellett vállalnom. Edike ebbe azzal a feltétellel egyezett bele, ha ő is beszálhat. Abban egyeztünk meg, hogy magántanítványokat fogad otthon. A következő tanév decemberében született meg Márk. Kemény félév várt ránk, mert Edike nem halasztott évet. Szerencsénkre az egyetem közelében laktunk, Így haza tudott járni szoptatni. Az órarendünket úgy hangoltuk össze, hogy váltani tudjuk egymást otthon. A nehézségek ellenére, igazi boldogságban éltünk.
- Edike szülei teljesen elfordultak tőletek? - pörgette tovább az eseményeket Norbi.

- Edike haláláig igen. De a tragédia elég gyorsan megtörte őket. Alig egy év múlva felhívtak engem, bocsánatot kértek, és sírva könyörögtek, hadd láthassák az egyetlen unokájukat. Okos sem lett volna megtagadni, de megesett rajtuk a szívem és beleegyeztem. Azóta jönnek hozzá. Nehezen, de elfogadta őket. Ma már ott tart a kapcsolatuk, a nyáron elvitték magukhoz két hétre és Márk nagyon jól érezte magát a csirkék, tyúkok, kutya-macska társaságában.

- Ezt hogy érték el vele? - kérdezte meglepetten Zsófi.

- Amikor eljöttek hozzá, mindenfélét meséltek neki a faluról, az állatokról. Márkot egyre jobban kezdte foglalkoztatni mindez. Nekem is el kellett vinnem őt egy környékbeli faluba, hogy láthassa, nagyszülei igazat mondanak, rengeteg háziállat él ott. Hol is folytassam? Két téma is félben maradt. Szóval, Márk autizmusa: az orvosok a kiélezett helyzetnek tudják be az állapotát. Később azonban a véletlennek köszönhetően megtudtam, Edike családjában, apai vonalon van autista. Ő nem tudott róla, a családnak azt az ágát nem ismerte.

Zsófi nagyot sóhajtott. Dávid elhallgatott.

- Folytasd a történetedet, ha kérhetem - kérte újabb sóhajjal.

- Természetesen kérheted. Bár úgy látom, nem jó hatással van rád.

- Akkor is jobb előbb szembesülnöm a tényekkel, mint esetleg utóbb fejem a falba verni. Kérlek, ne kímélj.

- Bár a véletlennek köszönhetően lettem az életed titkának részese, de kölcsönösséget joggal várhatsz el tőlem. Szóval félben maradt a Dalma-történet. A három év alatt, amíg kezelésre jártam hozzá, gyakran vittem magammal Márkot. Ennek volt köszönhető, hogy ők szétszakíthatatlan barátokká váltak. Márk rajongott Dalmáért. Amikor fölösleges időtöltésnek éreztem a kezelésekre járást, el akartam köszönni tőle. Márkra nézett és megkérdezte, neki hogy fogok elszámolni vele, ha többé nem találkozhatnak? Azt mondtam, anyukámon keresztül tarthatják a kapcsolatot. Ekkor elsírta magát és döbbenetemre szerelmet vallott nekem. Tette ezt annak ellenére, hogy bevallása szerint tisztában volt vele, Edinát képtelen leszek kitörölni a szívemből, emlékeimből. Próbáltam arra hivatkozni, az egyoldalú kapcsolatok rövid életűek, de csak a fejét rázva hajtogatta, nem tud lemondani rólam. Meggyőzésemre bevonta anyukámat is. Már ketten rágták a fületem: Márk érdekében kell cselekednem. Nehezen, de engedtem a rábeszélésnek. Összeházasodtunk. Nagy intimitás nem volt köztünk, de annak a csekélynek hozadéka Diácska. Imádom őt, rendkívül tudja magát szerettetni. A kihordása problémamentes volt, mégis épphogy kibújt az anyukája hasijából, Dalma, mindenki rémületére, meghalt ott a szülőágyon. Állítólag szívritmus zavara lett, amit a másik, problémás szülés miatt nem vettek időben észre. Magamra maradtam ismét, immár két kicsi árvával.

Zsófiból görcsös zokogás tört ki. Norbi magához vonva simogatta. Dávid halk, gyengéd hangon nyugtatta. Nehezen tudott megnyugodni.

- Úgy tűnik, valami átok ül rajtam a nőkkel kapcsolatban. Ha más nem, ez meggyőzhet benneteket, nincs hátsó szándékom, amikor Zsófi, de most már kettőtök barátságát próbálom megnyerni magamnak. Zsófi, neked megnyugtatódsz csak annyit, a két kicsi tényleg beárazza az életemet, Márk összes problémájával együtt. Reménykedve bízom benne, közösen ezt is megoldjuk. Szeretnék belőle is értékes emberkét nevelni.

- Biztosítalak róla, melletted állunk mindenben, amiben tudunk. Bár sok szabadidőm nincs, de bele fogtok férni. Igaz, főleg Diácska kicsi, de lehet közös programokat, kirándulásokat szervezni. Ugye Zsófi?

- Természetesen.

- Örülök, ha így gondoljátok. Elképzelésem szerint jó lenne, ha mielőbb megismerkednétek, főként Márkkal. Diácska barátkozó, közvetlen kisgyerek. Ő gyorsan elfogad mindenkit, akit

aztán nemcsak befogad a kicsi szívébe, de belopja magát ő is az illetőjébe. Márknak nem megy könnyen az ilyesmi, ő azzal tud igazán összebarátkozni, akit ő választ ki magának.

- Ez rám is jellemző. Norbi azért tudta gyorsan elfogadtatni magát, mert előtte több mint két és fél éve voltunk osztálytársak.

- Második év végén került Zsófi az érdeklődésem középpontjába. az ofő órákon akkor kezdődött köztünk az ofők által felvetett témák nézetkülönbségeinek ütköztetése. Eleinte szöges ellentétben voltunk egymással, mert Zsófi véleménye erősen elrugaskodott a valóságtól. Azzal hívta fel magára a figyelmem, hogy mindig érdeklődéssel hallgatott végig, csak utána kezdeményezett vitát. Az tetszett meg, értelmetlenül nem szállt velem szembe, amikor kifogyott az érvekből, látszólag leállt. Ám a következő összeütközést úgy kezdte: „Átgondoltam, amiket a múltkor mondtál és ebben meg ebben egyet tudok veled érteni, de ebben meg ebben továbbra sem.”

- Szimpatikus hozzáállás. Én azt figyeltem meg Zsófikánál, ami Márkra is igaz, tömondatokban közli a véleményét és határozottan tud nemet mondani.

- Zsófikánál három fokozat létezik. Amikor haragszik, egyszavas válaszokat kapok tőle. Az említett módszert akkor alkalmazza, ha olyankor támad nézetkülönbség köztünk, amikor valamiért nem akar, vagy nincs kedve vitát kezdeményezni velem.

- Mert te általában akkor szállsz szembe velem, amikor indulnod kéne haza és nem engedem az időt húzni - nevetett.

- Sőt, ezután sem számíthatsz másra, te kis ravasz.

- Ravaszság oda, én csak átlátom a szándékodat. Mint ahogy kezdem Dávidét is. Sőt egyetértek veled, nincs értelme az időhúzásnak.

- Márk hat éves lesz. Mostanra lett minden szempontból iskolaérett. Szeretném, ha nem hátrányos helyzetűként kezdené iskolás éveit. Ne vegyétek tolakodásnak, de megkérdezem, mikor érnétek rá összejönni velünk? - nézett hol Zsófi, hol Norbira.

- Garantáltan nekem a péntek délutánom szabad - válaszolt.

- Akár a jövő hét is? Mert utána jönnek Márk nagyszülei és a rákövetkező már túlzottan távolinak tűnik.

- Akár az is - bólintott rá Zsófi. - Hol képzeled az első találkozást?

- Nem foglalkoztam vele, de amint látom, neked lenne elképzelésed.

- Konkrét nincs, de a lakás a legalkalmatlanabb ilyesmire. Ha magamat veszem alapul, engem a zárt helyiség feszélyez leginkább. Ott egy személyre összpontosul a figyelem.

- Cáfolhatatlan. Szóval, marad a játszótér?

- Ráadásul a véletlenszerű látszatával - fűzte hozzá Zsófi.

- Tökéletes. Mikor?

Zsófi Norbira nézett várakozóan.

- Hányra mész értük a megőrzőbe?

- Egyre Márkért, onnan Diácskáért.

- Pontosan hova kell mennünk?

- A Pillangó park mellett lakunk, a környéken egy ovi van.

- Rendben, egykor ott bolyongunk majd, de ránk ismerj ám! - nevette el magát.

TIZENHARMADIK FEJEZET ZSÓFI BEPÁNIKOL

1.

Zsófiék Dávidéktól hozzájuk mentek. Felpakolták a kész, félkész ételeket és indultak Nagymarosra. A nyaralóban óriási felfordulás várta őket. Ki sem pakolhattak a kocsiból, amíg emberi körülményeket nem teremtettek. Zsófi a konyhát, Norbi a szobákat próbálta lakhatóvá tenni, közben nyitva volt minden ablak, ajtó, hogy valamelyest kiszellőzzön a rettenetes bűz. Megszólalt a vonalas telefon.

- Ez meg ki a franc lehet este tíz órakor - nézett az órájára Norbi, miközben nagy nehézségek árán próbálta odatornázni magát, hogy felvehesse.

- Halló! Norbi te vagy az? - hallotta Krisztina felháborodott hangját, aki meg sem várta, hogy beleszóljon.

- Bármily meglepő, nem a betörő, én vagyok.

- Hol az úristenben vagytok egész nap, hogy nem tudlak benneteket elérni?!

- Nehéz lenne ecsetelnem, mert ez a disznóól, ahol vagyunk, messze nem hasonlít a nyaralónkhoz, ahol egyhamar nehéz lesz emberi körülményeket teremteni.

- Ne borzold az idegeimet. Tényleg úgy hagyták ott Robiék a nyaralót?

- Egyszerűen elképzelhetetlen, hogy előttünk emberi lények tartózkodtak. Azok nem hagyhatnak maguk után ilyen bűzt, ekkora mocskot, mint ami fogadott bennünket. Minden ragad a kosztól. A hűtőben döglött egeret talált Zsófi, a konyhában, szobákban masíroznak a hangyák. Minden tárva-nyitva órák óta. Kis túlzással ciánozni kellett a helyiségeket. A szőnyegek kint landolnak a terasz korlátán. Ki a francjal járt itt az unokabratyó?

- Te Atyaúristen, menten megőrülök! Az újdonsült barátnőjével, de ez volt az utolsó, hogy rajtunk kívül mást odaengedtem.

- Örülj neki, hogy nem te találtad szemben magadat ezzel a trágyadombrbal.

- Rémes! De mondd már el, miért nem tudtalak elérni benneteket egész nap?

- Anyukám, elmondtam a napi programunkat, nem vagyunk dedósok, hogy óránként ellenőrizz bennünket.

- Nem ellenőrizni akartalak, hanem megbeszélni veled, hogy a megegyezésünk ellenére, holnap Esztinkóval és a barátnőjével mi is odamegyünk.

- Anya, ne csináld! Alig vártuk Zsófival, hogy végre egy kis nyugaljunk legyen. Épp elég túltenni magunkat azon, ami itt fogadott, ne tetőzd te is. Azontúl, hogy itt messze nem lesznek olyan körülmények, hogy ide gyere a két gyerekkel, kettesben szeretnénk lenni. Miért kell mindig keresztbe húzni a számításunkat?! - kérdezte megemelt hangon.

- Ne kiabálj velem légy szíves. Ma délben tudta meg apu, hogy ügyeletes lesz egész hétvégén. Mi a hét fenét csináljak itt a két gyerekkel?

- Sokkal többet, mint itt, ahol leülni sem lehet a kosztól.

- Esztinkó veled akar lenni. Majd együtt befejezzük a rendrakást.

- Add neki a telefont.

- Szia, Norbincs! Azt ígérted, elviszel engem meg Juditot kirándulni Esztergomba, és felmegyünk a tetejére, ahonnan mindent lehet látni.
 - Azóta elvitt benneteket apu.
 - De én veled is akarok.
 - Húgi, ne erőszakoskodj! Veled minden nap együtt vagyok, Zsófival pedig csak ilyenkor lehetek.
 - De Zsófinc is velünk lehet.
 - Zárjuk rövidre ezt a buta vitát. Most ketten akarunk lenni és nem öten.
 - Jó, akkor legyetek, de én már megígértem Juditnak, hogy Nagymarosra megyünk.
 - Mondd meg neki, most nem lehet, szia, add anyut!
 - Hallhatod, milyen erőszakos.
 - Kösz, hogy ilyen rendes vagy velünk. Rendicsek, gyertek, legyetek boldogok, de ránk ne számítsatok, nem maradunk itt.
 - Azt próbáld meg, hogy magunkra hagyj minket.
 - Nem vitatkozom, a kulcsot beadom Matyi néninek, szia! - csapta le a telefont.
 - Jól van, nyugi - ment oda hozzá Zsófi.
 - Ez már tényleg elviselhetetlen, amit anyu művel velünk - ölelte át -, de nem fogom hagyni! Felhívom Imre bácsit, és ha üres a kis ház, reggel odamegyünk.
- Felhívta és sűrű bocsánatkérések közepette, hogy olyan későn este telefonált, elintézte, hogy átmehetnek.
- Most pedig hagyj mindent a csudába, csináljon anyu, amit akar, együnk és feküdjünk le.
 - Nekem már csak az ajtókat kell lecsusztatolnom. Amint látom, itt is csak a bútorok vannak hátra.
 - Igen, de nem érdekel!
 - Norbinckám, nincs miért dühöngened, nyugodj meg. Így járunk jobban.
 - Ez igaz. Becsukódok kiscsillag, behozom a kajánkat, eszünk és lefekszünk.
 - Helyes. Én meg keresek az asztalra terítőt addig.
- Vacsorázás közben Norbi Zsófit nézte, majd megszólalt:
- Amíg anyu fel nem hívott, nagyon hallgatag voltál. Ilyen sokkhatással volt rád Dáviddal a találkozásunk?
 - Meglehetősen, de ígérem, én sem fogom rontani a hangulatunkat.
 - Beszélneél erről kicsit bővebben?
 - Fogok, tudod, hogy nincsenek előtted titkaim, de kis időt kérek, hogy feldolgozzam előbb magamban.
 - Nem tennél ez egyszer kivételt? Hátha közösen könnyebb lenne?
 - Bocsáss meg, de azontúl, hogy hullafáradt vagyok, amíg meg nem fogalmazódnak bennem a dolgok, nem tudok róluk beszélni.
 - Ez most komoly, nemcsak kihátrálás a válaszadás alól?

- Komoly. Nagy bennem az összevisszaság.
 - Hiszek neked, csak az aggaszt, hogy biztos vagyok benne, megint az autizmus-kérdés foglalkoztat leginkább.
 - Nem tagadhatom, de kérve kérlek, most ne taglaljuk, hadd aludjak rá. Norbinckám, annyira, de annyira szeretnék veled boldog lenni!
 - Miért, nem vagy az?
 - Dehogynem, most nagyon is, de hosszútávon is az szeretnék lenni - nyomott el egy ásítást.
 - Ígérem, türelmes leszek, csak ne sokáig várakoztass. Menj zuhanyozni, drága, amíg rendet csapok magunk után.
- Jó fél óra múlva összeölelkezve aludtak. Reggel hatkor beültek a kocsiba, átautóztak a kis házhoz. Meglepetésükre Imre bácsi már a kapuban pipázott.
- Jó reggelt, Imre bácsi! Köszí, hogy ilyen friss tetszett lenni.
 - Ismerlek, fiam, tudtam, hogy legszívesebben már este idejöttél volna, ha fel mered előttem vállalni.
 - Ezt nem cáfolhatom - nevetett Norbi.
 - Vettem egy nagy hűtőt, úgyhogy abba akár egy egész disznót belepakolhattok.
 - Az anyját, ez igen! Hétfőn reggel mikor vihetjük a kulcsot?
 - Bármikor. Négytől mindig ébren vagyok. Hoztam tejet, friss kenyeret, arra ne legyen gondotok.
 - Szóhoz sem tudok jutni a kedvességétől. Nagyon köszönjük!
 - Ugyan már, semmiség. Érezzétek jól egymást - kacsintott Norbira hamiskásan. - Kísérj ki fiacskám, hadd ballagjak haza.
 - Hazarepítjük Imre bácsit autóval, üljön csak be.
- Visszafelé megszólalt Norbi mobilja. Dühösen vette elő és nyomta ki a hívást. Azzal a mozdulattal kikapcsolta a telefont is.
- Mindjárt kihajítom a francba ezt a hülye telefont! - mérgelődött a kormányra csapva ököllel.
 - Nyugi, Norbinc, nyugi. Mióta vagy ilyen ingerlékeny?
 - Mióta nem akar nekünk semmi összejönni normálisan. Ha anyu nem ért a szóból, bebizonyítom neki, nem akkor zaklathat, amikor akar.
 - Jövő héten apu síelni akart menni. Szerinted van már ilyenkor megfelelő hó fent az Alpokban? - próbálta elterelni a figyelmét.
 - November végén kell, hogy legyen - mondta komolyan.
 - Norbi, tényleg ne csináld! Azért jöttünk ide, hogy végig bosszankodd az időt? - szálltak ki a kocsiból.
 - Nem. Ugye, nem hagyod? - ölelte magához az előszobában.
 - Nem. Levezetésül futunk egyet az erdőig?
 - Klassz ötlet! Gyerünk!

2.

Bár nagyon jól érezte magát Zsófi Norbival, de hiába szeretett volna olyan gondtalanul boldog lenni vele, mint eddig, nem tudott. Hétfőn egyhangúan tette a dolgát. Ment egyik előadásról a másikra. Válaszolt, ha szóltak hozzá, de nem igazán érzékelte környezetét. Délután hazament, a vacsoránál is hallgatólag volt. Dénes hiába faggatta, udvarias mosollyal hárította el kérdéseit. Vacsora után elmosogatott, rendet rakott és felment a szobájába.

Nekiült a japán fordításnak. Automatikusan írta a mondatokat, de ha belekérdezett volna valaki, nem tudott volna válaszolni, miről szólt a fordítás. Megszólalt a dobszó. Felcsillant a szeme, Norbi hívja. Ez az egy, aminek örülni tud.

- Hellóka, gyöngyvirágom! Hogy telt a napod, édes?

- Szióka! Imádom a becézgetéseidet, mondtam már?

- Szívesen hallok. Nos, drága?

- Kösz, elmúlt. Örülök, hogy hallhatlak!

- Bocsika, anyukám, igazad van, ma meg sem csörgettelek, de rengeteg pótolnivalóm volt, a lyukasórámban azzal foglalkoztam.

- Nem reklamációnak szántam a megjegyzésemet. Ma a hívásod az egyetlen, aminek örülni tudok.

- Miért, drága, ki bántott és mivel?

- Valójában senki. Azt hiszem komolyabban nem is beszélgettem senkivel.

- Dáviddal taliztatok?

- Nem. Azt hiszem, nem is láttam.

- Zsófikám, életem, mi a csuda történt veled?

- Nem tudom. Nincs jó kedvem, de a miértjére tényleg nincs értelmes magyarázat. Nincs benne semmi túlzás, egyedül annak tudok örülni, hogy te vagy nekem.

- Vagyok és leszek. Apukáddal beszéltél?

- Nem. Mindig szerdán hív, ha csak nincs külön közlendője. Veled mi van?

- Semmi különös. A ragyogó hétvége után remekül lehetnék, de aggódom miattad. Mióta együtt vagyunk, még nem voltál ilyen elzárkózó.

- Norbinckám, édesem, mondtam már neked nem egyszer, mindig ilyen vagyok, ha valami nem tud megfogalmazódni bennem.

- Töröm a fejemet, mi a csudát mondott olyat Dávid, ami ezt a furcsa hangulatodat kiváltotta, de nem tudok rájönni.

- De ugye nem gondolsz semmi butaságra?

- Nem. Hiszen velem tündéri vagy, figyelsz rám, és különben is egyre szerelmesebb vagyok beléd.

- Ez jó, mert én is beléd. Köszönj el tőlem szépen, Norbinckám, mert peregnék a kemény forintok.

- Fáradt is vagyok, de ugye nem fogsz szomorkodni?

- Megígérem.

- Rossz lesz nélküled lefeküdni. Szép álmokat, drágám!
- Nekem is nélküled. Puszi-puszi-puszi!
- Ó, de szeretném csókra váltani mind! Csóközön, egyetlenem!

Egyszerre nyomták meg a non gombot. Zsófi az esti teendőivel foglalkozott. Norbi telefonja is csak időszakosan zökkentette ki egyhangúságából. Elhatalmasodott rajta újból a keserű gondolat, ő nem vállalhat gyereket. Nem tudná megbocsájtani magának, ha örökölné tőle akárcsak a hajlamot is. Nem, nem kockáztathat. De hogy a csudába mondja ezt el Norbinak? Hogy, amikor eddig mindig azt tervezték, összeházasodnak és legalább két gyerekük lesz. Borzalmas szembesülnie a ténnyel, ő csak ábrándozhat ilyesmiről. Hogy fogadtathatná el vele? Sehogy. Norbi él-hal a gyerekekért, ráadásul remekül ért a nyelvükön. Ideig-óráig érte le tudna mondani róluk, de előbb-utóbb megmételtyezné kettőjük kapcsolatát. Biztosan érzi, nekik nem szabad összeházasodniuk. Ez az, amitől állandóan sírhatnéka van. El sem tudja képzelni, hogy Norbi mással élje le az életét, pedig számolnia kell vele, mert neki mindene a család. Igen. Ugyanúgy, mint neki péntek délutánig. Azóta őbenne kezd megfogalmazódni a gondolat, nem teheti tönkre senki életét. Nem is fogja.

Eddig bírta, ennél a gondolatnál kitört belőle a sírás. Borzalmas keserűség lett úrrá rajta. Hogy dolgozza fel a szörnyűséget? Úgy érzi, megszakad a szíve. Átsírta az éjszakát. Reggel, mint egy alvajáró tette a dolgát. Júlia hiába faggatta, nem tudott kihúzni belőle egyetlen értelmes mondatot.

Az egyetemen ugyanúgy teltek az órái, mint előző nap. Norbi kétszer is rácsörgött. Addig zökkent ki mélabús hangulatából, amíg vele beszélt. Senki más nem érdekelt rajta kívül. Így telt az egész hete.

Júliáék nyugtalanok voltak a lány megváltozott viselkedése miatt. Dénes felhívta Norbit, hogy beszélni akar vele. Úgy egyeztek meg, csütörtökön megvárja őt az egyetem előtt.

Alig várta, hogy végre beszélhessen a fiúval. Neki tudnia kell, mitől e pálfordulás. Fél órával előbb érkezett a megbeszéltnél.

- Szia, Norbi! - ment elé, amikor meglátta kifelé jönni az épületből.
- Szia, Dénes bá'! Csak nem valami baj van Zsófival?
- Úgy érzem, nem is kicsi. Te milyen magyarázatot tudsz adni a megváltozott viselkedésére?
- Sajnos semmilyen. Faggatom én is, de mindig csak hárít. Persze, tudom én, előttem nem fog titkolózni, csak nehéz kívánni, hogy megnyíljon végre.
- Valaminek mégiscsak történnie kellett, ami kiváltotta.
- Igen történt.

Beszélt Dávidról és részletesen elmesélte az előző pénteki találkozásukat.

- Biztos, hogy ezzel kapcsolatban van valami gondja, de hogy mi, fogalmam nincs. Velem nagyon aranyos, kedves és ha nem faggatom a komolysága miatt, nincs köztünk változás.
- Szörnyű. Júliával egyre nyugtalanabbak vagyunk. Tartok tőle, hogy depresszióba fog átcsapni a lehangoltsága.
- Miért, otthon hogy viselkedik?
- Nem beszélget velünk. A kicsikre rá sem néz. Ha faggatjuk, mereven hárít minden kérdést. Eszik és felmegy a szobájába. Reggel látom, ki van sírva a szeme, mint egy alvajáró közlekedik köztünk.

- Nem tudom, hogy bírhatnám szóra.
 - Pedig valahogy ki kéne deríteni, nehogy komollyá fajuljon.
 - Megteszek minden tőlem telhetőt. Aggasztó, hogy ilyen szinten magába zárkózik.
 - Három éve ismerem, ilyennek még nem láttam.
 - Azt tudom, hogy az autizmus-téma rendkívül izgatja őt. Ha szóba jön, mindig kiborítja, de eddig meg tudtam nyugtatni. Úgy tűnik, valami olyasmi jár a fejében, amihez már kevés vagyok. De amíg nem tudom, mi lehet ez, tanácstalan, tehetetlen vagyok.
 - Mint ahogy azok vagyunk mi is. Ma találkoztok?
- Ebben a pillanatban megszólalt a török induló.
- Ő hív - nyomta le a yes gombot. - Szia, kincsem!
 - Szia, Norbinc! Hol vagy?
 - Buszon ülünk Dénes bá'-val.
 - Hogyhogy Dénes bá'-val?
 - Képzeld el, összefutottunk, azaz egy buszra szálltunk fel hazafelé. Mi van veled, drága? Bányadt a hangocskád.
 - Fáradt vagyok, nincs rózsás hangulatom. Neked milyen progid van még mára?
 - Imádnám, ha te lehetnél.
 - Erre vágyom a legjobban én is.
 - Te hol vagy, angyalkám?
 - Itthon. Besegítettem anyunak a főzésbe. Mennek Királyvárra.
 - Szerinted mit szólna hozzá, ha nálad aludnék?
 - Nem tudom, de ha így gondolod, bejelentem neki.
 - Nemcsak gondolom. Hazaugrok a cuccaimért és repülök hozzád.
 - Kösz-kösz, édes vagy! Türelmetlenül várlak! Addig is ezer puszika!
 - Neked is, egyetlenem! - nyomta le a non gombot. - Hallhattad, köztünk semmi gáz.
 - Ez legalább vigasztaló. Okos volt tőled, hogy nem lepleztél le.
 - Azzal csak rontanék a helyzeten - szálltak le a buszról. - Hazarombolok, bekapok valamit és jövök!
 - Jól van, gyere csak és önts lelket abba a szomorú kislányba.
- Fél órán belül ott volt. Zsófi nyitott ajtót. Összeölelkeztek.
- Ugye, most velünk vacsizol? Fincsit készítettem ám neked.
 - Eszembe jutott az ígéretem. Emiatt rúgtam össze anyuval a port.
 - Olyan drága vagy! - simogatta meg hízelegve.
 - Akkor te mi vagy?
 - Én? Sólyom Zsófi. Elfelejtetted már?
 - Lehet téged elfelejteni?

- Jó lenne, ha nem. Gyere, mert elhűl a vacsink.

Vacsora közben úgy gondolta Norbi, ma faggatóra fogja, de mire felértek, elment tőle a kedve. Zsófi olyan gyengéden kedves volt vele, nem akarta elrontani köztük az idilli hangulatot.

- Mesélj, mit tudsz Dávidról?

- Nem sokat. A folyosón jött velem szemben, akkor kérdeztem meg tőle, hogy zajlott a hétvége Márk nagyiáékkal. Azt mondta remekül, de Márk folyton minket emleget. Remélheti a pénteki találkozót? Annyit mondtam neki, eddig nincs változás.

- Nem szeretnék akadékoskodni, tényleg szimpi a srác, de nem lenne jó, ha a péntek délutánjaink róluk szólnának.

- Szerencsére csak minden második, de nyugi, bízz bennem, ennyire én sem akarom lekötni magunkat. Mesélnél bővebben róla, anyukád hogy fogadott vasárnap este?

- Morcosan, de nem érdekel. Vagy megszokik, vagy megszökik - ölelte magához Zsófit.

- Apukáddal nem beszélgettetek a balul sikerült hétvégéről?

- Hogyhogy, te balul sikerültnek élted meg?

- Dehogy! Most anyukád szemszögéből kérdeztem - puszilta meg.

- Kettesben biztosan, de apu nekem eddig nem szólt semmit.

- Mióta ismerem Dávid történetét, félek az ellenségeskedéstől.

- Emiatt van rossz hangulatod?

- Nem, szerencsére, mi, ha nem is tökéletesen, de tudjuk kezelni a helyzetet.

- Anyukádék aggódnak érted.

- Látom, de engem most csak a kapcsolatunk érdekel.

- De engem is aggaszt, hogy ha nem lehetek veled, magadba zárkózol - simogatta érzéken.

- Meglátod, meg fog oldódni minden. Ne húzd az időt, érzem, mennyire kívánsz. Ráadásul az én önuralmam is fogytán van - fordult hanyatt, hogy egészen átadhassa magát Norbinak.

3.

Dávid épp akkor lépett ki az óvodából maga elé terelve Márkot, amikor Zsófiék odaértek. Márk egyenesen hozzájuk szaladt:

- Szia, Zsófi, szia Norbi! Épp jókor jöttetek, most megyünk át húgiért a bölcsibe.

- Szia, Márk! Odamegyünk apucihoz? - fogta meg Zsófi a kisfiú kezét.

- Sziasztok! Velünk tartotok?

- De apu, csak kint tudunk megvárni, mert oda én is alig tudok beférni.

- Zsófikáék kint várnak meg. Velük maradsz?

- Jó lenne hintázni, de ki fog engem meglökdösni?

- Ha szépen megkéred Zsófikát vagy Norbit, ők biztosan meglöknek téged.

- Jó, megkérem, csak azt akarom elmondani, amit a múltkor elfelejtettem. Én már előtte ismertem Zsófikát.

- Honnan ismerted te Zsófikát? - kérdezte meglepetten Dávid.
 - Onnan, hogy pont olyan, mint az a Zsófi, aki az oviba jár velem. Tudod arról a kiscsoportosról beszélek, akivel az udvaron szoktam játszani.
 - Arról a kis szöszi tündérről beszélsz, akit barátnődnek hívsz?
 - Ezt nem jól jegyezted meg, apu, mert azt szoktam mondani, hogy a legeslegeslegjobb barátom, mert csak akkor simogat meg, amikor mondom neki.
 - Igazad van, tényleg így szoktad mondani. De most kicsit hallgass, hadd beszéljem meg Zsófiáékkal, hogy velünk jönnek-e? - nézett Zsófiákra kérdően.
 - Ha Márk inkább hintázna addig, akkor kint várunk meg benneteket - mondta Norbi fél-szemmel Márkra sandítva.
 - Nos, nagylegény, hogy legyen?
- Márk vállvonogatva nézte őket, majd megszólalt:
- Nem bánom, lökdössenekők, de egyszer a Zsófi, aztán meg Norbi, nehogy harag legyen belőle.
- Nevetve indultak a hintához. Márk nem beszélgetett velük, de hintázás közben karjával vezényelte őket, mikor ki lökdösse őt.
- Nézd csak, máris jönnek apukádék - mutatott a bölcsőde irányába Norbi.
 - Akkor gyorsan vegyen le valaki, mert meg kell puszilnom a húgit, nehogy sírjon, mert akkor azt hiszi, nem szeretem.
- Norbi leemelte és Márk, mintha puskából lőtték volna ki, rohant a hűgához.
- Sokat kellett várnotok?
 - Nem. Márk ügyesen vezényelt nekünk, mikor melyikünk lökje őt - mondta nevetve Zsófi.
 - Van ötletetek, hova menjünk?
 - A ligetben kifutkoshatják magukat - mondta Norbi.
 - Remek, Márk úgyis szereti nézni a korcsolyázókat. Hintázhatnak, de bemehetünk kicsit az Állatkertbe is.
- Együtt voltak majdnem öt óráig. Az ovi előtt beültek az autóba. Amikor a ház előtt Dávid kiszállt velük, Márk kijelentette:
- Zsófi velünk jön, mert meg akarom mutatni neki a játékaimat, meg az ágyamat, ahol alszom.
 - Nem kicsim, Zsófi most nem tud velünk jönni - rájuk nézve folytatta -, de ugye, legközelebb eljöttek hozzánk, hogy Márk megmutathasson nektek mindent?
 - Természetesen meg fogok nézni mindent, csak most már késő van, nekünk is haza kell mennünk.
 - Nem. Azt akarom, hogy most! - vette zihálva a levegőt és elnézett valahova a semmibe.
- Dávid karjába emelte, a hátát simogatva beszélt hozzá, de Márk görcsösen kapálózott. A kis Dia szomorúan nézte, majd Zsófiék felé fordulva mondta:
- Márk beteg. Nadon megbetegedett most.
 - Ne félj, apuci meggyógyítja őt - hajolt ki a kocsiból Zsófi a kislányhoz.

Közben félszemmel a megrökönyödött Norbit nézte. „Szerencse, hogy neki csak rendkívüli esetben van rohama. Norbi nem tudná elviselni. Be kell látnia, nem házasodhatnak össze.” - nyomott el egy mély sóhajt, miközben könnyeivel küszködve a kislányt simogatta.

Márk nehezen, de megnyugodott. Kimerülten nyúlt el Dávid karjában.

- Gyere, kicsi lányom, felvisszük Márkot, hadd pihenje ki magát.

- Ilyenkor aludni szokott? - kérdezte Zsófi.

- Pontosan nem tudom, mert csukott szemmel fekszik, aztán egyszer csak megszólal, hogy éhes vagy szomjas.

- Indulunk, hogy mielőbb lefektethesd őt, sziasztok!

- Sziasztok. Zsófi, hétfőn felkereslek és megbeszéljük a továbbiakat.

- Rendben. Jó pihenést! - csukta be a kocsiját és Norbi indított.

- Láttam, rossz hatással volt rád Márk.

- Nem tagadhatom. Szörnyű, hogy ez bárhol elérheti őt.

- Igen az. Még szerencse...

- Zsófinckám, kéérek, ezt ne hasonlítsd magadhoz.

- Nem is akarom, csak...

- Te szerencsére tényleg nem vagy autista.

- Nem - mondta mélységes szomorúsággal a hangjában. - Hova mész? - kérdezte, amikor végigrobogva a Hungária körúton, jobbra ráfordult az Egressy útra.

- Kikecmergek innen a Thököly útra, hogy átvergődhessünk Budára. Felmegyünk a Várba, vagy valahova ki a természetbe, jó?

- A várban most nincs kedvem sétálikálni, menjünk olyan helyre, ahol kettesben lehetünk.

Norbi egy közeli erdő sűrűjében parkolt le. Hátraült a lánnyal. Magához ölelte, simogatta.

- Nem tudsz a gondodról beszélni?

- Nem igazán, de ígérem, fogok hamarosan. Most arra vágyom, hogy csak veled legyek és zavartalanul hozzád bújhassak.

- Imádom ezeket a meghitt órákat. Kár, hogy kevés, nagyon kevés jut belőle nekünk.

- Kár, nagyon kár.

Majd félig sóhajtva, félig nevetve mondta:

- Tökéletes varjúpárt domborítunk.

- El tudunk mi azon a nyelven is társalogni - vonta nevetve az ölét. - Apukáddal hova megyünk holnap, beszéltek róla?

- Meglepi. Próbáltam kiszedni belőle, de csak annyit sikerült, hétre jön értünk.

- Olyan jó lenne, ha már csak egymás óhajával kéne foglalkoznunk.

- Norbinckám, mi lesz, ha erre jön valaki?

- Akkor majd szépen visszafordul, mert zsákutcát képezünk mindkét irányban.

- Jó-jó, de közben meg mit hisz, mit csinálunk itt?

- Nem sok esély van rá, de tudunk ellene védekezni - rakott egy-egy napellenzőt előre és hátra. - Megnyugodtál?

- Tökéletesen. Te előre felkészültél?

- Ezzel nem kellett, de jó, hogy kéznél voltak, mert különben az én szégyenlős kis szerelmem hozzám sem merne bújni, pedig ha tudnád, amit én - vett elő a zsebéből egy kis dobozkát. - Ez bombabiztos, nem szakad ki. Benne lennél?

- Nincs ötletem rá, hogy tehetnénk itt ilyesmit, de reggel vettem be bogyt.

- Már majdnem besötétedett, ilyenkor nem nagy kockázat, bármi megtörténhet. Az óvszer ezúttal más szolgálatot fog teljesíteni.

- Oké, értem, de pont azért, hogy majdnem besötétedett, indulnunk kéne, nem?

- A széles erdei úton könnyen lejutunk. Ne izgulj, jó húsz perc alatt a Várnegyedben leszünk. Nézd, az első ülést egészen előre tolom, és máris kényi helyünk lesz. Ráülsz?

- Micsoda találékonyság. Nem hagyjuk ki, de áruld el, honnan az ötleted?

- Mielőtt rosszra gondolsz, lopott ötlet. A srácok folyton azzal szórakoztatják egymást, ki hol és hogy csinálja.

Zsófi közben könnyeivel küszködve arra gondolt, ki kell használniuk minden alkalmat, ki tudja, meddig lesz rá lehetősége.

- Te megint valami rosszra gondolsz? - kérdezte, miközben összeölelkezve megpihentek egymás karjában.

- Nem. Nem akarok. Most olyan, de olyan boldog vagyok! Norbinckám, annyira jó veled!

- Akarom, hogy boldog légy, hogy soha-soha ne gondolhass semmi rosszra - puszilgatta felhevülten.

- Ígérem, úgy lesz. A karjaidban csak boldogságot érzek. Készülődnünk kéne, drága. Olyan későn érünk haza, azt hiszik, megszöktünk, nem gondolod?

- Azt tenném a legnagyobb örömmel, de a parancsot teljesíteni kell, mert különben csak szaporodik - csókolta meg.

Tíz óra elmúlt, amikor Zsófiékhoz értek. A lánynak be kellett csengetnie, mert Júliáék bent hagyták a kulcsot a zárban.

- Látom, ellenőrzés alatt vagyunk - jegyezte meg kesernyésen Norbi.

- Mi másra számítottál?

Dénes nyitott ajtót.

- Hát ti hol jártok éjnek idején?

- Kirándultunk és kicsit elhúzódt az idő fent a hegyen - mondta Norbi.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET ANYA - LÁNYA

1.

Miután Zsófi viselkedésében otthon semmi változás nem történt, Dénes részletesen elmondott mindent Júliának, amit Norbitól hallott a Dáviddal való találkozásukról. Júlia egyre nyugatalanabb lett. Végül elsírta magát.

- Mi keserít el ennyire?

- Zsófi állapota.

- Azután a borzalmas nap után mondtál valamit a kicsi koráról, de az idegességtől fel sem tudtam fogni az értelmét. Beszélnél részletesebben róla?

- Hosszú történet.

- Annál inkább érdekelne, fogj bele, kéérek?!

- Zsófi két éves volt, amikor állapotos lettem. Túl voltam a harmadik hónapon, amikor megfáztam. András orvoshoz akart küldeni, de én úgy gondoltam, minden szíre-szóra nem mehetek betegállományba. A megfázásból hörghurut lett és egy köhögőroham alatt bevéreztem. András azonnal kórházba vitt, de a babát sajnos nem tudták megmenteni. Évekig nem tudtuk feldolgozni. Ha csak szóba jött köztünk, András vádlóan nézett rám. Egyik alkalommal olyan ideges lettem, lekevertem neki egy fülest. Zsófi a közelünkben játszott. Felugrott, kettőnk közé állt, rettenetesen sírt, artikulálatlan hangokat adott ki, alig tudtuk lecsillapítani. Később megismétlődött a veszekedés, de amint felemeltem a hangomat, Zsófi felsikított, a földön vergődött. Megijedtünk, mert az előző alkalomnál is nehezebb volt megnyugtatni. Orvoshoz vittem. Azt mondta, a jelenség autista jellegű, de nem észlel rajta biztos tünetet. Ha újból előfordul, beutalja kórházba kivizsgálásra. Tizenhat éves koráig nem történt semmi kóros esemény. De ez a nyári már valódi autista-roham lehetett.

- Nincs kizárva, de azóta ismét eltelt csaknem félév.

- Igen, de már bennem van a félsz.

- Zsófi mit tud a gyerekkoráról?

- Semmi lényegeset. Tizenhat éves korában kezdtek mutatkozni ismét a tünetek. Egy alkalommal azért borult ki, mert nem tisztította meg a zöldségeket időben. Mivel hátráltatott, kértem, ne a hússzeleteléssel foglalkozzon, de mintha a falnak beszéltem volna. Mérgemben neki-láttam én. Erre minden átmenet nélkül ordítani kezdett velem, a húst mérgében a falhoz vágta és ahogy volt, egy szál otthonkában lerothant a parkba. Egész nap nem tudtam felhívni. Másnap bocsánatot kért, de nem nyugodott bele, hogy fordulhatott ellenem. Délután utánanézett a neten, mi történhetett vele. Estig túlóráztam, ő addig zokogott, hogy autista. Alig tudtam megnyugtatni.

- Azt hiszem kezdem őt érteni. Szerintem most is emiatt van kiborulva. Beszélni kell vele.

- De hogy, amikor olyan érzékeny rá?

- Nyugodtan, higgadtan. Most már nem lehet szőnyeg alá söpörni a témát. Mesélnél a válásokról?

- András nem szállt le róla, vállaljunk be újból egy gyereket. Nem tudom, mi szállt meg, de borzongtam a gondolattól, inkább elzárkóztam tőle, amit annak tudott be, van valakim.

- Csodáltad?

- Bosszantott. Egyre elviselhetetlenebb lett köztünk a légkör. Majd kezdett kimaradozni. Ekkor én vádoltam ugyanazzal, amivel ő engem. Belefáradtam, beadtam a válókeresetet. Elkeseredetten könyörgött, gondoljam meg. Mivel hajthatatlan maradtam, elköltözött az anyjához, igaz, én azt hittem, a szeretőjéhez. Naponta tucatszor hívogatott. Megváltoztattam a telefonszámom. Ha személyesen jött, nem álltam vele szóba. Elváltunk és végleg eltűnt. Meggyűlöltem, amiért az imádott lányára sem volt kíváncsi.

- Soha nem látogatta?

- Nem, de a gyerektartást dupla összegben fizette. Évek múlva tudtam meg az anyjától, hogy külföldön él. Iszonyú patáliát csapott a nyílt utcán, hogy elüldöztem az egyetlen fiát. Bevallom, borzalmas lelkiismeretfurdalás gyötört. Hibásnak éreztem magamat, amiért elkapkodtam a dolgot és nem adtam neki esélyt a békülésre. Ha akkor jön haza, biztos, hogy kibékülünk.

- Szóval, mégsem volt indokolatlan az idegeskedésem a találkozásotokkor.

- Akkor már az volt. Dénes, én szeretlek téged.

- Tudom, bár néha nem azt érezteted velem. Az ejt gondolkodóba, ha egy éve, az után az ominózus mátrai éjszaka után jelentkezik, hogy döntöttél volna?

- Erre nem tudok konkrét választ adni, de miután jobban megismertelek, biztos, hogy nem mertem volna mellé pártolni. A természetetek tűz és víz. Ő ugyanolyan hirtelen, mint én, bár megfontoltabb, de akkor sem illettünk össze. Melletted biztonságban érzem magamat, te maga vagy a nyugalom. A mi házasságunk sokkal kiegyensúlyozottabb.

- András szó nélkül eltűrte a fülest?

- Igen. Azt mondta, nőre soha nem emelne kezet.

- Te pedig ezt használtad volna ki, akár többször is.

- Ismerhetsz már, ha elborul az agyam, nincs önkontrollom.

- Fogtalak már le nem egyszer én is, nehogy tettelegességre kerüljön köztünk a dolog. Zsófiira visszatérve, komolyan kell vennünk a gondját. Nem szabad, hogy a félelmed, vagy inkább a kényelmed miatt két emberke életét tegyük tönkre. Törjük a fejünket, hogy segíthetnénk át a Dávid okozta traumán.

- Lehet, hogy nem lenne szabad komoly kapcsolatba bonyolódnia.

- Ezen rég túl vagyunk, de akkor is őszintének kell lenni vele. Titkok árán senki nem védhető meg a tragédiától. Bármilyen kegyetlen legyen az igazság, tudnia kell, hogy döntsön felelősségteljesen a jövője fölött. Zsófi komolyan veszi az életet.

- Akkor is félek mindezt rázúdítani.

- Ha kiborul és vádol téged, tessék nyugodtan végighallgatni, mert abban mindenképpen te vagy a hibás, hogy alig tud valamit a gyerekkoráról. Joga van tudni a rohamokról, Arról, hogy majdnem lett egy kistesója, és azt is, hogy miért váltatok el.

- Ígérem, mielőbb beszélek vele.

*

András Márton-napi rendezvényre vitte el a fiatalokat. Bár Zsófi sokat mosolygott, láthatóan jól érezte magát, az édesapjának mégis feltűnt magába zárkózottsága. Finoman próbálta megtudni az okot, de mivel Zsófi kitérő válaszokat adott és úgy látta, Norbi és közte semmi gond, lemondott a további faggatózásról. Vasárnap este csaknem jókedvűen ment haza. Júliáék egészen megnyugodtak.

Ám, amint magára maradt a szobájában, rátört nyomasztó érzése. Mi lesz velük Norbival? Hogy zabolázhatnák meg az egyre tomboló szerelmüket? Már nemcsak az aggasztotta, hogy erről le kell mondania, sokkal inkább attól, hogy erről Norbival mielőbb beszélnie kell, nem hagyhatja őt hetekig bizonytalanságban.

Keserősége ismét sírásba torkollott. Reggel folytatódott minden ott, ahol az elmúlt héten abbamaradt. Megijedt, amikor azt tapasztalta, már az egyetemre menésre is csak nógatással bírja rá magát. Ezt nem hagyhatja annyiban. Erőt kell gyűjtenie és legalább egy terhet le kell dobnia a válláról. Lesz, ami lesz, beszélnie kell Norbival mielőbb, mert érzi, belerokkan a megoldhatatlannak tűnő gondjába.

Roszkedvűen ment le a konyhába. Sietségére hivatkozva utasította vissza a reggelit. Júlia aggódva nézte, majd odament hozzá, átölelte:

- Zsófikám, drága kislányom, nem lesz ez így jó. Szeretném, ha a ma estét kizárólag velem töltenéd.

- Hogy kivitelezhető ez szerinted?

- Ha hazajössz, elmegyünk ketten sétálni.

- Nem tudom mit remélsz ettől a sétától, de az biztos, mióta nagycsalád lettünk, kiszorultam az életemből.

- Igazad van. Kijöttem a gyakorlatból, sok gondot jelentett a két kicsi.

- Akkor hogy merted bevállalni a harmadikat ilyen rövid idő után?

- A hasamban növekedő kishúgod nem betervezett baba, de elvetetni nem akartam.

- Jézusom! Hogy is tehetnél ilyet?! Oké, este sietek haza, de most rohannom kell - menekült el otthonról.

Útközben anyukája szavai jártak a fejében. Olyan furcsa volt vele egész reggel. Vajon mit akarhat mondani? Olyan sajnós úgysem tud, amitől megnyugodhatna. Mégis örült, hogy közeledett hozzá. Azért talán nincs leírva a szívében.

Korán ért be az egyetemre. Nem volt kedve egyedül ücsörögni az előadóteremben, így leült az aulában. Felhívta Norbit, elmesélte neki a történeteket. Épp eltette a telefonját, amikor belépett Dávid. Rámosolyogva üdvözölte:

- Szia, Zsófi! Te ilyen korán?

- Szia, Dávid! Igen, gondoltam sétálok egyet, de közben elment tőle a kedvem.

- Ebben a szmogban nem csoda. Merre jártatok apukáddal?

- Márton-napon. Márk megnyugodott?

- Meg, de azóta is te vagy nála a sláger. Érthetetlen, mert ennyire senkihez nem ragaszkodott. Még Dalmához sem. Leülhetek melléd?

- Hogy ülhetnél! Ha eddig nem tudtad volna, itt egyedül nekem van jogom ücsörögni - mondta nevetve, majd folytatta: - Parancsoljon, uram! Engedélyt adok rá, hogy kényelembé helyezze magát!

- Köszönöm, hölgyem, mély megtiszteltetésnek veszem - ült le elmosolyodva. - Megkérdezhetem, számíthatunk rátok a hétvégén?

- Szerintem igen, bár még nem beszéltünk róla.

- El sem hiszed, mennyire megkönnyítettétek a helyzetemet.

- Ugyan már?! Arra ki kell találnunk valami okosat, hogy az eljövételünk ne okozzon ekkora gondot.
- Talán csak hozzá kell szoknia Márknak, hogy nem mindig úgy történnek a dolgok, ahogy szeretné.
- Induljunk, kezdődik a nap - állt fel Zsófi.

2.

Amint hazaért Zsófi, indítványozta, mehetnek sétálni. A parkba érve, Júlia nagyot sóhajtott és egy szuszra mondott el mindent, amit előzőleg Dénesnek.

- Nem értelek, anycikám. Ezt miért nem mondtad el eddig?
- Féltettem, de az apukáddal csődbe ment kapcsolatunk miatt is zavarban voltam, hogy beszéljek neked róla.
- Netán attól féltél, hogy ellened fordulok?
- Utólag bevallva, valami hasonló ok miatt hallgattam el a dolgokat. Talán átéltél már te is hasonlót: ha valamiről nem beszélünk időben, egyre nehezebb szóba hozni.
- Nem, szerencsémre ebben nem hasonlítok rád. Én csak addig halogatom az elhallgatásaimat, amíg magamban meg nem tudom fogalmazni a miérteket. Különb, a rohamaimat leszámítva, az apu variációját ismerem. Ő az első adandó alkalommal beszélt rólatok, rólunk, tudtam a kistesóm történetét is.
- Apukád sokkal nyíltabb, közvetlenebb, mint én. A rohamaidról azért nem beszélt, mert szerintem a mai napig nem tud róluk. Mi ugyanis hisztiként kezeltük a viselkedésedet. Én is csak azért vittelek orvoshoz, mert olyan heves reakcióid voltak, attól félttem, ha nem tudlak megfékezni, összetöröd magadat. Most amiatt aggódom, hogy a magadba zárkózásod rossz irányt vehet.
- De nem értem, ha autista vagyok, hogy tudtam hosszú-hosszú évekig rohammentes lenni?
- Nem ismerem az autizmus természetét, de ezek után sem vagyok meggyőződve róla, hogy az lennél, de kerülnöd kell a lelki konfliktusokat, mert az eddig is beigazolódott, hogy nyugodt, kiegyensúlyozott körülmények között tünetmentes vagy.
- De hogy tehetném? Nem élhetek búra alatt. Bocsáss meg anycikám, nem akarlak megbántani, de neked meg kell tanulnod a nehéz helyzetet kezelned, nehogy a kistesóimmal is így járj.
- Mire gondolsz pontosan?
- Sokkal előbb tudnom kellett volna mindarról, amiről ma beszélgettünk. Nekem nem lett volna szabad párkapcsolatba bonyolódnom. Ha mindezt tudom, nem is fordul elő velem.
- Édes kislányom, az élet nem így működik. Szerelmesek általában akaratunkon kívül leszünk. A többiben sajnos igazad van, mert felelőtlenség volt abban bíznom, ez csak diákszerelem, ami jön-megy egy fiatal életében.
- Igen, mert most az a legnagyobb gondom, hogy rendezzem Norbival a dolgot, amikor egyre mélyebb érzések, lángolóbb szerelem köt bennünket egymáshoz. Azzal már tisztában vagyok, nekem le kell mondanom minderről, akkor is, ha úgy érzem, nem élem túl, de rettenetesen félek Norbi reakciójától. Ő aztán tényleg nem tehet róla, hogy pont bennem találta meg élete szerelmét. Fogalmam nincs, hogy értessem meg vele, nekünk nem lehet közös jövőnk.

- Fáj, hogy a drámai helyzetet pont én, az anyád idéztem elő.
- Ezen már késő paráznunk, nekem megoldásra lenne szükségem. Dávid azért keresi a barátságunkat, hogy rajtam keresztül megoldást találjon a kis Márk életére. El tudod képzelni, milyen rettenetes léleknyomorító érzés nekem Norbi viszolygását végignézni Márk rohamakor?
- Rohama volt, amikor ott voltatok?
- Igen. Elkészüléskor jön rá mindig. Dávid magyarázatot, én megoldást akarok keresni rá, de mostanában energiám nincs rá. Engem kizárólag Norbi és a lehetetlen helyzetünk foglalkoztat.
- Megértelek, kicsim. Próbáljunk együtt gondolkodni, úgy talán könnyebb lesz megoldást találnunk.
- Netán máris van valami javaslatod?
- Bár lenne.
- Én pedig nem húzhatom az időt, épp eleget szívattam már szegényt.
- Egyetértek veled. Mikor akarsz vele róla beszélni?
- Legkésőbb szombaton. Arra gondoltam, kirándulunk egy jót, közben hátha könnyebb lesz elé tárnom minden keserűségemet.
- Nagy tanulság nekem a mai este. Mondd meg őszintén, rossz anyának tartasz?
- Nem. Sokat köszönhetek neked és a magad módján mindent elkövettél azért, hogy nekem mindenem meglegyen, de amint látod, ez kevés.
- Sajnos, nagyon igaz. Nem kellett volna éjjel-nappal dolgoznom. Helyette lehettem volna többet veled. Beszélgethattunk, sétálhattunk, szórakozhattunk volna együtt. Dénessel is sokkal jobban kell vigyáznom a kapcsolatunkra, nehogy magamra maradjak ismét.
- Miért, gond van köztetek?
- Nincs, de ez nem az én érdemem. Szerencsére őszinte velem akkor is, ha tudja, megsért, pillanatnyilag fájdalmat okoz nekem. Ezentúl vele gondolkodom és nem utólag fogom belátni, ez a viselkedése tart bennünket össze.
- Bizony-bizony, apával is így kellett volna. Ő a mai napig fájlalja, hogy így alakult az életetek. Adnod kellett volna neki esélyt a bizonyításra, és igen, teljesítened kellett volna a kérését, egy újabb baba bevállalását.
- Ti beszéltetek erről is?
- Igen. Vele mindent kitárgyalunk, ami szóba jön köztünk.
- Ezentúl ki fogok veled én is, akkor is, ha Dénessel van gondom. Nem mesélsz mostanában semmit az egyetemről. Jól mennek a dolgaid?
- Ott szerencsére semmi gondom.
- Dáviddal mikor kerültél kapcsolatba?
- Kapcsolatba nem rég, de hetek óta kerülget már.
- Szerinted biztos, hogy nem szerelmes beléd?
- Biztos. Akkora tragédiasorozat van mögötte, lehet, hogy több szerelem nem is lehet az életében.

Pár mondatban vázolta a két neje elvesztését és azt, hogy Márk állapotát is nehezen tudja feldolgozni.

- Tiszteletre méltó, ahogy a dolgot kezeli, ahogy azzal a kisgyerekekkel bánik, ráadásul ott van neki a kicsi Diácska, aki annyit ért meg Márk rohamaiból, hogy ő olyankor nagyon beteg.

- Kegyetlen a sors. Vannak, akik vállukon cipelik az élet összes terhét, míg mások léhán, gond nélkül élik napjaikat. Minden nap beszélgettek?

- Miért tenném? Nem akarok én féltékenységet generálni ilyesmivel.

- Jó-jó, csak nem tudom elképzelni az ilyen ismeretséget.

- Ha van megbeszélhivalónk, két-három mondatban letudjuk, ha nincs, csak köszönünk egymásnak.

- Ugye, Zsófikám, ha hazaérünk, eszel normálisan?

A buszmegállóhoz értek, ahol a beálló buszról Norbi szállt le.

3.

Boldog mosollyal ment üdvözölni Zsófiékat.

- Kézcsókom, Júlia néni, szia, csillagocskám! Csak nem elém jöttetek? - puszilta meg nevetve.

- De bizony. A buszvezetővel is megdumcsiztam, mikorra érjen ide.

- Csodás! Hazadobom a tatyómat, utána átmehetek hozzátok?

- Ha otthon ki nem tör a botrány, gyere.

- Miért, Krisztina rossznéven veszi, ha Norbi nálunk van?

- Csak annyira, ancyikám, mint amennyire te szoktad, ha én vagyok náluk - mondta mosolyogva Zsófi.

- Ej-ej, de sok bajotok van az anyukákkal - csóválta a fejét.

- Vagy az anyukák voltak régen fiatalok - vágott vissza a lány, majd Norbira nézve folytatta: - Ha biztosra vehetjük, hogy átjössz, elkísérünk anyuval és megvárunk a játszótér körül.

- Remek! Így lesz egyszerűbb, mert csak be kell jelentenem, hogy vártok rám.

- Szóval így vagyunk átjátszva?

- Igyekszik az ember, ancyikám - nevetett Zsófi.

Norbi rájuk mosolygott, befordult az utcájukba. A játszótérhez sem értek, amikor jött velük szemben.

- Gyors voltam?

- Mint a villám. Hogy sikerült túlszárnyalnod a képzeletet?

- Üres ház fogadott, így csak cédulát kellett hagynom, hol vagyok.

- Ancyikám, száz százalékra veheted, magamba burkolom a fél hűtőt - mondta mosolyogva Zsófi.

Dénes örömmel fogadta a mosolygós csapatot. Vacsoramelegítés közben mesélte el, mi történt, amíg elvoltak:

- Kiraktam a két gézengúz a járókából. Julcsi szokásához híven villámgyorsan négykézlábolt a hálósobánkba. Amíg utána siettem, nehogy bepréssze magát megint az ágy alá, Dinike sem maradt tétlen. Bújócskázni támadt kedve, miközben Julcsit próbáltam jobb belátásra bírni. Egyszer csak reccsenést hallok. Felkaptam a kisasszonyt és döbbenten láttam, a csodaszép függönyünk egy kupacban a szőnyegen, Dinike sehol, csak a visítását hallottam. Letettem a kis hölgyet, hogy kiszabadíthassam a fiatalurat. Ám az imádott lányunk sem volt rest, ott termett a kupacnál és addig húzta-vonta, amíg bele nem gabalyodott ő is. Nem tudtam, sírjak vagy nevessek, de abban semmi túlzás nincs, mindkét rosszaságot úgy kellett kiráznom a függönyromokból - mesélte a nevetéstől fuldokolva.

- Szép. Akkor a holnapi programunkon nem kell a fejünket törni, irány a belváros, ha nem akarunk díszkirakatban élni - mosolygott Júlia.

- Látom, jó hatással volt rád a séta. Azt hittem, bedobod a durcát és kihajtasz bennünket a függönymaradvánnyal együtt - fogta át Dénes a neje vállát.

- Okom van az örömré. Rég láttam Zsófit ennyit mosolyogni.

Jó hangulatban vacsoráztak. Zsófi és Norbi felmentek a lány szobájába.

- Boldog vagyok én is, hogy végre jó kedved van. Mi történt, aranyhajú szerelmem? - vonta az ölébe, miután látta, Zsófi rázárta az ajtót.

- Jó hatással volt rám anyu közeledése. Olyan őszintén beszélgettünk, mint eddig soha. Kicsit talán oldódott a rossz hangulatom, azért ragadt magával Dénes bá' élménybeszámolója.

- Annyira, hogy már engem is be tudnál vonni az okokba?

- Annyira, de ma sem szeretném tönkretenni az idilli hangulatunkat, de ígérem, legkésőbb szombaton eléd tárom a gondomat. Bocsásd meg, hogy ezeken az estéken kizárólag jól szeretném érezni magamat veled!

- Egy feltétellel. Ha holnap nem kezdődik minden előlről, mert egyre lehangolóbb a gyászos hangulatod.

- Tudom, drága Norbikám. Igyekszem úrrá lenni rajta.

- Nekem ez kevés. Kiüzni szeretném belőled, nem azt elvárni, hogy úrrá legyél rajta.

- Ha akarsz, esküt teszek rá, betartom az imént tett ígéretet. Ha az időjárás engedi, kirándulunk egy jót. Közben talán könnyebb lesz beszélnem. Édeském, gondolkodtál a pénteken?

- Nincs azon mit gondolkodni. Ha szabad marad, Dávidéknál a helyünk.

- Akkor meséld, hogy telt a napod?

- Vegyesen. Rengeteg futkosnivalóm volt, ösztöndíj átvétel, le kellett mennem az oktatási osztályra megerősíteni, hogy folytatam a következő félévben a számteket és ezzel kapcsolatban egyéb ingyencségek. Zh-t írtunk, tanulnom kellett. Közben te jártál folyton a fejemben, mi lehet veled, nehogy kiborulj.

- Annyira édes vagy! - simult hozzá.

- Ilyenkor, amikor jókedvű vagy, te sokkal édesebb.

- Amikor nem ilyen vagyok, nem is szeretsz?

- Nem, angyalkám, csak rettegek érted imádatomban - vetköztette.

- Veled mindig ilyen vagyok - játszadoztak egymással.

- Nekem fontos, hogy akkor is boldog és jókedvű légy, amikor nem lehetünk együtt - nyúlt vele végig a kanapén.
- Itt alszol?
- Hogy itt maradok reggelig, az nem kérdés, az alvásra már nem mernék megesküdni.
- Egy kiadós hancúr után megy majd az is - mosolygott rá.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET SORSDÖNTŐ BESZÉLGETÉS

1.

Pénteken reggel hatalmas hó borította Budapestet. Éjszaka olyan intenzíven esett, Buda nagy része járhatatlanná vált. Dávid otthon hagyta a kicsiket Évával. Mivel jó néhány professzor a hó fogságába esett, csak az első két előadás lett megtartva. Felhívta Norbit, ha gondolják, jöhetnek korábban, ő máris úton van hazafelé. Egy órában egyeztek meg. Zsófiék gyalogosan vágtak neki Zugló utcáinak.

- Amíg odaérünk, szeretném megbeszélni veled, apunak ki kellett vennie a maradék évi szabadságát, mert nem viheti át jövőre. Esztinkó beteg, úgyhogy Nagymaroson töltik a két hetet, én pedig a felszabadult hétvégéket szeretném teljes egészében veled. Szerinted anyukád mit szólna hozzá?

- Tőle talán nem kell tartanunk, kezd engedékennyé válni. Azt hiszem, végre komolyan veszi a kapcsolatunkat. Kár, hogy csak a gondok hozták felszínre irántam az anyai érzést, de én élek vele.

- Akkor számíthatok rá, hogy már ma nálunk alszunk?

- Mindent elkövetek érte. Nézd, mindjárt megérkezünk.

A sűrű hóesésben mint két hóember érkeztek meg. Márk az ablakban várta őket. Tapsolva, hangosan kacagva szaladt eléjük, amikor becsengettek.

- Láttam, milyen sok havat hoztatok a kabátotokon - mondta ujjongva. - Vedd le gyorsan a csizmádat, mert abban nem szabad bemenni a szobába, pedig meg akarom mutatni a játékaikat! - fogta meg Zsófi kezét, hogy magával vonszolja.

- Ha lefogod a kezemet, nem tudom levenni a csizmámat, angyalka - nevetett Zsófi.

- Jó, csak annyira szeretném, ha láthatnál mindent.

Amint bementek, pillanatok alatt hatalmas játékhegy vette őket körül.

- Atyám! - torpant meg a küszöbön Norbi. - Hékások, megvagytok még?

- Ne szólj neki, úgysem látja, hol vagyunk - súgta oda Márk a nevető lánynak.

- Jó, nem szólok, csak játékból integetek neki, oksi?

- Az mi az, hogy oksi?

- Valami olyasmi, hogy jó lesz így?

- Értem. Oksit mondok én is rá neked. De nem vagyok ám irigy, megengedem neki is, hogy játszhat, mert olyan jól lökdösött a hintán.

Miután minden a földön volt, Dávid megkérdezte Márkot:

- Kicsi fiam, a szánkózást hagyjuk a csudába?

- Nem! - nézett rá ijedten. - Azt mondtad, elmegyünk, mert lehet, hogy holnapra elmúlik a hó.

- Mondtam, de amint látom, ti a játékok fogságába kerültetek.

- Nem, mert már megmutattam mindet Zsófikának, csak még az ágyamat kéne és már húzom is fel a csizmámat.

Zsófi meglepetten nézte a kis ágyat, ami tele volt játékokkal.

- Ha ez a sok játék mind itt van veled, te hol alszol?
- Én ott, ahol helyet túrok magamnak. Tudod, ha ezek nincsenek itt, mindig le akarnak engem kardozni.
- Ki akar téged lekardozni?
- Hát egy rossz gyerek, aki az oviban is mindig csúfol.
- Nem szól rá az óvó néni, hogy ne csúfoljon?
- De. Már a sarokba is kiállította, de akkor meg bepisilt.
- Márk, ha nem jössz öltözni, maradunk itthon.
- Jövök, csak...
- Nincs csak, mert mindjárt besötétedik.

Megfogta Zsófi kezét, úgy indult ki a játékok között bukdácsolva.

- Ezt az alvást meg kell jobban beszélnünk - nézett fel Zsófi.
- Én már értek mindent - indultak le.

A két gyerek pillanatok alatt a hóban hempergett. Zsófi azt javasolta, építsenek hóembert. Márk, amint meglátta, azonnal ott termett és szorgalmasan segített nekik. Dávid, kihasználva, hogy lefoglalta magát, Diácskát hótalanítva a szánkóra ültette.

- Hadd vigyem el én őt, már úgyis lefagyott a kezem - ajánlkozott Zsófi.

Szánkózás közben összetalálkozott egyik csoporttársával, aki visszakísérte őket Dávidékhoz. Norbi meglepetten ment oda:

- Ez igen! Alig hagylak magadra, máris kísérőd akad?
- Sovány Zozó, a csoporttársam - mutatta be Zsófi.
- Te hogy kerülsz ide? Ha jól emlékszem, a nővéred azt mondta, Budán laktok - ment oda meglepetten Dávid.
- Mi igen, de A barátnőm itt lakik a lakótelepen, hozzá jöttem. Közben futottunk össze Zsófi.
- Mondhatom, szép. Mit szólsz hozzá, ha lebuktál? - nevetett Norbi.
- Megtörtént, de legalább megúsztam a fél óra várakozást - indult a közeledő lány felé nevetve.

Sötétedéskor felmentek kicsit átmelegedni. Dávid forró teával kínálta őket. Elkészítéskor Márk ismét felvette, beszéljék meg az alvást. Zsófi mellé guggolt, magyarázott neki, de amint felállt, Márk a kezébe kapaszkodva felsikított, tekintete a semmibe révedt.

Dávid gyorsan a karjába emelte. Márk két ököllel ütötte a mellkasát. Zsófi az ijedt kis Diához ment, őt nyugtatgatta. Norbit rosszullét környékezte. Kihátrált az előszobába.

- Mi van veled, Norbi, nagyon elsápadtál - szólt utána Zsófi.
- Semmi különös. Megvárjuk, amíg Márk megnyugszik és indulunk.
- Bocsánat, de most nem tanácsolom, hogy várjatok, ez sajnos komolyabb a múltkorinál.
- Lehet, hogy nem vagyunk rá jó hatással?
- Nem tudom, miért viseli ilyen nehezen, hogy hazamentek.

- Sajnálom szegénykét. Vidd át a másik szobába, amíg elmegyünk.
 - Diácskám, kicsi kincse apucinak, jó lenne, ha ma a nagyiéknál aludnál.
 - De hod dódítod med Májkot? Med méd a pizsim sem lesz ott, med méd nem is tudom, melyik ajtóban kopodjak.
 - A pizsidet átviszem majd. - Norbira nézve folytatta: - Bocsánat, Úgy néz ki, rossz éjszakánk lesz. Anyámék a másik lépcsőházban laknak, ugyanígy első emelet, csak a folyosó másik végén. Átviszitek őt?
 - Hogyne vinnénk. Ugye velünk jössz, pindurka? - mosolygott a kislányra.
 - Iden, de én tudok szaladni, csak mutasd meg, hova kell - furakodott Zsófiék elé.
- Felvitték a másik lépcsőházba. Amint Norbi megmutatta az ajtót, előre szaladt, hangosan sírva kiabálta:
- Nadi, Májk nadon beted, idejövök aludni hozzád!
- Éva ijedten nyitotta ki az ajtót. Zsófiék bemutatkoztak neki, tájékoztatták Márk állapotáról.
- Szörnyű. Mi lesz azzal a kisgyerekekkel? - jelent meg két hatalmas könnycsepp a szeme sarkában. - Köszönöm a segítségüket!
 - Ugyan, nincs mit - mondták szinte egyszerre, majd elköszöntek és indultak le.
- Az utcán hallották Márk sikítozását. Norbi arca eltorzult. Zsófi elkeseredetten pillantgatott rá. Közben az járt a fejében, hogy csak még egyszer tudja leplezni rosszkedvét, többé nem teszi ki ilyesminek. Norbi magához térve a komoly lányt nézte, majd megszólalt:
- Tényleg szörnyű ilyen állapotban látni egy csuda aranyos, értelmes kis kölyköt.
 - Igen az - préselte ki magából Zsófi a szavakat.
 - Próbáljunk túllépni a dolgon. Hogyan tovább, kis csillag?
 - Hazamegyünk, megbeszéljük anyuval, hogy amíg egyedül leszel, veled töltöm a hétvégéket. Nézd, mekkora hópelyhek! Majdnem, mint egy pingpong labda. Ekkorákat nem is láttam még - tartotta ki a kezét, hogy ráhulljon.
 - Atyám! Odass, majdnem a korlátok tetejéig ér az erkélyeken a hó.
 - Lesz mit eltakarítani nálunk is, nálatok is.

2.

Szombaton reggel szakadatlan intenzitással esett a hó. Zsófiék a ligetbe mentek. Útközben egyikük sem volt beszédes hangulatban. Amikor letértek a főútról, Norbi törte meg a csendet:

- Látom, feszült vagy. Ne fogalmazd, csomagoldasd a mondandódat, vágj bele a közepébe.
- Igazad van, de nehezen viselem a komolyságod. Ilyenkor mindig nagyobbnak érzem a gondom, mint amekkora. De nem zongorázom tovább az idegeiden. Csütörtökig a Dáviddal történt szigeti beszélgetésünk ejtett kétségbe. Borzalom volt hallanom, milyen állapotban találtak rám az erdőben. Nehéz elképzelnem, mit művelhettem magammal, ha eszembe jut, hogy nézett ki rajtam a blúzom.
- Elöttem kár bármiért is szégyellned magadat, jobban szeretlek annál, hogy ilyesmi változthat köztünk bármin.

- Nem kételkedek a szavaidban, hiszen a levegő is felforrósodik a közeledben köztünk, de akkor sem lehetett felemelő ilyen állapotban látni a szerelmedet.
- Ijesztő volt, mert egyből az jutott eszembe, bármilyen szörnyűség történhetett volna veled azon az elhagyatott helyen egész nap.
- Nekem meg az, hogy ez a szörnyűség bármikor előfordulhat velem.
- Megbeszéltük párszor, a kiváltó ok volt szörnyű. Mindent el kell követnünk, hogy soha többé ne kerüljess olyan rettenetes lelkiállapotba.
- Norbinckám, a betegséget nem zárhatjuk ki az életünkéből.
- Nem, de annyi minden sem jöhet egyszerre össze, mint nyár elején. Gondold csak végig: az érettségi, az autóvezetői tanfolyam, a lábammal a balesetem, hogy a rád váró tengernyi feladatról szót se ejtsünk.
- Igaz, de fogalmazzunk pontosan, nem kiborultam, hanem autista rohamom volt.
- Lehet, de a megterhelő életmód váltotta ki belőled. Különben is, ez mit változtat köztünk?
- Alapvetően mindent, mert ha bennem lappang, akkor örökölheto.
- Drága szép csillagom, hagyjuk már ezt az autista-témát. Amikor láttam, milyen komolyan foglalkozol vele, mennyire bánt ez téged, alaposan utána néztem. Meggyőződésből mondtam, te nem lehetsz az, mert a rohamod sem volt tipikus.
- Mint ahogy az autizmusom sem az, de csütörtök óta tényként kell kezelnünk, mert anyu akkor mondta el, kisgyerekkoromban is előfordult kétszer velem. A második után vitt szakorvoshoz. Ott állapították meg, nem zárható ki az autizmus. Norbinckám, ez orvosi vélemény. Anyu nagyot vétett ellenünk, hogy eltitkolta. Nekem nem lett volna szabad párkapcsolatba bonyolódnom.
- Esküszöm, megőrzítesz! Ezzel mit akarsz mondani? Csak nem szakítani szándékozol velem?
- Sajnos, ezt kéne tennem, ha képes lennék rá.
- Ezt felejtse el. Soha, érte, soha! Vagy változtak irántam az érzelmeid? - kérdezte lesújtva Norbi.
- Hogy feltételezhetsz ilyet? Miért kínlod? Ha így lenne, miért pánikoltam volna be? - sírta el magát.
- Drága kincsem, ne készítsük ki egymást. Hallod? Ne sírj, kicsi életem, mindenem! A huszonegyedik században élünk, ahol már a teresség korai szakaszában...
- Ne folytasd. Egy emberke életével nem lehet kísérletezni. Soha nem egyeznék bele. Hogy gondoltad, ha egészséges, jöhet, ha nem, mehet?
- Nem tudom. Teljesen megzakkantam.
- A szigeti beszélgetés óta fogalmazódik bennem, amit ki sem merek mondani, mert úgy érzem, a gondolatba is beleőrülök, nem fogom túlélni.
- Ha nem szakítani akarsz velem, akkor mégis mi lehet az?
- Nem tudom. Norbi, ez tényleg téboly. Nem tudok lemondani rólad, de bocsáss meg, ki kell mondanom, nekünk nem lehet közös jövőnk.
- Ki az úristennek lehet, ha nem nekünk?! - fakadt ki Norbi elkeseredetten.
- Norbinckám, édesem, próbáljunk meg higgadtak maradni.

- Ilyen feltételek között képtelen leszek. Vedd már végre tudomásul, nem tudok, nem akarok és nem fogok lemondani rólad!

- Norbinckám, édesem, kimondhatatlanul jól esik a tiltakozásod, de kérlek, gondolkodj velem. Egészen az ominózus szigeti beszélgetésünkig a jövőnket mindketten két gyerkőccel képzeltük el, amiről nekem mindenképpen le kell mondanom. Nem várhatom el és szívből mondom, nem is várom, hogy te is lemondj az álmodról.

- Kicsi tündérkém, sok mindenben igazad van, de próbálj engem is megérteni. Ha igazad van, akkor is róluk tudnék sokkal inkább lemondani és nem rólad. Titokban abban reménykedek, nem kell választanom, de a döntést, hogy melletted maradok életem végéig, nem kell meghoznom. Fontosabb vagy nekem, mint a levegővétel.

- Imádnivaló a ragaszkodásod, de a reménykedés, ha csak titokban is, csalódáshoz vezet. Képzeld el, édeske, kint sétálunk a ligetben, ott rohangálnak körülöttünk a kis gyerekek, egyik sem a miénk, holott egyetlen döntésen múlik, hogy valamelyik a tiéd lehessen.

- Nem, Zsófi, ezt soha nem tudnám elképzelni. Én nagyon komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, nekem vagy tőled kell gyerek, vagy senki mástól. Kérlek, ezt vedd komolyan, mert biztosan érzem, nélküled nekem nincs jövő. Azt viszont mindennél jobban szeretném, ha végre nyugvópontra juthatna köztünk ez az autista-téma. Apu professzor főorvos, neki biztosan van, ha nincs, talál olyan szaktekintélyt, aki megállapíthatja, valóban gond van veled ezen a téren? Ha igen, mire kell számítanunk. Ha benne lennél, akár a napokban felvethetném neki.

- Hogyne lennék, amikor legfőbb vágyam végre megnyugodni.

- Akkor a többit bíz rád. Most pedig ideiglenesen függesszük fel a témát.

- Így lesz. Átfagytam rendesen. Azt hiszem, a csizmám is kezd átázni.

- Gyere, beülünk a Fehér Rózsába átmelegedni - indult a közeli cukrászda felé.

- Ez igen, itt fincsi meleggel vártak bennünket - borzongott meg Zsófi, belépve a meleg helyiségbe. - Nézd, mennyi-mennyi süti! Egyik finomabb, mint a másik.

- Válassz közülük, de előtte iszunk egy forró, mit is?

- Teácskát. Melyiket szereted jobban, a lúdláb tortát, vagy a képviselő fánkot?

- Nem kicsinyeskedünk, kérünk mindkettőből - nevetett Norbi. - Figyuzz, gyere odaülünk az ajtó melletti kis kuckóba.

Amíg kihozták nekik a rendelést, Norbi diszkréten magához vonta a vacogó lányt:

- Átmelegítelek, jó?

- Isteni lesz. Miből vagy te, hogy ilyen meleg vagy?

- A szerelem fűtőszálai dolgoznak bennem.

- Öri-hari lesz, ha ebből azt hozod ki, hogy bennem nincsenek olyanok.

- Azt nem, de úgy tűnik, a két hét lelki sanyargatás felőrölte kissé a pozitív energiádat. Sebaj, azért vagyok én, hogy feltölthess mellettem - tett a tányérjára újabb két süteményt.

- Köszí, az már nem fér belém. Annyira jó, hogy csak boldogságot érzek, amikor együtt vagyunk.

- Mikor érem el, hogy az leszel akkor is, amikor nem lehetek veled?

- Ígérem, hiszek a közös jövőnkben és már el is érted - mosolygott rá.

- Boldoggá tennél. Most pedig veszünk pár sütit a maradékhoz és hazavisszük anyukádéknak.
 - Klassz ötlet, úgyis azt kérte anyu, ebédeljünk velük.
 - De ugye, nem töltjük ott az egész délutánt?
 - Nem. Ebédig kidumcsizhatjuk magunkat, utána irány-surány hozzátok, hiszen havat kell lapátolnunk, nemde?
 - Azt nem hagyhatjuk ki - kacsintott a lányra hamiskásan. - Hétfőre van tanulnivalód?
 - Nem tudom, de összepakolom a cuccaimat, mert együtt megyünk suliba.
 - Ezt vártam tőled. Ezek szerint akár indulhatunk - intett a pincérnek.
 - Kár, mert akár akarok, akár nem, mennünk kell! - nevetett Zsófi. - Már talán nem kerülget a fagyhalál, birkózzunk meg a hórengeteggel.
- Zsófiéknál üres lakás várta őket. Felmentek az emeletre. Döbbenten látták, a hó ott is majdnem a korlát fölé ért. Mielőtt nekiláttak volna a havat leszórni, kicsit át-, vagy inkább össze-melegedtek.
- Rám ijesztettél rendesen. Zsófikám, hogy tudnád elképzelni nálam nélkül az életed, mondd, drága, hogy?
 - Pontosan az okozott lelki problémát, hogy sehogy. Biztos vagyok benne, elzárkózni képtelen lennék. Hidd el, lehetnél bármilyen távol, egyetlen csettintésedre ott lennék.
 - Az anyját! Ilyen erkölcstelen életet élnénk? Ott csalnánk életünk párját, ahol éppen kedvünk szottyan rá?
 - Ez a lelki vívódás csak rád várna. Ugye, nem feltételezed rólam, hogy veled nem vállalom, de mással lehetne közös jövőm?
 - Nem képzelek én ilyen butaságokat. Biztos vagyok benne, ha szakítanál velem, épp olyan boldogtalanul élném az életemet, mint te. Mondd, nem lenne oltári butaság?
 - Az lenne, de még mekkora. Ha így gondolod, biztosan együtt maradunk.
 - Nagyjából értem a gondolatmenetedet, de az nem világos, hogy juthattál el idáig?
 - Részben, amiket elmondtam, de a Dávidéknál töltött két délután erősítette meg bennem a kételyt. Bevallom, szívszorongató érzés volt látnom a viszolygásod a kis Márk rohama láttán.
 - Rossz hatással van rám, ha szenvedni látok valakit, az biztos, főleg, ha kisgyerekről van szó. De vedd komolyan, hozzád nem így viszonyulok. Te az életem része vagy, ami veled történik, félig velem is. Azért vagyunk és leszünk egymásnak, hogy a gondjaink épp úgy közösek legyenek, mint az örömeink.
 - Rendületlenül hinni fogok ebben, de a lelkem nyugalmaért ki kell mondanom azt is, ha ez bármikor megváltozik benned, elengedlek, hogy boldog lehess! Tudnod kell, kimondhatatlanul boldoggá tesz az édes vigasztalásod! - ölelte át szenvedélyesen. - Rengeteget töpizek rajta, hogy oldhatnánk meg Dáviddal a kapcsolattartást, mert így nem egészséges.
 - De ugye nem az lesz a vége, hogy ennek ürügyén...
 - Ne folytasd, te féltékeny ördög, mert beváltom az öri-hari ígéretemet - csókolta meg.
 - Bízom benned, de Dávidban már nem annyira.
 - Csak nem valami gyanúsat vettél észre rajta?

- Nem, egyelőre semmi gondom. Aranyhajú szerelmem, menjünk le előkészíteni az ebédet, mert különben gondban leszek.

Mire hazajöttek Júliáék a szánkózásból, már a konyhában voltak. Zsófi a hasáburgonyát, Norbi a panírozott húsokat sütötte, rotyogott a húsleves, már csak tésztát kellett belefőzni.

- Ez igen! Csodálatos házi tündéreink vannak - szimatolt bele a levegőbe Dénes.

- Amint látom, itt nekem már semmi dolgom - nézett be a konyhába Júlia, miközben a kis Julcsival igyekezett a szobába.

- Hogyne lenne, csak nem azt képzelitek, hogy kettőnknek készül a lakoma? - szólt utána nevetve Zsófi.

- Még csak véletlenül sem. Ha ki akarnátok hagyni, is bekönyörögném magamat hozzátok - birkózott vetkőztetés közben Dinikével Dénes.

3.

A közös hétvége jóval előbb ért véget, mint ahogy azt Norbi tervezte. Vasárnap kora délután hazatelefonált László, hogy hazaindultak, mert tartanak a folyamatos hóeséstől. Közben meggyógyult Esztinkó, neki is iskolába kell mennie.

- Hogy a franc üssön bele az egészbe, már megint beleköptek apuék a levesünkbe. Ki kell találnunk valamit, mert esküszöm, szétrobbanok.

- Ne dühöngj. Megdumcsizom anyuékkal a dolgot és elfogadjuk apu ajánlatát. Ha ráérünk, kimegyünk hozzá. Ott a fél ház a miénk.

- Igazad van. Nem fog érdekelni anyu nyavalygása, egyék meg, amit főztek. Szerinted benne lesznek?

- Anyu sem fog tapsikolni, de valamelyik ujját meg kell harapnia. Vagy leszünk nálunk, vagy apunál.

- Ugye, nincs emiatt harag?

- Ha nem szabadulni akarsz tőlem, akkor nincs.

- Zsófi! Ezt igazoltam eddig?

- Nem, csak úgy mondtam.

- Nekem ne mondj csak úgy ilyeneket.

- Norbi, néha tényleg félek tőled, olyan hamar méregbe jössz.

- Igaz, de nincs félnivalód, mert veled kapcsolatban soha! Remélem, egyezik a véleményünk, soha nem adtam és nem fogok okot adni ilyesmire. Megerősítesz ebben?

- Természetesen igen - mosolygott rá békítően.

- Azt hittem, össze akarsz velem veszni.

- Nem.

- Akkor mondd már el, mitől lettél ilyen? Apu telefonjáig nem volt köztünk semmi gubanc.

- Most sincs. Öltözzünk, ha elkísérsz, a békeség kedvéért hazamegyek.

- Itt maradsz, mert összetörlek!

- Tényleg nem haragszom, de úgy érzem, eredetileg így gondoltad te is.
 - Lehet, hogy félreérthető voltam, de fel nem vetődött bennem, hogy megfutamodjunk.
 - Kellemetlenül érint, hogy nem először fordul már elő a meglepetésszerű hazajövetelük, amittől mindig zavarba jössz.
 - Eddig így volt, de máától ennek vége! Le fogom apuval tisztázni a dolgot és azt akarom, hogy halld!
 - Vigyázz, mert engem könnyű kiutálni valahonnan.
 - Azt adja meg a kaporszakállú! Esküszöm neked, akkor azonnal elköltözőm itthonról. Nem fogom engedni, hogy beleavatkozzon anyu a kapcsolatunkba.
 - Nem tudod, miért nem kedvel engem?
 - Nem erről van szó. Azt viseli nehezen, hogy a szabadidőmet veled és nem velük töltöm. Kezdem érteni a bratyómat. Lehet, hogy ő is emiatt menekült anyu közeléből. Ha el akar marni mindenkit maga mellől, ezzel a mentalitással nálam egyhamar eléri.
 - Megjöttek - nézett ki Zsófi az utcára.
 - Benne vagy, hogy behívjam aput?
 - Benne, de akkor mindkét témát tudjuk le, jó?
 - Helló, Norbincs, megjöttünk! - száguldott be Esztinkó. - Zsófi te itt vagy? Tök jó! Kajcsi-zunk és hozom a sakkot, jó?
 - Nem hugicám, ma nem sakkozik veled Zsófi, mert beszélgetni akarunk apuval.
 - Jó, de akkor majd utána, jó?
 - Édeske, utána nekem haza kell mennem - mosolygott a kislányra.
 - Elmehetek veletek? Buli lenne kicsit hógolyózni.
 - Esztinkó, ma nincs hógolyózás. Alig gyógyultál meg, újból meg akarsz fájni?
 - Nem lenne rossz, legalább visszamennénk apáékka Marosra.
 - Hogyhogy visszamennétek?
 - Csak azért jöttünk haza, hogy anyu kicsit körülnézzon.
 - Értem - morogta Norbi elfojtott dühvel.
 - Gyertek ki enni! - szólt be Krisztina.
 - Szaladj, hugi, mi nemrég ebédeltünk.
- Miután Esztinkó kiment, Norbi lehangoltan nézte Zsófit.
- Nem értem. Apu is anyunak falaz? Sebaj, ha ő így, én is így. Közlöm vele, amint tehetem, elköltözőm itthonról.
 - Nem lenne jobb, ha mégis hazamennék?
 - Az kéne, semmi más, hogy a lovat adjuk alájuk. Nem, kincsem, szembenézünk velük és csak azért is mi fogunk győzni!
 - Krisztina nénivel szemben nehéz lesz.
 - Lehet, de felette is az igazságnak kell győznie.

László jött be a szobába:

- Esztinkó azt mondta, beszélni szeretnél velem - nézett a fiára.
- Bár nincs szükségem szóvivőre, de igen, beszélni szeretnék veled.
- Hallgatlak benneteket! - ült le velük szemben.

Norbi Zsófia nézett, aki csak a szemével jelzett, beszéljen ő. Részletesen elmondott mindent, ami a nyártól aznapig történt a lánnyal. László figyelmesen végighallgatta, közben többször Zsófia pillantott.

- Ha autista lennél, azt észre kellett volna vennem. Annak téveszthetetlen tünetei vannak.
- Akkor is, ha rám csak a legenyhébb eset vonatkozna?
- Akkor is, anyukám. A tüneteket nem osztályozzuk, azok vagy vannak, vagy nincsenek. A fokozatok a mennyiségtől függnék. Elég sokat vagy velünk, mióta Norbival jársz, nehéz lenne titkolnod, akkor is, ha szeretnéd.
- Nincs ilyen szándékom.
- Tudom, kicsim. Ha azt szeretnétek, hogy szaktekintély lásson, semmi akadály, van ilyen ismeretségem, de szerintem csak úgy vállal el, ha egy-két hétre befekszel a klinikájára. Pontos diagnózist úgy adhat, ha saját tapasztalata alapján figyelheti meg a reakcióidat.
- Nem zárkózom el tőle, csak a vizsgálaim akadályoznak jelenleg.
- Ezt természetesen figyelembe vesszük. Anyukádékkal megbeszéled, vagy rám bízod?
- Köszönöm, de anyu beavatott, megbeszélem vele.
- Akkor arra kérek, az utolsó vizsgád előtt legalább egy héttel szólj, hogy tudjon szobát felszabadítani.
- Január tizenharmadikán vizsgázom utoljára.
- Remek, akkor akcióba lépek.
- Nagyon szépen köszönök mindent!
- Apu, nekem is lenne mondanivalóm.
- Sejttem. Anyukád domborításáról van szó?
- Igen arról és rosszul esik, hogy már te is melléállsz.
- Bár a telefonbeszélgetés alapján gondolhatod így, de erről szó nincs. Csupán én hiába veszekszem vele, Norbikám, ez kettőtök játszámja. A magam részéről neked adok igazat, mellettetek állok, de amíg téged terrorizálni tud, én tehetetlen vagyok.
- Bebizonyítom neki, téved. Nem várom meg, amíg tönkreteszi a kapcsolatunkat, amint tehetem, elköltözöm itthonról.
- Ezért bizony mindenkinek magának kell megvívnia a harcot. Annak idején ugyanezt csinálta velünk az anyja, amit most ő veletek. Csak azt mondhatom, ne engedjétek. Hova akarsz költözni?
- Még nem tudom, de körülnézek, hogy a döntésemben ne legyek hátráltatva.
- Nem leszel. Körülérdeklődök, hol tudnék neked egy garzont venni, vagy legalább bérelni. A költségeidet állni fogom.
- Kösz, rendes tőled, a lakást el is fogadom, de dolgozni fogok.

- Ezt felejtsd el! Ebbe nem egyezek bele. Anyukád úrhatnámsága nem mehet a tanulás, a kapcsolatotok rovására. A szülőknek kötelessége a gyerekükről mindaddig gondoskodni, amíg önálló egzisztenciája nincs.
- Köszí, Megnyugtatóak a szavaid, de anyunál is nyertes akarok lenni, ő pedig egész biztos, hogy az anyagiakkal hozakodik majd elő.
- Norbikám, anyukád nem azt csinál, amit akar. Nálunk közös megegyezéssel működnek a dolgok.
- Akkor komolyan számítok rád az elképzelésemben. Későre jár, hazakísérem Zsófit.
- Éjszakára hazajössz?
- Ez a helyzettől függ. Ha nem, reggel jövök a cuccaimért.
- Rendben van. Legyetek nyugodtak, intézkedni fogok.
- Köszönjük szépen! - mondták egyszerre.

TIZENHATODIK FEJEZET DÁVID LÁTOGATÁSA

1.

Zsófi a vizsgaidőszakig csak a folyosón futott össze Dáviddal. Úgy ítélte magában, a Márk-téma elnapolható, emiatt nem keresi az alkalmat beszélgetésre.

Vizsgaidőszak alatt Norbival is csak kétszer találkoztak. Mindketten keményen tanultak. Norbi a Szentestét is könyv mellett töltötte. Úgy osztotta be a majd kétszer annyi vizsgáját, mint amennyi Zsófinak volt, hogy végezzen ő is tizenharmadikáig.

Krisztinát bosszantotta a dolog. Nem értett egyet a fiával, hogy Zsófi miatt teljesen kivonja magát a családi dolgokból, ráadásul Lászlót sem tudhatta maga mellett a témában. Szenteste előtti nap csúnya összetűzés volt emiatt kettőjük között, de Norbi nem engedett a maga igazából.

- Anya, nem fogom százszor elmondani, ha nem hagysz békén, elköltözőm itthonról, akkor is, ha albérletben kell élnem.

- Én csak azt akarom veled megértetni, az idődet oszd meg Zsófi és köztünk.

- Előttetek zajlik az életem, láthatjátok, milyen ritkán találkozunk. Azt a pár órát osszam meg köztetek? Nevetséges. Kérlek, hagyj tanulni, nincs kedvem a lerágott csontot csócsálni - emelte meg a hangját.

- Velem ne kiabálj, mert lekeverek egyet!

- Ezerszer elmondtam már szépen. Nem tudom mi a célod, de utoljára mondom, előbb lemondok az otthonomról, mint Zsófiról.

- Szép! Ezért neveltünk fel, tanítottunk?!

- Ezért, és a saját kedvteléseitekért. Annak idején én legalábbis nem azért akarok majd gyerekeket, hogy magam mellé láncoljam őket, számon kérjem a neveltetésüket, hanem kizárólag azért, mert szeretem a gyerekeket.

- Hogy oda ne rohanjak! Micsoda életfilozófia! Arra nem gondolsz, hogy az ember belefáradhat a sok teendőbe?

- Nem. Az ember szervezze meg célszerűen az életét. Ha nem tíz évenként vállaltatok volna be bennünket, már felnőtt gyerekeitek lehetnének és csak magatokra lenne gondod.

- Hogy merészelsz ilyen szemtelenül beleavatkozni az életünkbe, a gyerekvállalásunkba?

- Mert az életemről van szó, amibe te ennél is jobban bele akarod ártani magad.

- Apád hivatására nem gondolsz?

- Bocs, apát hagyd ki a buliból, ő tényleg csak segít nekünk, ahol tud. De tudod mit? Ezt neked kellett volna annak idején meggondolnod, nekem ehhez semmi közöm!

Krisztina kirohant Norbi szobájából és úgy bevágta az ajtót, hogy beleremegett az ablak. Nem telt bele két perc, már Lászlóval folytatta az ordibálást.

Bár sok szabadideje Zsófinak sem volt, mégis sokkal mozgalmasabb volt az élete, mint az elmúlt hónapokban. Esténként lelkesen buzdította Norbit tanulásra, ha úgy érezte, kezd belefásulni. Egyik délután Norbi nem találta őt otthon, ettől este nyűgösebb volt a szokottnál:

- Te nem is hiányolsz engem - kezdte köszönés nélkül.
- De igenis hiányollak, csak ártani nem akarok neked a folytonos nyafogással emiatt.
- Ne szédíts. Látom én, jól elfoglalod magad nélkülem is. Netán hálás is legyek érte?
- Bizony, lehetnél, mint ahogy az vagyok én is, főként büszke rád, amiért férfiasan kiállsz a véleményed mellett anyukáddal szemben.
- Nincs vele könnyű dolgom, mert utálok a családban a haragot, márpedig ő alkalmazza velem szemben rendesen. De téved, ha abban reménykedik, hogy ezzel célt ér nálam.
- Nem akarok ellendrukker lenni, de csak így tovább! - nevetett.
- Rohadt féltékeny vagyok rád. Fogadjunk, azért nem hiányolsz, mert bepasiztál.
- Bingó! Képzeld el, még nálad is erőszakosabb manuszka bitorolja az időmet, fölös energiámat.
- Ne ingerelj, mert itt hagyok csapot-papot és bebizonyítom, olyan fickó nem létezik.
- Ahhoz képest, hogy egy éves sincs, túltesz rajtad. Mikor vizsgálol számtekből?
- Ne terelgess, mert tényleg nem bírom tovább.
- Hahóka! Kérdeztem valamit.
- Holnap. Ha erősen drukkolsz nekem, két vizsgámon lehetek túl.
- Véresre fogom szorítani érted a kezemet. Köszönj el tőlem szépen, mielőtt kiesik a teló a kezedből.
- Sajnos, olyan fáradt vagyok, képes lennék állva elaludni.
- Legyenek szép álmaid, puszi-puszi-puszi!
- Ölelnék, csókolnák, drága aranyhajú szerelmem!

Zsófi kihasználva az adódó szabadidejét, elhatározta, rendezi anyukájával a kapcsolatát. Sokkal többet volt velük, mint az elmúlt félévben. Meglepetten figyelte a két kistesóját, milyen sokat fejlődtek. Kapaszkodva mindkettő körbejárta a lakást és semmit nem lehetett letenni elérhető közelbe, mert ami mozdítható volt, az mozdult is a kis kezük által. Hiába csupaszítottak le mindent, ők találtak maguknak játékszert így is. A lábtörlőket, cipőket, kinti papucsokat állandóan keresgetni kellett, a lakás melyik zugába cipelték el. Dénesnek körbe kellett fúrnia a fürdőszobát, hogy a felmosó vödröt, lavórokat felakaszthassák, nehogy azok is illetéktelen helyre kerüljenek. De ha nem volt más, a szőnyeget gyűrték, gyömöszölték össze.

Zsófi pihenésként nem egyszer vállalkozott rá, hogy levigyék őket anyukájával vagy Dénessel szánkózni. Ilyenkor hatványozottan kellett odafigyelni, különösen Dinikére, aki annyira élvezte a havat, hogy rendszeresen kimászott a szánkóból. Amikor először véletlenül borult ki, volt sírás-rívás, de gyorsan rájött, milyen jó a friss hóban hemperegni. Mire felvitték őket, alig volt rajta száraz ruha, mégis egészséges volt, mint a makk.

- Látjátok, ez kell nekik, nem a pátyolgatás - mondta nemegyszer Júliáéknak Zsófi.
- Igazad lehet, nyáron többet voltak betegek, mint most télvíz idején - helyeselt Dénes.

A Júlia hasában fejlődő baba szépen növekedett. Bár még csak a negyedik hónapot töltötte be december végén, máris egyre több életjelet ad magáról. Anyukája sokkal könnyebben viseli a vele járó dolgokat, mint annak idején az ikrekkel.

Norbi a szilveszter éjszakát ebben az évben is Zsófiéknál töltötte. Úgy beszéltek meg, este hétre megy át hozzájuk. Délután váratlan hívása érkezett:

- Imádlak, amiért mégis hiányolsz! - szólt bele anélkül, hogy tudta volna, ki hívta.
 - Ciki csalódást okozni, de a forró fogadtatás szerintem nem nekem szól - nevette el magát Dávid.
 - A francba, az ember mindig jobbat vár - nevetett Norbi is.
 - Gondolom, gyűritek ti is az ipart.
 - Gyűrjük-gyűrjük, de már nagyon unom a banánt. Mi van veletek?
 - Kösz, megvagyunk, de én is hasonló érdeklődéssel hívtalak. Nem lenne kedvetek egy kicsit kikapcsolódni?
 - Hogy a frászfenébe ne lenne, csak az idő hiányzik hozzá - nevetett ismét. - Ha valami klassz ajánlattal jöttél, jobb, ha elhallgatod, mert káromkodni támad kedvem, amiért vissza kell, hogy utasítsalak.
 - Kár. Tudnék szerezni jegyet a Rádiókabaré nyilvános műsorára.
 - Tudtam, hogy kíméletlen leszel. Bevallom őszintén, az elmúlt két hétben ez az egy éjszaka, amit Zsófi-val tölthetek. Megbocsátható, ha a lehetőségek szerint kettesben szeretnék vele lenni? Állj, nehogy megszólalj! Nem engedem lelőni a poént. Szóval, ha kegyes leszel hozzám, cserében megígérem, pótolni fogjuk, sőt azt is, hogy nem jövő szilveszterkor.
 - Hova jársz beszédfejlesztésre? Rohanok beiratkozni, rám férne némi korrekció - nevetett Dávid.
 - Születési hiba. Már kisrác koromban is azt mondták rám, jól felvágta a nyelvemet.
 - Igaz, de neked jól áll - hahotázott Dávid. - A kosár megbocsátva. Tolom tovább a biciklit, csak találok valakit, aki hajlandó lesz velem tartani. Veletek mikor lehet találkozni?
 - Könnyebbet, ha kérhetlek. Maradjunk annyiban, majd jelentkezünk.
 - Rendben, jó szórakozást!
 - Kösz, viszont neked is, remélem jó társaságot verbuválsz magadnak.
- Alighogy lenyomta a non gombot, megszólalt a török induló. Oda sem figyelt a zenére, de óvatosságból ezúttal megvárta, hogy Zsófi beleszóljon.
- Mégis csak imádlak, amiért hiányoltál, ha kicsit később is, mint számítottam rá.
 - Hiányollak, de minek, ha te közben becsajozol. Vagy tizedszerre hívlak.
 - Becsajozok-becsajozok, de csak azért, mert nem akarok lemaradni tőled.
 - Mikor csajoztam én be?
 - Akkor bepasziztál, nem tökmindegy?
 - Nem. Tessék győnni, kire cseréltél fel?
 - Egy brummogó deli legényre.
 - Jesszus, az meg ki lehet?
 - Dávid akart meghívni bennünket szilveszterezni.
 - Hova?
 - A Rádió nyilvános stúdiójába. Ha érdekel, a jövő szombaton meghallgathatod, hogy tapsol.
 - Tégy világosságot a fejemben, nehogy bután haljak meg.

Norbi elszavalta a párbeszédüket, Zsófi jókedvűen nevetett.

- Te miért hiányoltál?
- Mert nem vagy itt.
- Tényleg? Észre sem vettem volna, ha nem mondod. Mikor lehetnék?
- Bármikor. A kereszték meghívták anyuékat babazsúrra.
- Mit jelent ez órákba mérve?
- Erre nem voltam felkészülve. De tudod mit, te vagy köztünk a matematikus, számolj! Tizenöt órákor távoztak, holnap este hatkor várhatóak.
- Kemény huszonhét óra. Ez igen! Ott a helyem nálad! Máris húzom a nacimat.
- Tényleg? Vagy csak kábítasz?
- Csak kábítalak, mint immár majd két éve. Nem húzom az időt, ajak becsuk, virgács lendül, akár nyithatod az ajtót. Addig is csóközön!
- Várlak!

2.

Zsófi az utolsó vizsgáját szinte félholtként csinálta végig. Félelmét a vizsgadrukkon kívül a következő napi kórházba vonulása váltotta ki. Szerinte csak azért sikerülhetett az is jelesre, mert az angol irodalmat hagyta a végére. Halálsápadtan kóválygott ki az előadóteremből. Norbi ijedten kísérté a székhez leülni.

- Mi történt, Zsófinckám? Nem úgy sikerült, mint képzelted?
 - Szerencsére bezsebelhettem az utolsó jelest is, pedig szerintem önkívületi állapotomban alig voltam képes koncentrálni.
 - Drukkoltam, nehogy épp most szívasson a prof, de alig voltál bent fél óránál tovább.
 - Ez komoly?
 - Nézz az órádra, nyolckor mentél be, és elmúlt fél.
 - Hihetetlen. Addig tiszta, amikor ránéztem a kihúzott tételre, azonnal eldöntöttem, miről fogok beszélni. A felkészülés alatt írtam, mint a gép. Két rendhagyó ígét ragoztam el, amik benne vannak a regényben. Ezeket példamondatokkal illusztráltam.
 - Irodalom tételbe hogy kerül oda a nyelvtan?
 - Hogy? A nyelvtan? Ja! Fogalmam nincs. Hallod, mondasz valamit. Csak most esik le, miért nézett olyan meglepetten rám a prof, amikor a több mint két oldal irományomat átnézte. A választott regényből feltett két kérdését már olyan távolról hallottam, mintha nem egy teremben lennének. Egyikkel a cselekménybe kérdezett bele, a másikkal a végkifejletre volt kíváncsi. Meglepődtem, amikor ezek után bevéste a jelest.
 - Fő, hogy sikerült. Sápadt vagy, le tudsz jönni a kocsihoz?
 - Kóvályog a fejem, egyedül biztos nem mernék elindulni, de mehetünk - állt fel bizonytalanul.
- Amikor beültek a kocsiba, Norbi ránézett:
- Indulhatunk a... hova is?

- Nem tudom. Haza nincs kedvem menni, rád bízom magamat.
- Mit szólnál hozzá, ha felmennénk a várba?
- Helyeselném. Rég voltunk ott. Bár este igazi a Halászbástyáról Budapest, de szívesen körülnéznék napsütésben is.
- Meglátod, nem fogsz csalódni - kanyarodott fel a hídra.
- Norbinc, egyre jobban félek a holnaptól. Tudom, luxus körülmények között leszek, de mégiscsak kórházban.
- Próbáld magad azzal vigasztalni, minden nap veled töltöm a délelőttiöket.
- Ez az egy nyugtat, de miket fognak ott velem csinálni? Agyvizet vesznek tőlem? Olyan hosszú tűt szúrnak a nyakamba, ami felér a fejembe?
- Apa szerint beszélgetni fognak veled, különböző tesztek alapján megfigyelik a viselkedésedet, a reakcióidat. Ő semmi kellemetlenségről nem tett említést.
- Mert nem akart elrémiszteni.
- Nem hiszem. Apa mindenben nyílt és őszinte. De azt szeretném, ha most nem ezzel foglalkoznál. Próbáld kikapcsolni. Lenne kedved sétálni?
- Kár kérdezned. Tudod, hogy imádom a vár szűk, ódon, kanyargós utcáit.

Séta közben Zsófi felhívta Júliát a vizsgaeredményéről tájékoztatni és megmondani, hol vannak, hogy egyelőre ne várják őket haza.

- Betérjünk a vár patinás cukrászdájába magunkba burkolni pár, öreganyáink receptjeiből készült sütit?
- Jesszus! Hogy fér a „patinás” és az „öreganyáink” kifejezés egy mondatba? - nevette el magát Zsófi.
- Úgy, ahogy beleszuszakoltam - nevetett Norbi. - A cél szentesíti az eszközt. Ha ezzel tudok mosolyt csalni az arcodra, akkor ezzel fogok.
- Kösz, édi vagy!

Este nagy szócsata árán, de Dénes meggyőző ereje elég volt hozzá, hogy Júlia elfogadja, reggel Norbi kísérije be a lányt a klinikára.

- Norbi, ha engem megfigyelnek, akkor rejtett kamera is lehet a szobámban? - vetette fel útközben, nem kis aggodalommal.
- Ez bizony nincs kizárva.
- Ciki lesz odafigyelnem minden mozdulatomra. De hogy fogok én átöltözni, tisztálkodni, meg ilyesmi?
- A luxus körülmények azt jelentik, külön lakosztályod lesz mellékhelyiségekkel, oda pedig nem szerelhetnek fel semmiféle kamerát.
- Ez tuti?
- Igen, mert az már a magánszférád megsértését jelentené.

Norbi befordult a klinika parkolójába. Felmentek az első emeletre, a professzor kezelőhelyisége előtt ültek le. Zsófinak minden porcikája remegett. Nem kellett várakozniuk, mert amint az ügyeletes nővérke bejelentette őt, a professzor, aki egyben az intézmény igazgatója, azonnal behívta a lányt.

Norbi idegesen járkált a folyosón, közben állandóan az óráját nézte. Jó háromnegyed óra múlva, végre nyílt az ajtó. A professzor maga elé engedve a lányt jött ki. Elkísérte őket Zsófi lakosztályához, kulcsot adott neki. Amint becsukták maguk mögött az ajtót, Norbi izgatottan kérte:

- Mesélj, mi volt, mit csináltak veled?

- Jó hatással volt rám a prof hihetetlen nyugalma. Amint hellyel kínált, kiszállt belőlem a félelem. Beszélgetés keretében faggatott ki az eddigi életemről. Visszapörgetve az eseményeket, meglepő, de fel sem tűnt, valójában kitárulkoztam előtte, ami rám nem jellemző, főleg nem első alkalommal.

- Hogy érted ezt, velem kapcsolatban is?

- Az intimitást leszámítva, igen. Kíváncsi volt, mióta ismerlek; hogy jöttünk össze; mit jelentettél előtte, mit most.

- Ez felettébb érdekelne engem is. Nem is értem, eddig hogy nem került szóba köztünk ilyesmi.

- Látod, milyen felületes tud lenni az ember? Nagy a tartozásunk egymással szemben.

- Sajnos. Az itt tartózkodásodra vonatkozóan mondott valamit?

- Csak annyival többet, mint te, hogy próbáljam meg úgy megélni az ittlétem, mintha szállodában lennék. Az épületben, kertben szabadon közlekedhetek. Étkezni átjárok majd a kórház éttermébe, ami ott van a telek másik végében, az a színes épület - mutatta az ablakhoz menve.

- Látod, mondtam én, nincs mitől félj annyira.

- Amint a szobát elnézem, igaz lehetne, ha a tudatomba nem vésődött volna be mélyen - jegyezte meg szomorkásan.

- Gondolj arra, innen egy életre szóló eligazítással lépsz majd ki és nincs több bizonytalanság, képzelődés.

- Alig várom. Ugye tényleg bejössz hozzám minden nap?

- Drága szép szerelmem, el tudod képzelni, hogy nem?

- Nem, de jól esne a megerősítés.

- Hallani fogod tőlem, ahányszor csak beszélgetünk egymással. Amikor egyedül kell lenned, kösd le magad. Hoztunk elég olvasnivalót.

- Persze. Elhatároztam, naplót írok. Azt hiszem, nem örülök neki, hogy egyszemélyes kórteremben leszek.

- Szerintem sokkal rosszabb lenne egy vadidegennel összezárva. Így a magad ura lehetsz, úgy pedig mindenben alkalmazkodnod kéne.

- Igaz, de így szólnom sincs kihez.

- Ha ilyen gondod lesz, fogod a telódat, rácsörögsz a szerelmedre - ölelte át mosolyogva.

- Mondjuk az éjszaka közepén?

- Akár. Ezt fogom tenni én is. Ugye felébreszthetlek bármikor?

- Erre muszáj válaszolnom?

- Muszáj, mert engem is buta válaszokra kényszerítesz. Mit mondott a prof, mikor kezdik a konkrét megfigyelésed?

- Annyit, kapok egy kis időt az akklimatizálódásra.
- Nézz körül, a legmodernebb tévékészülék áll rendelkezésedre. A bútorzat sem emlékeztet kórházra. Csudaszép mintázata van a faburkolatnak.
- Valóban, mintha egy garnitúra lenne. Nicsak, két telefon van.
- Gondolom az egyik házon belül, a másikkal kifelé tudsz majd telcsizni. Az asztalod úgy néz ki, mint egy számítógép-asztal. Kényelmesen netezhetsz a laptopodon előtte.
- Itt tényleg át lehet vészelni a beígért egy-két hetet.
- Milyen időpontokban étkeztek?
- Fél kilenckor van reggeli, egykor ebéd, hétkor vacsora.
- Fél egy van, akkor jobb, ha elköszönök - ölelte ismét magához.
- Édeske, ne csináljunk ingyen műsort.
- Akkor csókolj vissza, ne húzd az időt.
- Holnap nagyon várlak.
- Biztos lehetsz benne, repülök, amint beengednek, itt leszek. Kikísérsz?
- Miért, nem találsz ki magadtól? - puszilta meg nevetve. - Hogy kérdezhetsz ilyen butaságot? De a portán semmi intimitás - fenyegette meg, majd átölelte.
- Oké, de akkor az ottani csókod is itt kasszírozom be - szorította magához mosolyogva.
- Édeske, tényleg ne csináld! - puszilta vissza elpirulva.
- Csak nem azt akarod, hogy elterjedjen rólunk, úgy váltunk el egymástól, mint két idegen? - simogatta a hátát.
- Nem, de akkor is olyan ciki.

3.

Még Zsófi is úgy ítélte, elég gyorsan telnek zsúfolt napjai. Reggel nyolctól tízig elkülönített szobában volt, úgymond foglalkozáson, hol egyedül, hol mellérendelt pszichológussal. Tíz-től háromnegyed egyig volt ott vele Norbi. Délután a rokonok adták egymásnak a kilincset. A reggeli foglalkozásról annyit mondott Norbinak:

- Különböző szituációknak vagyok kitéve. Nem lenne rossz buli, csak fárasztó.
- Nem amiatt, mert mindenáron viselkedni próbálsz?
- Erre módomban sem, időm sincs, pedig tudom, hogy képernyőn át orvosi team figyel. Olyan hirtelen érnek a legkülönbözőbb szituációk, alig tudom követni.
- A fáradtságon kívül kerültél olyan állapotba, mint az utolsó vizsgádon?
- Nem. Az első alkalommal volt bennem félelem, de olyan érdekes feladatokat kapok, amik lekötik a gondolataimat, energiámat.

Egyik nap Dávid hívta Norbit:

- Helló, Norbi! Ennyire a vizsgák fogságába estetek, hogy a telót megemelni sincs időd?
- A vizsgákon rég túl vagyunk. Zsófi kórházban van, délelőttönként hozzá járok, délután a kishúgom köti le az időmet.

- Hogyhogy Zsófi kórházban van?! Mi baja van?
- Szerencsére csak kivizsgáláson van bent.
- Rossz néven vennéd, ha egyik nap bemennék veled?
- Lehetek őszinte?
- A kérdésedben megkaptam a választ.
- Ennyire nem komoly, de azt tényleg jobb néven venném, ha délután mennél be hozzá.
- Akkor ma megtenném.
- Engedély megadva! Telón nem, de e-mail-ben megadom a pontos címet. Figyuzz, máris repül.
- Köszí, itt van. Nem fogod félreérteni, ha friss virágot látsz nála az asztalon?
- Ugyan már, ne marhászkodj! De meglenne rólad a véleményem, ha nem úgy lenne - nevette el magát.
- Akkor egyeztetek anyámmal és indulok. Helló!
- Helyes, tedd azt, helló!

Ebéd után Zsófi nekiült japán fordításokat csinálni. Meglepetten kapta fel a fejét, amikor kopogtak az ajtaján. Órájára nézett, ilyen korán még nem jött hozzá senki - gondolta, majd kiszólt. Meglepetésében kiesett a toll a kezéből, amikor meglátta Dávidot.

- Szia, Zsófi!
- Szia. Atyám! Te hogy kerülsz ide?
- Norbinál érdeklődtem utánatok, ő mondta, hol vagy. Mivel foglалod le magad? - ment az asztalhoz. - De szorgalmas valaki.
- Vagy csak figyelemelterelek - nevette el magát. - Ó, de gyönyörű rózsák! Foglалj helyet, amíg vízbe teszem.
- Köszí! Kellemes szobád van, mintha nem is kórházban lennél - ült le a szemközti fotelbe. - Szabad megkérdezni, miért töltöd itt az idődet?
- Norbi mit mondott erről neked?
- Kitérő választ adott. De ha beletenyereztem valamibe, vedd költőinek az érdeklődésemet és elnézésedet kérem!
- Egyedüli személy vagy az ismeretségi körömben, aki felteheti nekem ezt a kérdést, hiszen tavaly nyáron te találtál rám abban a rémes állapotomban. Szóval, azóta sem hagy békén a gondolat. Mostanra annyira felizgatott, hogy két hét kiborulás után Norbi szólt a belgyógyász professzor apukájának, járjunk utána a dolognak, hogy végre levehessem én is napirendről a kérdést.
- Értem. Azaz mégsem. Volt valami különös okod a kiborulásra?
- Meredek kérdés.
- Akkor vedd úgy, nem kérdeztem semmit.
- Hogy vehetném, amikor kérdeztél? - nevette el magát. - Szóval Norbival a kapcsolatom volt az ok. Belegondoltam, ha valóban autista vagyok, nekünk nem lehet közös jövőnk. Ettől estem pánikba.
- Szerinted nem tudná felvállalni?

- Ez nem ilyen egyszerű. Mi legalább két gyerkőcről ábrándoztunk, amit, ha igazam van, biztos, hogy nem vállalom be. Norbi - persze velem együtt, de ezt most hagyjuk -, imádja a gyerekeket. Hosszú távon nem hiszem, hogy le tudna mondani róluk. Persze most másként nyilatkozik, de az élet ennél sokkal komiszabb, ha érted, miről beszélek.

- Hogyne érteném. Mégis, milyen állásponton van, mi lesz egyik, mi a másik esetben?

- Ha nekem van igazam, előbb-utóbb döntenie kell. Ha neki, ábrándozhatunk tovább.

Dávid némi hallgatás után szólalt meg:

- Megkérdezhetem, miből áll a kivizsgálásod?

- Hogyne kérdezhetné.

Pár mondatban elmondta neki is az addigi tapasztalatait, majd így folytatta:

- Éjszaka nem tudtam aludni, neteztem helyette. Mostanában ismét kutakodom. Találtam egy remek kézikönyvet, amiben részletesen foglalkoznak az autizmus okaival, fokozataival, tüneteivel, kezelési módszereivel. Szóval ebből mindent meg lehet tudni, hol tart az orvostudomány a témában. Ha érdekel, adj e-mail címet és átdobom neked.

- Hogy érdekel-e? Évek óta más sem annyira, mint ez.

- Akkor lesz mit böngészned.

Nyílt az ajtó, Norbi szülei jöttek be. Krisztina meglepetten torpant meg.

- Csókolom, Kriszti néni, Laci bácsi! - ment eléjük Zsófi. - Biztosan tetszettek Norbitól hallani Dávidról, az újdonsült barátunkról. Bemutatom őt - nézett Dávidra.

Bemutatkoztak egymásnak. Krisztina rosszat sejtve kérdezte meg:

- Honnan ismeri Zsófit?

- Nyáron én találtam rá az erdőben, de azóta már ugyanazon egyetem padjait koptatjuk. Mivel mindketten tanuljuk a japán nyelvet, egy folyosón vagyunk. Norbitól tudtam meg, hogy Zsófi kórházban van. Vele szándékoztam bejönni, de én csak ma tudtam szabaddá tenni magam, ő pedig ma már járt itt, ez a magyarázat az ittlétemre. De nem is zavargok tovább, mennem kell az oviba, bölcsibe az apróságokért. Zsófi, a továbbiakban Norbitól érdeklődöm felőled - hajolt meg a lány felé.

Zsófi kikísérte a folyosó végéig.

- Sajnálom, ha kellemetlenséget okozok a jelenlétemmel.

- Dehogyan okozol! Laci bácsi jó fej, nem érti félre a dolgokat - nyújtott kezét.

Visszament a szobába.

- Szerinted Norbi jó néven fogja venni, ha megtudja, hogy kettesben voltatok?

- Szerintem nem csinál belőle ügyet, hiszen megbeszélték, hogy Dávid bejön hozzám.

- Majd meglátjuk.

- Krisz, megmondtam, Zsófit ne idegesítsd fel fölöslegesen. Épp elég elviselni neki, hogy itt kell lennie.

- Nem tud Kriszti néni felidegesíteni, nem követtem el semmit, de ha gondolni tetszik, hívjuk fel Norbit.

- Ne hívd fel, kicsim. Én Norbival együtt megbízom benned, ha Krisz néni nem, az legyen az ő baja.

Az asszony bedobta a durcát, nem szólt többet, amíg ott voltak. Lászlót aprólékosan érdekelték a vizsgálatok.

- Furcsának tartom - folytatta -, hogy senki nem mond semmit, pedig érdekelné, mi az orvosi team eddigi véleménye.

- Kivizsgálás esetén nem szoktunk részeredményeikről beszélni. Az utolsó pillanatban is adódhat olyan, ami megváltoztatja az addigi diagnózist. Arról sem szólnak, meddig kell itt lenned?

- Konkrétan nem, mindig csak annyit, lesz még pár foglalkozás. Ők így nevezik a kivizsgálást.

- Jó, láttam, bent van a kolléga, bemegyek hozzá, beszélek vele.

- El tetszik nekem is mondani, mit mond?

- El kicsim, de csak holnap, mert ma sietnem kell be a kórházba és Krisztinát is hazaviszem közben, úgyhogy el is köszönünk tőled - puszilta meg.

Krisztina is megpuszilta és távoztak. Zsófi meglehetősen idegesen hívta fel Norbit:

- Szia, Norbinc!

- Szia, drága! Hallom, anyámnak sikerült kiborítania.

- Sajnos, igen. Már Dávid előtt elkezdte a piszkálódást.

- Tudom, leadta a fiú a drótot. Szépen kérlek, ne törődj vele. Nem szeretném, ha ez az affér rontaná el a diagnózisodat.

- De hogy lehet valaki ilyen?

- Sajnos, mióta közöltem vele a tényeket, nem a legjobb indulatú velünk, de nem szabad, hogy ez befolyásoljon minket egymással szemben. Tudok a három száll rózsáról is, de Dávid előre szólt, hogy visz neked virágot és ez a legtermészetesebb a világon. Megígéred, hogy nyugiban leszel?

- Meg. Imádlak! Amiért ilyen cuki vagy velem, holnap az leszek én is veled.

- Vehetem tutira?

- Veheted. Alig várom, hogy itt légy. El kell köszönnöm, ha jól hallom, anyuék jönnek. Puszi-puszi-puszi!

- Veszed te komolyabbra is a figurát - nevette el magát. - Jól van, Tündérkém, holnap száguldok hozzád! Ölellek, csókollak!

TIZENHETEDIK FEJEZET AZ ELMÚLT MÁSFÉL ÉV

1.

Zsófi másfél hétig volt bent a klinikán. Valójában megnyugodhatott volna, mert a zárójelentésében egy félmondat kivételével - „A hajlam örökölhető” - úgy a mentális, mint az idegrendszeri vizsgálatok kitűnő eredményt mutattak. De a lánynak pontosan az a félmondat okozott gondot, mert őt igazolta, a gyerekvállalásról le kell mondania. Norbi addig győzködte, nincs miért aggódnia, az ő véleménye nem változott, neki Zsófi lenne nélkülözhetetlen az életében, nem a gyerek, amíg, ha nehezen is, de belenyugodott.

Májusban megszületett Zsófi harmadik kistestvére, a három kiló negyven deka és ötvennégy centi Lilla. Nagyon aranyos, jó kisbaba volt. Zsófi és Norbi kellőképpen kibabázhatták vele magukat.

András életében is majdnem változás állt be. Még azon a nyáron, amikor Zsófi kórházban volt, befizetett hármójuknak egy egyhónapos európai körútra. Ott ismerkedett meg egy debreceni harmincöt éves özvegyasszonnyal. Mire hazaértek, jó kapcsolat alakult ki nemcsak András és közte, de Zsófiékkal is. Elza - így hívják a hölgyet - középiskolai tanár, biológiát és földrajzot tanít.

Mivel ideálisan alakultak köztük a dolgok, András szeretett volna hosszú távra tervezni vele. Nem akarta elkapkodni a dolgot, ezért úgy gondolta, szeptembertől Elza taníthatna budapesti iskolában és amíg nem döntenek sorsuk fölött, lakhatna nála, hiszen a hatalmas házban ő a kisebb részt lakta. A nagyobbbat Zsófiék használták kéthetente.

Elza korainak tartotta még elkötelezni magát, félt feladni a biztos állását, ahol tíz éve tanított. Ő úgy gondolta, amíg döntésre jutnak, levelezés, Skype-olás és alkalmankénti találkozás útján tartsák a kapcsolatot. Ez viszont Andrásnak nem felelt meg. Próbált érvelni amellelt, hogy az ajánlott laza kapcsolattartással csak nehezítik egymás helyzetét és azzal, hogy a Budapest-Debrecen közti távolság túl nagy ahhoz, hogy hetenként, kéthetenként találkozhassanak. Hiába, mert Elzát nem győzte meg, bizonytalan maradt.

Andrást lehangolta a kudarc, mert bekövetkezett, amit előre látott, szeptembertől egyre lazult köztük a kapcsolat, mert András hiába próbált közös programokat szervezni, Elzát teljesen lefoglalta a munkája. Hétközben a tanítás, hétvégén dolgozatokat javított és a következő hétre készült. Így aztán két-három hónap elteltével befejezettnek tekinthették a kecsegtető lehetőséget az életmód-változtatásra. Bár Elza a következő nyáron tett egy erőtlen kísérletet a felmelegítésre, de erre már András nem volt kapható. Neki elég volt az előző nyarat kihevernie.

Zsófiéknak a második év zökkenőmentesen telt. Egy-két kisebb nézeteltéréstől eltekintve szépen megvoltak. Barátságuk Dáviddal a körülményekhez képest mind szorosabbra fűződött. A férfi fájlalta, hogy ritkultak találkozásaik, mióta ő megkapta a diplomáját. Gondja volt az is, hogy mindkét család fekete báránya lett. Senki nem hitte el, hogy a ragaszkodása nem a Zsófi iránti szimpátiájából táplálkozik. Rosszul érezte magát emiatt, ami azt vonta maga után, hogy elzárkózott a családtagoktól. Norbi örült, hogy meg tudta győzni, ő nem féltékeny rá, nem veszi zokon, ha ketten beszélnek meg valamit Zsófiival Márkkal kapcsolatban, amíg ő a másik szobában a gyerekekkel foglalkozik.

Nehezen fogadta el a helyzetet, tartott tőle, hogy más irányt vesz a barátságuk, de az idő múlásával mind jobban bízott Dávid becsületességében. Persze, látta ő, hogy tetszik neki Zsófi, amit Dávid sem tagadott. De mindig megerősíti abban, nem mint nő. Kedveli a bájos-

ságát, intelligenciáját és igen, igaz az is, ragaszkodik a lányhoz, mert Márk dolgait sokkal eredményesebben tudta a segítségével kezelni, mint egyedül. Norbi pedig a mai napig úgy van a kisleánnyal, szeret vele játszani, mert nemcsak érti a játék lényegét, de komolyan kreatívkodik, amivel neki is izgalmasabbá teszi a partikat. Az viszont tény, képtelen természetesen kezelni a rohamait. Örül neki, hogy Zsófinak köszönhetően egy ideje nincs ezzel gondjuk.

Amikor ugyanis a lány észrevette, hogy Márk a személyéhez kötődik természetellenesen, azt javasolta, ottlétükkor alkossanak két csapatot. Márk vezetésével a fiúk fiús játékokat, a lányok lányosakat játszanak. Játékszabályként megszavaztatta, hogy csapatgyőztest hirdessenek ki, akinek a feladata volt a következő alkalomra új játékot kitalálni. Ez oly mértékben inspirálta Márkot, hogy család nélkül is ő volt mindig a nap hőse, így ő ki sem kísérté őket elbúcsúzáskor, azonnal a feladatával foglalkozott.

A kis Dia is élvezte a babázást, mert nemcsak megfürdették a babáit, de szép frizurát csináltak nekik, sőt új ruhákat is varrtak rájuk. Bevonták a szépítkezésbe a mackókat, nyuszikat, kuttyusokat is. Dávidnak is haszna volt ebből, mert kislánya játék közben olyan ügyesen megtanult önállóan öltözködni, hogy sértésnek vette, ha valaki segíteni akart neki. Minden alkalommal nagyon várta Zsófit, mert mindig vitt neki valami igazi babaruhát, amit a kishúga, Lilla kinőtt közben.

Pár hónap után azonban Márkkal kapcsolatban Zsófinak új ötlettel kellett előállnia, mert kijelentette, nem tud másik játékot kitalálni, ő azt akarja, hogy a lány mondjon neki esti mesét. Ekkor érdekes feladatokat keresett neki, amit a következő találkozásukra a kisleánnyal meg kellett oldania. Mivel Zsófi elbúcsúzás előtt adta oda neki, ismét elérte, hogy nem velük, hanem a feladattal foglalkozott távozásukkor.

Norbi büszke volt Zsófi ötleteiért. Vérteli pedagógust látott benne. Nemegyszer mondta neki: pályatévészett, neki kicsikkel kéne foglalkoznia, nem középiskolásokkal. Zsófi ilyenkor csak mosolygott.

Második év végén, a május végi péntek kellemetlen fordulatot hozott életükbe. Történt ugyanis, hogy Norbi csoportját, akik két év után záróvizsgát tettek számítástechnikából, elbúcsúztatta a csoportnak az a része, akik a teljes szakot végezték.

Zsófi sem maradt elfoglaltság nélkül, mert ezen a hétvégén vonult fel az építőbrigád a királyvári nyaraló befejezésére. Dénesnek határidős munkája volt, így Zsófinak kellett elkísérnie Júliát a három kicsivel, hogy rendben menjen minden. Pénteken reggel indultak és szombaton este jöttek vissza. Zsófinak rossz éjszakája volt, mert egész pénteken nem tudott semmit Norbirtól, ráadásul az esti hívása is elmaradt. Szombaton mobiljával a zsebében tette a dolgát, de hiába, mert Norbi csak nem hívta. Délben annyira ideges volt, nem bírta tovább, rácsörgött, de ki volt kapcsolva a telefonja. Végül a vonalas telefonon próbálkozott. László vette fel:

- Üdvözlöm, Laci bácsi, Norbit keresem.

- Szia, kislányom! Rossz hírem van, Norbi tegnap este óta alszik. Az összejövetele valaki kábítószert rakott az italába, amitől önkívületi állapotba került, úgy hozta haza az egyik csoporttársnője. Vért, nyálmintát vettem tőle, bevitettem a klinika laborjába teljes kielemezésre, hogy megtudjuk, pontosan mivel itatták le. Azóta délelőtt ébren volt majd' egy órát, de beszélni nem lehetett vele. Amint magához tér, hívlak.

- Atya ég! De ugye nem lesz semmi komoly baja?

- Amíg nem tudjuk meg, milyen szert tettek az italába, s ő nem beszél, addig csak a remény marad, hogy nem.

- Pillanatnyilag Királyváron vagyunk, épp készülünk haza. Szeretnék ott lenni mellette, amikor felébred.

- Rendben van, gyere, ha anyukád enged.

- Nem kérek rá engedélyt, mert Norbi mellett a helyem.

Miután elköszöntek, Zsófi megbeszélte Júliával, hogy ő egyenesen Norbiékhoz megy. Egész úton nem lehetett vele beszélni, annyira ideges volt. Amikor László beengedte, épp csak beköszönt Krisztinához, Norbihoz sietett. Aggódva figyelte minden rezdülését. Órákig kellett várakoznia, mire végre felébredt.

- Szia, Zsófinckám! Hol vagyok, drága?

- A saját ágyadban. Hogy érzed magad?

- Rettenetesen kába a fejem. Rajtad kívül alig érzékelek mást.

- Mire emlékszel, hogy kerültél ilyen állapotba?

- Mire is? Valami pince klubhelyiségben voltunk. De nem tudod, miért voltam én ott nélküled?

- Mert a négyéves számtekesek búcsúztattak titeket.

- Tényleg. Valaki beszédet mondott, de hogy mit, arra nem emlékszem. Mindenki előtt ott volt egy pohár pezsgő. Amikor koccintottunk, te jártál a fejemben és nem volt kedvem az egészhez. Felét sem ittam meg, ott is maradt. Pár perc múlva kezdett mámoros hangulatom lenni. Ezen kicsit meglepődtem, de egyre tompult az agyam. Hogy ezután mi történt, fogalmam sincs. Amikor félig-meddig magamhoz tértem, apu ült az ágyam szélén. Meglepettem, hogy szombat délelőtt volt. Amikor magamra hagyt, kerestem a telómat, hogy felhívjalak, de hirtelen elsötétült újból minden. Most milyen nap van?

- Szombat este, majdnem éjszaka.

- Akkor hogy van ez? Nem értek semmit.

- Rettenetesen ideges voltam, hogy tegnap egész nap nem tudtam rólad, este és ma sem hívtál. Végül apukáddal beszéltem, ő mondta el azt a keveset, amit tudott rólad. Királyvárról egyenesen hozzád rohantam.

- Hogy kerültem haza?

- Egy nő kísért haza a taxis segítségével pénteken este nyolc óra magasságában. Arra emlékszel, ki volt ő?

- Nő? Várj csak! Úgy rémlik, igen-igen, egyetlen nőismerősöm volt ott. Kapaszkodj meg, mert engem is meglepett, Hunta Bea, a gimis osztálytársunk ült mellettem. Addig azt sem tudtam, hogy oda jár.

- Bea számtekes lenne? Hogy a csudába, amikor hármasnál jobb jegye nem volt matekból.

- Ráadásul a teljes szakot végzi.

- Beszélgettetek?

- Ilyenre nem emlékszem. Én a srácokkal marhultam, amíg tiszta volt az agyam.

- Szerinted Bea tehetett valamit az italodba?

- Erre nem tudok mit mondani. Apu sem tudja, mit itattak velem?

- Nem. Pénteken este vitt mintákat elemzésre a laborukba.

László nézett be a szobába.

- Fél órája ébredt fel Norbi - mondta Zsófi ránézve.
- Vannak már emlékképeid?
- Az egész délutánra vonatkozóan igen gyérnek mondható.
- Szeretném hallani. Minél többször meséled el, annál több minden ugrik majd be.
- Akkor én nem zavargok, hívhatok taxit?
- Ne. Kéérlek, ne menj el. Ugye, apu, maradhat Zsófi?
- Miért ne maradhatna? - ült le Zsófi mellé egy székre.

Norbi ismét belefogott az emlékei felidézésébe. Ezúttal is ott akadt el, mi történt azután, amikor tompulni kezdett az agya. Zsófi ismét rákérdezett Hunta Beátára, de most sem tudott róla többet, mint amit elmondott.

- Most hogy érzed magad?
- Elég csehül, de mintha kezdene elmúlni a tompaság.
- Magatokra hagylak benneteket. Szólj át, ha kell valami, vagy egyéb gondod van - állt fel.
- Köszí, szólok azonnal.

Zsófi a napok, hetek múlásával vissza-visszatért kérdéseivel, de nem kapott Norbitól annál több választ, mint akkor este, pedig bár lassan, de kezdtek előbukkanni fejében az emlékképek. De annyira aljasak voltak, amiket önmaga előtt is szégyellt. Nem mert velük a lány elé állni. Attól tartott, Zsófi nem hinné el, még önkívületi állapotában sem vétett ellene, a kapcsolatuk ellen. De féltette a kiborulástól is.

Hiába törte a fejét, el nem tudta képzelni, mi a fene célja lehetett vele Beának. Persze tudja ő, hogy mindig kedvelte, de évek múlva állna rajta bosszút, amiért nem vele, hanem Zsófival kezdett járni? Örület, a nők ilyen kegyetlenek?

Kellemetlen órákat szerzett neki László a faggatózásával, mert Zsófit csálná meg, ha neki beszélne előbb a felbukkanó emlékekről. Kegyetlen lelkiismeretfurdalás gyötörte a hallgatása miatt, törte a fejét, hogy mondja el Zsófinak, amire már biztosan emlékszik.

Lelki gondja mellett büszkeséggel töltötte el, hogy a különböző vállalatoktól kapott program-feladatokból nem hagyta ki őt a tanszékvezető. Azontúl, hogy kitüntető elismerésnek érezte a gesztust, szép pénzjutalmat kapott a cégektől munkájáért. Így volt alapja az álomszövés valóra váltásának. Miszerint: a papája által beígért garzonhoz hozzájárulva vehetnek nagyobb lakást és végre teljesülhet rég óhajtott vágya, saját otthona lesz, ahol önálló életet kezdhet Zsófival. Az lenne a legmegnyugtatóbb, ha nejeként, de ebbe egyikük részéről sem egyeznek bele a szülők. Bár nagykorúak, de nem haraggal szeretné kezdeni felnőtt életüket.

Elhatározta, amint rendeződik ez a kellemetlen ügy, óvatosan előhozakodik ismét a lánynak az összeköltözéssel. Már nem odázhadják el a szülei azzal, hogy gyerekes hóbort, hiszen a programozásból, kettőjük ösztöndíjából biztos jövedelmük lesz. Tisztában volt vele, a nagyobb harcot Júliával, nem Zsófival kell megvívnia, de győztesen akar kikerülni a játszmából. Zsófinak megnyugtató lehet, hogy a számteket letudva neki is több lesz a szabadideje. Ebből adódóan talán megszűnhetnek köztük a nézeteltérések is a külön családi programok miatt.

2.

Ahelyett, hogy Norbi vágya szerint rendeződhetne köztük a rettenetes búcsúdélután következménye, a körülmények tovább bonyolódtak. A nyár végén Zsófi ismeretlen kézírású levelet talált a postaládájában. A címzést nézve nem értette, mit akarhat tőle Hunta Beáta. A négy év alatt, amíg osztálytársak voltak a gimnáziumban, talán még szót sem váltottak egymással. Felsietett a szobájába, ott bontotta fel a levelet.

*

Szia, Zsófi!

Mint a címzésből tudhatod, Hunta Beáta vagyok. Bár a gimiben melletted ültem, de nem dicsekedhetek veled, hogy a négy év alatt többet tudok rólad az iskolai tevékenységeden kívül. Eleinte bántott, aztán megtaláltam a magam társaságát és leírtam magamban a személyedet.

Nem tudom, mennyire kísérted figyelemmel az osztályon belüli csoportosulásokat, de talán észrevetted, én mindig Gáncs Norbi bandájához tartoztam. Isteni jó házi bulikat szerveztem, ahol fergeteges éreztem mindig magamat Norbival. Igaz a szüzességemet nem ő vette el, de legjobb fickó ő volt, akivel ágyba bújhattam.

*

Zsófi felugrott, idegesen járkált, miközben járt az agya: nem, ez nem lehet igaz! Norbi miért hazudott volna neki, hogy ő volt az első az életében? Miért, hiszen akkor még nem volt tétje a dolognak. A levélre pillantva tette fel magának a kérdést: „Egyáltalán olvassam tovább?” Némi hezitálás után folytatta:

*

Harmadikban történt valami, aminek nem tudok a nyitjára rájönni, de Norbi kezdett elmaradozni a bulijainkból. Bár a kekszpartikon félévig ott volt, de szemmel látható volt a háttérbe vonulása. Persze ez csak utólag tűnt fel mindenkinek. Én mindenesetre fájlaltam, mert klassz srácot veszítettem el személyével. Egy ideig nem adtam fel, harcoltam a kegyeiért, de be kell vallanom, hiába.

Az érthetetlen viselkedése miatt figyelni kezdtük őt. Megfejtethetlen miért, de a nagy bulizós srácból hazajáró, kötelességtudó jófiú kezdett válni. Amire aztán végképp nem volt magyarázat, iskolán kívül sem barátkozott senkivel. Én levelekkel, e-mailekkel bombáztam őt. Válasz helyett E-mail címet változtatott. A titok az ausztriai kirándulás alkalmával vált egyértelművé, te kerültél az érdeklődése középpontjába. Persze ezért mi csajok voltunk a marhák, mert nagy baromság volt nem az ofőre hallgatni. Ha akkor a tanácsa szerint bevonunk téged magunk közé, Norbi talán észhez tér és visszapártol közénk.

Miért engedték el a fülünk mellett Klári nyanya intelmét? Sajnos erre sincs igazi magyarázat, mert senkinek nem volt ellenérzése veled szemben, csupán hülyeségnek tartottuk parancsóra közeledni hozzád. De okafogyottnak is tartottuk az eltelt csaknem három év után. Tirpák Zsu fogalmazta meg klasszul: jól áll neked a különcséged, a fenének kell nekünk ez ellen bármit tennünk.

Így történt, hogy Norbi ringbe léphetett és ami a szempontomból rémálommá vált, le is tapadt nálad. Hidd el, van bennem annyi büszkeség, hogy félreálljak, lemondjak a csávóval együtt töltött fergeteges órákról, de vannak dolgok, amik nem így működnek. Szóval örömmel rádóroztam volna őt magamból, de amint veled kezdett lógni, önálló életre kelt bennem a múlt és egyetlen napra nem tudtam feledni őt. Nem nagylelkűségből dobbantottam mellőle, csupán nem akartam röhej tárgyává válni.

A remekbeszabott történelmi áttekintésem után olvasd, miért e levél irányodba.

Nem tudom, hallottad-e, de én is az ELTÉ-n végzem az informatika szakot. Nem a két éveset, mint Norbi, hanem a teljeset. Ebből adódóan, bár ritkán, de előfordulhatott volna, hogy programozáson egy csoportban lehattunk volna, ha nekem nem lenne túl bonyolult a magánéletem, ami miatt gyakran kell elcserélnem a beosztás szerinti időpontomat.

Miután kiderült, hogy az érdeklődési körünk is azonos, érzéseim erősebbé, lángolóbbá váltak bennem. Hogy összejöhessek vele, én szerveztem meg a búcsúztatójukat. Gondolom, tudsz róla, Norbi mellettem ült, velem volt végig.

Bocsáss meg, tudom, mások aljasságnak, én örült szerelemnek, leküzdhetetlen vágynak tudom be a következő vallomásomat.

Eleinte figyelembe sem vett, a srácokkal marhult, évődött. Én mindenáron célba akartam érni vele. Egy icipici kábszert raktam az italába. A hatás nem maradt el. Amikor láttam, bódul a fiú, rákapcsoltam. Javasoltam, csináljanak sötétséget, legyen szabad a csók. Ez idő alatt kezelésbe vettem Norbit. Némi ellenállás után aktivizáltam a kardját, hogy hüvelyt akarjon neki keresni. Amikor láttam, fog ez menni, kicsaltam egy félreeső folyosóra. Volt némi ez-az, de közösülni nem akart velem. De én sem ma jöttem le a falvédőről, bedobtam magam rendesen. De mire felpörgettem, alig állt a lábán. Ezért taktikát kellett változtatnom, taxit hívtam, és elvittem az ízléses kis albérleti szobámba. Nem részletezem, de fekvé már oké volt a dolog, felülmúlta önmagát, megkardozott amúgy istenesen. Hogy ne legyen otthon náluk gáz, félholtan bár, de hazaszállítottam. Az apját kiütötte rendesen a látvány. Megköszönte a közreműködésemet.

*

Zsófit a rosszullét környékezte. Földhöz vágta a levelet, rátaposott dühében. Kirohant az erkélyre, mélyen szívtá magába a friss levegőt. Amikor kicsit magához tért, visszament és tovább olvasta:

*

Ha hallottál a dologról, tudod azt is, hogy ez május végén történt. Pár hét múlva egyértelművé vált, a kardozásunknak sokkal jobb végeredménye lett, mint azt gondolhattam volna. Bekaptam a legyet Norbitól rendesen. Eddig csak azt tudtam, hogy utódunk lesz, ám a tegnapi ultrahang kimutatta, az ikreinket hordom magamban.

*

Zsófi szeméből patakban folyt a könnye. Ettől félt. Más megadhatja neki, amit ő nem. Azt nem tudja, Norbi hogy viszonyul Beához, de hogy a babákkal foglyul ejtheti, attól bizony van miért tartania, hiszen becsületes srác, nem fogja cserbenhagyni a lányt. Hiába akarta, nem tudta nem végigolvasni. Tisztában kell lennie, mi vár rá. Könnyeitől ködbe borult előtte az írás, de kényszerítette magát, olvassa végig.

*

Bevallom, Norbi elé nem merem tálalni a dolgot, ezért írok neked. Gondolom, a te reakciód tök egyértelmű, elhagyod őt. Mit is tehetnél ilyen cudar helyzetben. A magára hagyott bánatos szépfíúval meg már csak elboldogulok valahogy. Nem elvetemült fickó, biztosra veszem, nem fog cserbenhagyni, megegyezésre fogunk jutni.

Bocs, hogy csalódást okozok.

Beáta

*

Egyességre. Biztosan. Ha megszakad a szíve, neki akkor is ezt kell képviselnie. Kiesett kezéből a szégyenteljes titoknak vélt levél. Úgy érezte, beleőrül. Görcsös zokogás lett úrrá rajta, ami félelmetes jajkiáltásokba csapott át.

Dénes egyedül volt otthon. Tervrajzon dolgozott. Hogy nyugalom legyen körülötte, Júlia a gyerekekkel kiment a játszótérre.

Eleinte nem hitt a fülének. Arra gondolt, a fáradság miatt hallucinál. Kiment az erkélyre a hangforrást felfedezni. Mivel Zsófi szobája a másik oldalon volt, nem észlelt semmit. Visszaindult. Akkor hallotta, mintha az emeletről jönne a félelmetes hang. Ijedten rohant fel a lépcsőkön. Döbbsen állt meg a lány szobája ajtajában.

Némi habozás után odament, mellé ült. A hátát simogatta, közben felvette a szőnyegről a levelet. Elhűlve olvasta végig.

- Zsófikám, drága kis hercegnő, figyelj rám! Megértem a kiborulásodat, de kicsi angyalka, ez neked nem tesz jót. Ül fel, drága és próbáljunk beszélgetni erről a szégyenről.

Zsófi igyekezett úrrá lenni érzésein. Dénes kezébe kapaszkodva ült fel. Erőt véve magán próbált mélyen lélegezni. Nehezen, de csitult a zokogása.

- Mit szándékozol tenni?

- Nem tudom - hüppögte. - Félreállok az útjukból.

- Jó-jó, de előtte meg kéne hallgatnod a másik felet is, nem gondolod?

- Lehet, de nincs hozzá erőm, meg Norbi úgyis letagad majd mindent.

- Zsófikám, gondolkodj velem. Értelmes ember ilyet nem tagadhat le. Az apasági teszttel a lány bizonyíthatja igazát. Hidd el, Norbi sokkal becsületesebb annál, hogy ilyen ócska trükkel védekezzen.

- Nem tudom. A buliról is csak annyit mondott, fogalma nincs, ki szúrt ki vele ilyen csúf. Ha Laci bácsi nem tud időben közbelépni, Norbi életébe kerülhetett volna. Bár megemlítette, hogy Beáta ült mellette, de ennél többet nem mondott róla.

- Igazad van, de azt érzem, oka lehetett rá. Ha tanácsolhatok valamit, elmondom, én mit tennék a helyedben. Kíváncsi vagy rá?

- Igen.

- Küldd el a levelet Norbinak és addig ne találkozz vele, amíg tisztázni nem próbálja magát.

- Nem rossz ötlet, de már útban van ide Nagymarosról.

- Hívd fel, és mondd meg neki, menjen haza, várja őt egy levél, ami magyarázatra szorul. Ha akarod, mire hazaér, átviszem a csúfos irományt.

- Így azt hiszem jó lesz. Kösz, Dénes bá', a kedvességedet!

- Mosakodj meg jó hideg vízben, hogy meg tudj nyugodni. Gondolj arra, drága, mindennél fontosabb az egészséged. Ugye emlékszel, mit mondott tavaly előtt a professzor úr?

- Igen emlékszem és ígérem, beveszem a tablettát, amit kaptam.

- Jól van drága, megyek, nehogy elkéssek, cselekvésre fel!

- Igenis parancsnok úr! - próbált a férfire mosolyogni.

3.

Zsófi összeszedte magát, hívta Norbit:

- Szia! Hol jártok?

- Szia, gyönyörűségem! Mi ez a rideg üdvözlés? Fél órán belül nálad vagyok.

- Arra kérek, menj haza. Otthon vár egy levél. Most nem vagyok olyan lelkiállapotban, hogy vitatkozzam, veszekedjek veled. Amíg nem játszol velem nyílt lapokkal, nincs értelme találkozunk - nyomta le a non gombot, válaszra sem várva.

Kikapcsolta a telefonját, berakta a fiókba. Előkereste a kórházban kapott tablettát, bevett belőle. „Én optimista azzal vettem át, hogy erre soha nem lesz szükségem” - gondolta keserűen. „Remélem igaza lesz a profnak és mire felébredek, túlleszek a lelki traumán.” Érezte, hogy álmosodik, gyengül. Átöltözött pizsamába és lefeküdt.

Norbi folyamatosan hívogatta, egyre idegesebb lett. Fogalma nem volt, mi történhetett, délelőtt jókedvű volt, örült neki, hogy másnap estig együtt lehetnek. Döbbsent meglepetéssel vette ki postaládájából a megviselődött, felbontott levelet. Majdnem a szíve szakadt meg a gyűrött, elázott papír láttán. Be sem ment, elolvasta, az idegességtől hányingere lett. Berohant a házba:

- Apa, megkérlek, gyere be a szobámba.

- Mi történt, mitől lettél halálsápadt? - sietett utána.

- Az leszel te is, csak olvasd el ezt - adta a levelet a kezébe.

Végigolvasta, fejcsóválva nézte a fiát, majd megkérdezte:

- Mire emlékszel a búcsúdelutánból azontúl, amit elmondtál?

- A levél eleje szemenszedett hazugság, de a buliban, akaratom ellenére ugyan, a közreműködésem nélkül tényleg történtek olyanok, amiknek soha nem lett volna szabad megtörténniük.

- Ezekről beszélj!

- Bea mellettem ült, de nem tűnt fel, mert párba rendeződött mindenki. Én szokásomhoz híven bedobtam magam az élvonalba, jókat marhultunk a srácokkal. Aztán, amint meséltem is, kezdtem mámorosan felszabadultnak érezni magamat. Meg is jegyeztem, milyen klassz buli az, ahol inni sem kell ahhoz, hogy tetőfokra hágjon a hangulat.

- Mennyit ittál?

- Ahogy mondtam, félig sem ittam meg az első pohár pezsgőt.

- Hogyhogy nem fogtál gyanút?

- Amikor hatott rám az ital, már nem tudtam józanul gondolkodni, csak sodródtam az eseményekkel.

- Ezt a szer kimutatása után igazolhatom, ez a hatása. Örülök, hogy részletes vérképet csináltattam. Nagy szerencséd, hogy a por nagyobbik része a pohárban maradt. Hallgatlak.

- Mámoros köd szállt az agyamra. Innentől csak foszlányokban jönnek elő a történetek. Az első, amire emlékszem, tők sötétben voltunk.

- Kikre emlékszel?

- Szerintem mindenki ott volt, mert halk duruzsolást hallottam, de hogy miért és mikor lett sötét, fogalmam nincs. Meglepődtem, amikor valaki átölelt és hevesen matatott rajtam.

Szabadulni próbáltam, de valósággal rám mászott. Ajkával a számat kereste, miközben a rudkómat akarta kiszabadítani. Le akartam fejteni magamról, De olyan boszorkányos gyorsasággal ténykedett, csak erőszakkal tudtam ellökni. Talán beüthette valamijét, mert csúnyán káromkodott. Majd hirtelen világos lett. Forgott velem a helyiség, hányingerem lett. Felálltam, kitámolyogtam. Bea utánam jött, belém karolt és elrángatott egy sötét folyosóra. Mondtam neki, rosszul vagyok, haza akarok menni, de lerántotta a nadrágom zipzárárt, kezébe fogta a rudkómat, ismét dolgozott rajtam, mint a gép. Úgy éreztem, elájulok. Bea dühösen szidott és azt sziszegte, szedjem össze magamat. Én úgy éreztem, zuhanok, aztán se kép, se hang. Amikor észhez tértem, egy idegen szobában voltam, félhomályban feküdtünk. Akkor Beát már nem ismertem fel. Körülnéztem, Zsófit kerestem. Nem értettem, mi történik velem, csak az motoszkált a fejemben, ha nincs ott Zsófi, nagy baj lehet. A mellettem fekvő nő durván lökdösött, trágár szavakkal szidott, majd rám ordított, öltözzek és menjek haza a francba! Fel akartam kelni, de visszaestem az ágyra. Ezt követően ismét zuhanást éreztem, majd amikor ki tudtam nyitni a szemem, te ültél az ágyam szélén és beszéltél hozzám, de nem értettem, mit.

- Zsófi mit tud ebből?

- Sajnos, semmit. Nem mertem neki elmondani. Tudod milyen érzékeny. Szerintem nem hitt volna nekem, csak azt értem volna el, hogy kiborul, amitől neki...

- Igen, de nem hallgathatod el előtte - intette le.

- Nem is akarom, de hogy bizonyíthatnám be neki, hogy Bea ikreihez semmi közöm?

- Azt orvosilag tudom igazolni, azon a délutánon orgazmusod nem volt. Az akkori vizsgálatod orvosi jegyzőkönyvbe van véve.

- Te jó ég! Miért és kik tudnak róla?

- Bizonytalan körülmények között kerültél haza, alig-alig emlékeztél valamire. Fontosnak tartottam a bizonyítékokat rögzíteni, amiket a mintákkal együtt a páncélszekrényemben őrzök, azokhoz senki nem férhet hozzá. De, mint a megérzésem igazolja, szükség lehet rájuk. E tekintetben tisztán állhatsz Zsófiika elé, de a történettel tartozol neki.

- Először beszélni lenne jó vele, de biztos, hogy elzárkózik előlem. Lehet, hogy a telóját megint földhöz vágta elkeseredésében, mint már nemegyszer.

- Felhívjam Júliáékat?

- Júlia nénit, isten ments!

- Megpróbálok Dénessel szót érteni. Felhívom, elhívom otthonról, majd jövök - állt fel.

- Apa, azonnal hívj fel, amint tudsz valamit, mert beleőrülök ebbe a disznóságba.

- Ezt kérned sem kell. Anyunak ne szólj semmit, majd én rendezem nála a dolgot.

- Kösz!

László azzal a rövid bejelentéssel ment el otthonról, siet haza. Krisztina meglepetten szólt utána, de László már kívülről csukta be maga után a ház bejárati ajtaját. Dühösen rontott be Norbi szobájába:

- Mi az úristen történt apáddal? Mit titkoltok előttem?!

- Nyugi anyukám, amint hazajön apu, mindent elmond neked, addig pedig én sem tudok semmit.

- Ez szép! Meg kell örülni ebben az idióta családban! - ment ki, bevágva maga után az ajtót.

- Gyere csak vissza, légy szíves! - ment utána Norbi. - Nézd meg a művedet, nehogy rám löcsöljétek majd, ha kidől az egész a helyéből - mutatta a fal és ajtókeret közti rést.

- Jól van, hagyj békén! Ez mind azért van, mert örültek házat csináltok az otthonunkból! - rohant a szobájába sírva.

László útközben hívta fel Dénest. Megegyeztek, hogy a közeli presszóban találkoznak. Mire Dénes odaért, László megrendelte a két kávét és a kétszer egy deci Unicumot.

- Szia, kösz, hogy ilyen gyors voltál.

- Szia. Vártam, hogy hívjatok.

- Mesélj, mi van Zsófival?

- Gáz, nagy gáz. Rettenetesen rám ijesztett. Annyira kiborult szegényke a levéltől, hogy jaj-veszékelve sírt, tombolt.

- Szent ég! Vetettél be vele a tablettákból?

- Magától csinálta. Amikor eljöttem otthonról, már mély álomba zuhant tőle. Ijesztő a kis drága. Olyan, mintha nem lenne benne élet.

- A gyógyszertől mély álomba kerül. Legkésőbb holnap a kora délelőtti órákban magához kell térnie. Ha nem így lesz, azonnal telefonálj!

- Rendben van.

- Azért hívtalak ide, hogy pontosan tájékoztassalak. Tudnotok kell, Norbi csak abban követett el hibát, hogy elhallgatta azokat a momentumokat, amikre abból a délutánból emlékezett. Nem akarom mentegetni, de Zsófica heves reakcióitól tartott.

- Értem, ismerem őt, biztos, hogy nagy botrány lett volna belőle.

- Több részlet szerintem azóta világosodott ki előtte, mert én sem tudtam eddig róluk. Nagy szerencse, hogy nem itta ki a pohár tartalmát, mert nem biztos, hogy túlélte volna. Sajnos, az erős emlékezetkiesés ugyancsak a szer hatása. A levélnek a buli utáni része szemem szedett hazugság. Ezt orvosilag tudom igazolni. Én ugyanis elvégeztettem a teljes vizsgálatot, amit ilyen esetekben el lehet. A diagnózist, a mintákkal együtt a páncélszekrényemben őrzöm. Norbinak azon a délutánon nem volt orgazmusa, a szertől szerencsére teljesen inaktívvá vált.

Részletesen elmondta a Norbitól hallottakat.

- Nem tudom, Zsófikának elég lesz-e ennyi, de nagyon sajnálnám, ha emiatt menne tönkre a három éves kapcsolatuk.

- Ha igazán szereti Norbit, hinni fog neki. Engem az aggaszt, a lány okozhat nekik kellemetlenséget.

- Akkor fel lehet jelenteni zaklatásért.

- Tudom. Félttem a kis tündért. Zsófi nem érdemli meg ezt a ronda mocskosságot.

- Ebben igazad van, de Norbit is vétlennek tartom.

- Nekem nem a fiaddal van gondom, Norbit jól ismerem. Tudom, nem vétene Zsófi ellen.

- Valami megoldást kell találnunk a kapcsolatuk megvédésére.

- Szerintem ezt csak kettőjük között rendezhetik.

- Tartok tőle, hogy nem. Zsófi ezek után biztos, hogy Norbi minden cselekedetére sokkal érzékenyebben fog reagálni.

- Sajnos, Norbi két tűz közé került - bólogatott Dénes.
 - Ez az én nagy gondom.
 - Egyetlen megoldás tűnne jónak, ha a fiú hozzánk költözne, de egyelőre ebbe Júlia nem menne bele, bár megpróbálhatom puhítani őt.
 - Neki mi lenne a gondja a gyerekek összeköltözésével?
 - Maradjon köztünk, nem bízok benne, hogy együtt maradnak.
 - Vajon miért?
 - Zsófi az orvosi vélemény ellenére gyakran elbizonytalanodik. Bízok Norbi szerelmében, de a gyerekvállalásról nem tudja magát meggyőzni.
 - Ne vedd tőlem rossznéven, de vele értek egyet. Ma még nem tart ott az orvostudomány, hogy bármelyik állítást kétség nélkül kizárhatja. Az autizmus ma még a legnagyobb körülményekkel is a csecsemő negyedik-hatodik hónapjában állapítható meg. Az viszont sajnos majdnem biztosra mondható, az örökölt fejlődési rendellenesség súlyosabb formában mutatkozik meg az utódon.
 - Mit mondjak, nem nyugtattál meg.
 - Sajnálom, de jobb a témában a tisztán látás, mint a kellemetlen meglepetés. Zsófi rendkívül intelligens, józan gondolkodású lány. Biztos vagyok benne, hogy a zárójelentés egy fél mondat tartja éberen a félelmét.
 - Mint ami bennem is itt motoszkál: „A hajlam örökölhető”.
- László sóhajtván csak a fejével biccentett igent.
- Felmehetek hozzátok megnézni őt?
 - Kérni is szerettelek volna rá.
- Júlia idegesen várta őket. Felmentek a lány szobájába. Zsófi alvási szokásától eltérően hanyatt feküdt. Ránézésre alig-alig mutatott életjelet. László megnézte a pulzusát, óvatosan felhúzta a szemhéját és néhány percig figyelte az arcát.
- Mély alvásban van. Ilyenkor lelassulnak az életfunkciók, de semmi rendellenességet nem látok. Az arcizmoknak időnkénti megrándulása lelki vívódás eredménye. Reménykedjünk benne, a gyógyszer végzi a feladatát. Elképzelhető, hogy ébredés után legrosszabb esetben pár napig, de ez ritkaság, fásultság, mondjuk úgy: közöny várható, ami magától oldódik majd.
 - Meddig várjunk az ébredéssel? - kérdezte lehangoltan Dénes.
 - Legkésőbb délelőtt tízig. Ha gond lesz, beviszem a klinikánkra, saját betegemként fogom kezelni őt. Odahívom át a professzor kollégát. De nyugalom, ennek szükségességére semmi előjel nincs.
- Megszólalt László mobilja. Ránézett:
- Norbi hív - nyomta meg a yes gombot.
 - Szia, apu! Bocs, de rettenetesen ideges vagyok. Mi van Zsófival?
- Részletesen tájékoztatta őt is.
- Szeretnék átmenni. Mellette lenni, amikor felébred.
 - Megértelek, de nem vagyok róla meggyőződve, hogy pozitívan fog rá hatni.
 - Zsófinak hinnie kell nekem.

- Ha nem hallgattál volna el előtte részleteket.
- Akkor is. Apu, én nem vétettem ellene, a kapcsolatunk ellen.
- Tudom, de talán jobb lenne, ha ezt én igazolhatnám neki előbb.
- Szerintem nem. Nekem biztosan az ő jelenléte lenne a meggyőzőbb.
- Rendben. - Júliára nézve kérdezte: - Átjöhet éjszakára Norbi?
- Jöjjön. Én úgyis itt akartam virrasztani mellette.
- Öltözz és gyere - mondta, lenyomva a non gombot.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET BÍRÓSÁGI TÁRGYALÁS

1.

Norbi egész éjszaka nem mozdult Zsófi mellől. Kezében tartotta kezét, gyengéden simogatta. Hol Júlia, hol Dénes nézett be rájuk. Egyszer csak eltorzult a lány arca, egész testében remeggett. Norbi fölé hajolt, úgy ölelte át, épp csak érintette őt. Halkan beszélt hozzá. Pár perc után megnyugodott, vonásai kisimultak. Norbi jelenlétének tudta be és örült, hogy tud még jó hatással lenni rá. Ezután, amint észrevette, hogy arcizma megrándul, kezét simogatva megpuszilta. Annyira lefoglalta a lány állapota, észre sem vette, hogy közben reggel lett. Arra lett figyelmes, valami melegséget érez az arcán. Körülnézett, meglepetten látta, ragyogó napsütés tölti be a szobát.

Júlia jött be, lekapcsolta a villanyt.

- Hogy telt az éjszaka?
- Azon kívül, amit elmondtam, eseménytelenül.
- Apukád szerint két óra múlva ébrednie kell. Gyere reggelizni.
- Köszönöm, de nincs étvágyam. Majd esetleg Zsófikával.

Miután magára maradt, félelem fogta el, mi lesz, ha nem ébred fel időben? Valahogy fel kéne ébreszteni, de vajon nem árt azzal, ha közbeavatkozik a gyógyszer hatásának? Felhívta Lászlót, aki engedélyt adott rá, hogy finom eszközökkel ébresztgesse. Simogatta, puszilgatta, közben beszélt hozzá. Jó fél óra után meg-megrebbent a szempillája. Látszott rajta, ki akarja nyitni a szemét, de nem sikerül neki.

- Zsófikám, drága életem, hallasz engem?

Válaszként halk, nyöszörgő hangot hallatott. Norbi tovább beszélt hozzá. Nagy sokára kinyitotta a szemét, Norbit nézte.

- Mit keresel itt?! Kiengedett be? Nekem veled semmi dolgom - mondta közönyös hangon.
- Tudom, hogy így érzel. Így éreznék én is a helyedben, de szeretném, ha meghallgatnál, mielőtt elküldesz.
- Nincs szükségem az üres dumára.
- Abban reménykedem, ha meghallgatsz, megváltozik a véleményed.
- Nem fog. Értem én, volt időd kitalálni valami hatásosnak tűnő mesét, de nem engedem magamat félrevezetni.
- Zsófinckám, ha neked ennyit ért a három éves kapcsolatunk, akkor tényleg kár minden szóért. Erősíts meg, ennyit?
- Miért kínszol? Tudnod kell, a válaszom nem és nagyon boldogtalan vagyok, de...
- Nem kéne annak lenned, ha meghallgatnál - szólt közbe a kezét simogatva.
- Norbi, annyira, de annyira szeretnék neked hinni, de akár tehetsz róla, akár nem, ha babátok van...
- De drága, szép csillagom, nincs, nem lehet babánk. Apu orvosilag is tudja igazolni, de én sokkal jobban szeretném, ha nekem hinnél. Meghallgatsz?

- Meg, persze, hogy meg.

- Amikor felébredtem a ki tudja milyen állapotomból, tényleg csak annyira emlékeztem, amennyit elmondtam neked és apunak. Aztán hetek múlva kezdtek emlékképek felvillanni agyamban, de csak lassan, nagyon lassan tisztultak az emlékeim. Még máig sem tudok mindent felidézni, vannak homályos időszakok a délutánból. Apu szerint lehet, hogy nem is fogok, mert a tudatalattim akadályozza a teljes visszaemlékezést. Ezekhez a dolgokhoz nem értek, de ha ragaszkodsz hozzá, alávetem magam hipnózisnak.

- Soha nem aláználak meg ennyire. Azt mondd meg, miért csak most akarsz beavatni?

- Elsősorban azért, mert pont ettől féltettelek, ami aztán mégiscsak bekövetkezett. De be kell vallanom, hallgattam azért is, mert olyan szégyenletes epizódok világosodtak meg bennem, amiket nemcsak szégyellek magam előtt is, de amik ijesztően hatottak rám, és szörnyűség, hogy előfordulhatott velem ilyen. Nem hallgatok el előtted egyetlen momentumot sem, de szeretném, ha elhinnéd, önkívületi állapotomban sem vétettem ellened, a kapcsolatunk ellen.

Szóról szóra mondott el mindent, amit előzőleg Lászlónak. Közben erősen figyelte a lány reakcióit. Amint eltorzult az arca, magához ölelte, simogatta, úgy beszélt. Lassan csak a végére ért. Miután elhallgatott, Zsófi némán nézte pár percig, majd megkérdezte:

- Szerinted hogy mer ilyeneket kitalálni valaki, ha semmi alapja nincs rá?

- Hetekig gyöttrődtem ezen én is. Végül úgy éreztem, beleőrülök, ha nem beszélhetek valakinek róla. Dávid volt az áldozat. Röviden annyit mondott: férfisors. Nem értettem, kértem, fejtse ki bővebben. Szerinte Bea biztosan babát vár. Cserbenhagyta a szemét alak, akitől, és most megoldást keres az életére. Áldozat kell neki, akinek a nyakába varrhatja az egészet. Persze, az Dávidnak sem tiszta, ha pórul járt, miért tartotta meg a babákat. Némi gondolkodás után hozzáfűzte: féltő, hogy a történet nem olyan egyszerű, mint amilyennek tűnik.

- Ki tudunk ebből mászni valaha?

- Ki kell, csillagom, az igazságnak győznie kell! Életkém, bíznod kell bennem annyira, hogy elhidd, soha nem hazudtam neked. Igenis te voltál az első az életemben. Én előtted járni sem jártam senkivel komolyan. A boldogságunkra meg merek esküdni, úgy a levél eleje, mint a buli utáni események szemén szedett hazugságok! Emlékezned kell rá, drága, a szégyenletes délutánt követően majd két hétig voltam inaktív, amit a szer idézett elő. Bármennyit töröm a fejem, mindig oda lyukadok ki, előre megtervezett lehetett az egész, mert különben Bea miért mellém ült, miért volt nála a szer? Nem világos az sem, miért engem vett célba, amikor évekig nem volt egymáshoz közünk?

- Ott van a levélben fehéren-feketén, szerelmes volt beléd végig.

- Valóban ezt írja, de gondolkozzunk, angyalka. Gimis korunkban tisztában voltam vele, hogy csípi a burámat, de szerintem semmivel sem jobban, mint bármelyik srácét. Nem is lett volna rá oka, hiszen másokkal lógott, én csupán a csapathoz tartoztam. De ha így lett volna, miért fojtotta magába vissza ennyi ideig? - némi töprengés után folytatta: - Megvan a számítógépem, amit gimiben használtam. Elő lehet hívni a törölt fájlokat, az igazolhat, egyetlen e-mailt nem váltottunk egymással. A telóm annak idején sokszor volt nálad. Ennél hitelesebb bizonyítékaim nincsenek, de boldogtalanná tennél, ha ilyen mértékben csalódtál volna bennem.

- Annyira őszintének, hitelesnek tűnsz, mégis félelem van bennem.

- Zsófinckám, hívd meg Beát, beszéljük meg hármasan, hogy kiderüljön, mi a szándéka ezzel a gyerek-üggyel. Egyre biztosabban érzem, egyedüli megoldás nekünk a közös életünk lehetne. Ugye tudod, függetleníthetjük magunkat minden tekintetben.

- Lehet, de rajtunk kívül senki nem venné ezt komolyan és a szüleink bele sem egyeznének, az anyukáink biztosan nem.
 - Húsz évesek vagyunk, Évek óta összetartozunk, szeretjük egymást. Megalapozottnak tartanám a helyzetünket a házasságkötéshez is, de az együttéléshez mindenképpen.
 - Értsd meg, nem lennék kerékkötő, de hogy szálljunk szembe akkora ellenállással, mint anyukáink?
 - Ha tőled megkapom az igened, teljes mellszélességgel vehetem fel a harcot velük szemben.
 - Az összeköltözésben bármikor benne vagyok.
 - A házasságkötésben miért nem?
 - Édeském, annyira ciki és főleg nehéz nekem erről beszélni, de nem titok előtted az akadékoskodásom oka.
 - Ezzel nemcsak számoltam réges-rég, de meg is beszéltük párszor. Vállaljuk be egymást, nekem ez a fontos. Mit fontos, a legfontosabb!
 - Ha tényleg így gondolod, adjunk magunknak pár évet, és ha nem változik a véleményed, boldogan leszek a feleséged, de addig csak közös életünk legyen, jó?
 - Vehetem véglegesnek a válaszod?
 - A legvéglegesebbnek.
 - Öltözz fel, drága, két család izgul érted. Nyugtassuk meg őket, jól vagy - csókolta meg. - Közben felhívom aput, mert tényleg tűkön ülnek, felébreszt-e időben.
 - Mikor kéne ébrednem?
 - Egy óra múlva - pillantott az órájára.
 - Megint a türelmetlenséged győzött? - ölelte át nevetve.
 - Az aggodalmam, drága feleségjelöltem - simogatta végig.
 - Ennyire biztos vagy magadban?
 - A megnyugtatósdra belemegyek az óhajodba, de semmiben annyira, mint ebben. Bár meg tudnálak győzni!
- Miután Zsófi elkészült, lementek a konyhába. Júlia és Dénes felszabadult örömmel fogadták őket.
- Magadtól ébredtél, kicsim?
 - Nem, de csodaszép ébredésem volt, ennél szebbet nem kívánhatnék magamnak.
 - Csüccs le reggelizni, csuda friss májat kaptam a hentesnél - tálalt nekik mosolyogva Júlia.
 - Megbeszéltétek a levél-témát? - nézett Norbira Dénes.
 - Anélkül nem lehetnénk ilyen boldogok.

2.

Beáta tíz nap várakozás után újabb levelet írt Zsófinak.

*

Szia, Zsófi!

Türelmes nőcinek vagyok mondható, adtam is bőven időt nektek, futkoshattatok pár kört egymás körül, de ennyi! Közlöm veled, számíts rá, Hunta Beáta akcióba lép!

Felkeresem Norbi aput, vállalja-e magától az ikreket, vagy bizonyítékra van szüksége? Mert minden kétséget kizáróan tudom igazolni az apaságát.

Bea

*

Zsófi máris hívta Norbit:

- Hellóka! Nézz ki, hátha ott toporog már a küszöbön Beáta anyu.

- Szia, kincsem! Hogy ki?

- Ezt a levelet kaptam - olvasta be a telefonba.

- Szóval akcióba lépett?

- Szerinted hogy lehet ennyire biztos a dolgába?

- Fogalmam nincs, de majd kiderül. Várj csak! Kimegyek megnézem a postaládámat. Közben elmondom, anyut el kezdtem puhítani, készüljön fel, önállósítom magamat. Bedobta a hisztit rendesen, de magára hagytam, hadd eméssze a dolgot. Te hogy érzed magadat, egyetlenem?

- Eddig a levélíg fergetegesen boldognak.

- Csak nem elbizonytalanodtál megint?

- Nem, arra semmi okom, de bosszús leszek, ha ez a rafinált nő nem hagy bennünket békén.

- Nyugi, sok dobása nem lehet. Nini, úgy tűnik, egyszerre írt mindkettőnknek. Lássuk, engem mivel boldogít?

*

Hellóci, édes apuci-jelölt!

Meg sem köszöntem neked azt a fergeteges délutánt, amiben részesítettél. Köszí, jobban imádlak, mint valaha! Rég elégtettek már ki ilyen fergetegesen, de neked sikerült! Reménykedem benne, nem utoljára.

Komolyra fordítva a szót, nem szép tőled, hogy még csak ide sem dugod a nózidat. Pedig az ikreink fejlődnek, mint állat! Bocs, szóval semmi gond, csak te hiányzol nekik. Tudod, Norba, a gyereket nemcsak megcsinálni kell, hanem gondoskodni is róla. Pláne, ha úgy írhatom, róluk. Nem ám csak öt perc móka és le vannak tudva.

Kérlek, mielőbb keress fel és írd alá az írásbeli nyilatkozatot, vállalod önként, vagy intézkedjek hivatalosan, mert anyagilag rohadtul le vagyok égve, márpedig az állapotomban jól kéne táplálkoznom, nem szabadna idegeskednem a számlák miatt, mint ahogy teszem hónapról hónapra.

Egy hét határidőt kapsz és ha nem jössz, cselekszem!

Bízom az emberségedben, becsületességedben:

Amint a legforróbb pillanatokban mondád: a te Beucid

*

- Itt vagy drága?
- Itt és nyelem az ambivalens érzéseimből fakadó könnyeimet.
- Ugye, bízol bennem?
- Nem lennék melletted, ha nem így lenne.
- Kösz, angyalka! Van ötleted, mit lépjek erre?
- Én kívánnék. Hadd játssza csak ki a lapjait.
- Nem rossz ötlet. A nyertes magabiztosságával várunk.

Norbi megmutatta a levelet Lászlónak, aki csak mosolygott a lány erőlködésén.

- De mit gondolsz, mitől lehet ilyen fölényesen biztos a dolgában? - kérdezte kíváncsian Norbi.
- Ha egy szélhámossal van dolgunk, felkészült ellened. Lehet bizonyíték akár egy hajszálad is, de nincs olyan csoda, hogy azonosságot állapíthatnának meg a babák és közted. Zsófi okos ötletet adott. Beszéltél már a lakásvételi szándékomról neki?
- Nem, mert azzal kapcsolatban veled szeretnék először megegyezni. Őt azért fűzöm, hogy az összeköltözésbe beleegyezzen.
- Milyen eredménnyel?
- Kecsegtető. Csak az anyukájától fél.
- Akkor mesélj, te mit főztél ki?
- Van némi pénzmagom, amivel szeretném kiegészíteni az általad felajánlottat, hogy a garzon valami komolyabb lakás lehessen.
- Nocsak! Ez már tetszik! Mennyi az az összeg?
- Ha elfogadják a kidolgozott programomat, a meglévővel együtt majdnem két milla.
- Örülök, hogy ilyen komolyan veszed az életet. Mielőtt válaszolok, rákérdezek a gyerek-témára, jól meggondoltad?
- Igen apukám. Imádom a gyerekeket, azt hiszem fájlalni fogom, ha nekünk nem lehet. De Zsófiról semmi szín alatt nem tudnék lemondani. Nekem vagy tőle kell baba, vagy senki mástól. Ennek érdekében abba is belementem, hogy pár évig csak együtt éljünk. Zsófi tart tőle, hogy meggondolom magamat, de én biztos vagyok benne, mint a halálban, egyedül ő lehet a feleségem.
- Ez határozott és őszinte válasz volt. Szóval, nem kell beáldoznod a pénzedet, szükségetek lesz arra, de igazad van, kettőtöknek a garzon nem megoldás. Mit szólnál hozzá, ha nagy-anyádat magunkhoz vennénk és a házáat újítanánk fel nektek?
- Szerintem klassz lenne, Zsófi úgyis családi házra vágyik. De mit szól majd hozzá a nagyi?
- Örülni fog neki. Már nehezen boldogul a maga körüli teendőkkel.
- Tényleg örülök, de a felújítás rengeteg idő még.
- Lenne, ha a ház lakhatatlan lenne, de nem az. Ellakhattok benne akár évekig, ráérték belefogni a munkálatokba.
- Isteni lenne! Csuda izgalomba hoztál. Drukkolok, hogy kivitelezhető legyen.

- Egyedüli gond anyukád, őt bízd rám. Hisztizik egy sort, de értek a nyelvén, meglátod, bele fog menni. Mielőbb szeretném nyélbe ütni, hogy a költözködés ne menjen a tanulás rovására.
- Szóval ziherre vehetem, megmondhatom Zsófinak is?
- Természetesen.

Egy hét után ott volt Beáta újabb levele Norbi postaládájában.

*

Rövid leszek, szépfiú!

Holnap délelőtt tíz órára jelenj meg a Tárgyatlan utcában, a kettőszázhetvenes számú ház második emelet, tizenkettes szoba, apasági teszt vizsgálatra.

Abban ne reménykedj, hogy megúszhatod, bombabiztos a bizonyítékom.

Ez egyszer kijár az ölelésem:

Beucikád

*

László látva a levelet, megkérdezte:

- Elmész?
- Ezzel tartozom Zsófinak.
- Igazad van, de hagyhatnád figyelmen kívül is.
- Egyetlen cselekedetemmel sem szeretnék kételyt kelteni benne. Épp elég lehet neki átszenvedni ezeket a szemétségeket.
- Egyetértek veled, de készülj fel, mert nem úszod meg botrány nélkül. Úgyhogy, ha így gondold, elkísérlek, kint várok rád a kocsiban.
- Nem beszéllek le, de nem tudhat róla senki, hogy ott vagy.
- Bízd ide.

Norbi Zsófinak aznap reggel mondta meg, amikor mennie kellett, hogy minél kevesebbet idegeskedjen emiatt. A lány bement ugyan az előadásokra, de koncentrálni egyetlen percig nem tudott, amíg Norbi fel nem hívta. Az első szünetben összefutott Dáviddal:

- Szia, Zsófica, mi történt, miért vagy ennyire sápadt?
- El fogom mondani, de most nincs hozzá lelkerőm.
- Csak nem a babaügy bonyolódik?
- Tízre kell mennie Norbinak apasági tesztre.
- Ne aggódj, az életemet adnám érte, tiszta a fiú.
- Azért én is, de ki tudja, mire készül ez a szemét alak.
- Remélem, nem egyedül ment oda?
- Nem, Laci bácsi elkíséri, de Norbi kikötötte, tegye magát láthatatlanná.
- Próbálj megnyugodni. Gondolj arra, érted teszi, mert el sem kellett volna oda mennie.
- Hogyhogy?

- Norbinak bombabiztos orvosi igazolása van rá, hogy a babák nem lehetnek az övéi. Szükségtelen volt oda mennie, de a helyében így cselekedtem volna én is. Tudod miért?
- Nem, mert biztosítottam róla Norbit, hogy bízok benne.
- Ez szép volt tőled, de az élet furcsa játszma. Norbi akkor állhat előtted tisztán évtizedek múlva is, ha semmi kételynek nem ad táptalajt.
- Jesszus! Ha nekem erről fogalmam lett volna, esküszöm, nem ment volna oda, vagy vele mentem volna én is.
- Csúnya dolgoknak vagyunk kitéve mi férfiak a nők álnoksága miatt. Nekem csak az nem világos, miért Norbira esett a választása.
- Gimis korunkban szerelmes volt Norbiba, de ő nem vele, hanem velem kezdett járni.
- Jó-jó, de ennyi év után állna bosszút?
- Mi is pont ezt nem értjük Norbival. Megyek, bár semmi értelme beülnöm az előadásra. Szia!
- Szia, és kérlek, ne idegeskedj, Norbi jó dzsúdós, remekül cselgáncsozik, baja nem eshet.
- Köszí a nyugtatást, kicsit máris jobb, hogy beszélgettünk róla.

3.

Norbi az egyetem előtt várta Zsófit. Pontban háromnegyedkor jelent meg.

- Szia, kicsi, aggódó angyalkám! Mondd, te a gondolat szárnyán közlekedsz? Épphogy befejeződött az előadásotok.
- Szia! Csakhogy semmi bajod. Úgy tűnik, hatással tudtam lenni a fentiekre a rimánkodással, siessen legalább két percet a prof órája, hadd jöhessek hozzád. Norbinc, miért nem hiszel nekem, hogy bízok benned?
- Csak azért, mert hiszek - puszilta meg mosolyogva.
- Akkor mire volt jó ez a bizonyítás előttem? Miért mentél el, ha nem is kellett volna?
- Sem előtted, sem magam előtt nem kelthettem a megfutamodás látszatát. Ennyivel tartoztam magunknak, a kapcsolatunknak. Megértesz?
- Ha megígéred, hogy a továbbiakban semmi fölösleges butaságot nem vállalsz be.
- Ígérem. Azért hasznunk is lett belőle, mert kihasználtam a helyzetet, a nyilvánosság előtt hívtam meg Beát péntek délutánra a Sárga kagylóba, hogy tisztázzuk le, mi a jó fenét akar elérni.
- Mit szólt hozzá?
- Félreértette a dolgot, örült neki.
- Ezek szerint nem mondtad meg neki, hogy veled megyek?
- Konkrétan nem. Azt mondtam, tisztázni szeretnénk, mi a célja ezzel a cirkusszal. Én örülök, ha sikerül pofára ejteni önágyaságát. Helyteleníted?
- Nem, egyetértek vele!
- Felmegyünk a várba? Beszélgetni szeretnék veled.
- Jesszus! Valami komoly?

- Ha a jövőnk rendezése annak számít, akkor nagyon is.
 - Ne zongorázz az idegeimen, talán a múltkor óta változott valami?
 - Az összeköltözésünkre kapott örvendetes igened felbátorított, beszéltem róla apuval. Ha benne vagy, előbb létrejöhet, mint gondolnánk. Az az elképzelése, a nagyit odaveszik magukhoz és én költözhetek ki a házba. Idővel a nevemre íratja apu. Megkérdeztem tőle, akkor is az a véleménye, ha nem egyedül megyek? Mosolyogva bólintott igent. Úgyhogy már tényleg csak rajtad múlik, hogy végre teljesülhet a vágyunk. Mit szólsz hozzá?
 - Egyszerűen csodás! Jól emlékszem, a nagyikád háza a Hűvösvölgyi út egyik mellékutcájában van?
 - Igen, ott. Akkor elnyerhetem az újabb igened?
 - El, de hányszor mondjak még neked igent?
 - Örömmel hallgatom, ha mindenre hallhatom. Akkor megpróbálok anyukádból is kicsalni legalább egyet.
 - Komolyan gondolod, hogy már a közeljövőben?
 - Igen és nagy szerencsémre apu is úgy látná jónak, ha a szemeszter kezdete előtt lebonyolítanánk a csereköltözködést, hogy ne menjen a tanulás rovására a hercehurca.
 - Bár anyu mostanában engedékenynek tűnik, félek tőle, ez nagy falat lesz neki.
 - Arra gondoltam, össze kéne hívni a nagycsaládot a megbeszélésre. Ezzel kihúzhatnánk mindkét anyuka méregfogát.
 - Tetszik az elképzelésed, de mit teszünk, ha akadályba ütközünk?
 - Kész tények elé állítjuk anyukádat. Én mindenképpen elköltözöm otthonról, ami annyit jelent, te úgyis nálam töltöd az időd nagy részét. Ezt is jól gondolom?
 - Norbinckám, ne légy már ennyire bizonytalan az érzéseimben.
 - Az érzéseiddel tisztában vagyok, de mostanában túl sok körülöttünk a gond.
 - Igazad van, de ugye kitartunk egymás mellett jóban, rosszban?
 - Ki, de ez nekem kevés. Boldog akarok lenni veled! Olyan boldog, mint amilyen az ominózus májusi hétvége előtt voltunk. Drága csillagvirágom, akkora bennem az izgalom, most legszívesebben nem a várba mennék, hanem hozzátok, hogy mielőbb megegyezésre juthassunk.
 - Akkor fordulj vissza, ahol lehetőség lesz rá.
- Jókor érkeztek, a kicsik épp akkor aludtak el. Norbi nem habozott, belevágott mondókája közepébe. Júlia tágra nyílt szemmel hallgatta végig. Majd megkérdezte:
- Miért olyan sürgős?
 - Mert Zsófival belefáradtunk az összevissza-életbe, abba, hogy csak hébe-hóba találkozhatunk, ha éppen egyikünkénél sem jön közbe semmi. A tanulás kissé így is közénk áll majd, de legalább ott lesznek az esték - érvelt Norbi.
 - Szerintetek érettek vagytok az önálló életre az egyetem mellett?
 - Szerintünk igen. Nekem elég jól bejött a programozás, úgyhogy minden tekintetben függetleníteni tudjuk magunkat.
 - A családi háznak elég nagy a rezsije.

- Átgondoltam. A mellékjövedelmemből, a kettőnk ösztöndíjából fedezni tudjuk a költségeinket. Jobb helyzetben leszünk, mint azok, akik albérletben kezdik az életüket.

- Zsófi, te egyetértesz ezzel?

- Különben nem állnánk itt előtted. Anycikám, nem a világvégre megyünk, mindössze pár kerület választ el bennünket egymástól.

- Mit szól mindehhez anyukád?

- Ő az apu feladata. Különben mit szólhatna, nagykorúak vagyunk, meg nem tilthatja.

- Az élet nem játék, bele fog törni a bicskátok, meglátjátok.

- Bebizonyítjuk nektek, nem fog, Anycikám.

- Látom, felkészültetek ellenünk.

- Nem Júlia néniék ellen akarunk cselekedni, csupán végre boldogok szeretnénk lenni.

- Mit tennétek, ha ellenállásba ütköznétek?

- Norbi mindenképpen elköltözik otthonról, én pedig amennyire tehetném, vele lennék. Ebben az esetben az a pár kerület már elég komoly távolságnak számítana, mert nem járkálhatnék haza minden szíre-szóra.

- Mi a konkrét elképzelésetek?

Norbi elmondta részletesen, ahogy Zsófival megbeszélte.

- Esküvőt nem is akartok?

- Egyelőre nem. Bár Norbi nem örült neki, de én igen, hogy beleegyezett, hogy azzal várjunk. Norbit annyival egészíteném ki, én nem akarom aput sem kihagyni a megbeszélésünkből.

- Apádnak ebbe nincs beleszólási joga. Nem ő nevelt fel.

- Ez igaz, de amint később értesültem, elválni sem ő akart. Mióta hazaköltözött külföldről, részt vesz a neveltetésemben, lelkiismeretesen foglalkozik velünk. Fontosnak tartom, hogy itt legyen.

- Zsófikám, erről nem szeretnék vitát nyitni.

- Nem is kell, ez az én óhajom.

- Hozzátok össze a megbeszélést, a többit majd meglátjuk. Neked nincs véleményed? - nézett Júlia Dénesre.

- Hogyne lenne, de nem kérdeztetek.

- Elnézést, Dénes bá' - pirult el Zsófi -, én nagyon is fontosnak tartom a véleményedet, csak a heves vita vonta el a figyelmemet.

- Akkor elmondom. Mindenben a fiatalokkal értek egyet és nem azért, aranyom, hogy ismét te érezd magadat kirekesztve, hanem elsődlegesen azért, mert túl sok az, amin az utóbbi hónapokban átmentek. Zsófival abban külön is, hogy Andrást meg akarja hívni. Van olyan jó a kapcsolatuk, hogy így érezzen.

- Köszönöm, Dénes bá'! - nyelte a könnyeit meghatottan Zsófi.

- Nincs mit, teljes szívemből kívánom, hogy legyetek végre boldogok!

- Köszönöm én is az együttérző jó kívánságot! - mondta elfogultan Norbi.

4.

Norbi aznap este megbeszélte Lászlóval, miben egyeztek meg Zsófiéknál. Bár Krisztina nehezen adta be a derekát, de László határozottságával nem szállt szembe. Zsófi Andrást hívta, aki benne volt, ha kell, akár másnap ott lesz náluk.

Szombaton négy órakor együtt volt a nagycsalád Zsófiéknál. A beszélgetés békésen indult. Krisztina próbált ellenállni, de miután magára maradt véleményével, inkább hallgatott. László elmondta, a nagymama mennyire örült hogy végre nem kell egyedül lennie. Boldogan adta áldását rá, amint össze tudják hozni a férfi brigádot, átköltöztetik őt Norbi szobájába. Azzal fejezte be mondandóját, bár semmi kétsége afelől, hogy Norbiék ne boldogulnának a segítségével, ő, amíg biztos egzisztenciával nem rendelkeznek, havonta átutal nekik ötvenezer forintot. Őt András követte:

- Nem akartam hivalkodó lenni, de pontosan ennyivel gondoltam én is hozzájárulni a fiatalok kiadásához.
- Természetesen nálunk is csurran-cseppen majd - fűzte hozzá Dénes, Zsófiira mosolyogva.
- Erre már nehéz lenne mit mondani, de nagyon szépen köszönjük! - érzékenyült el Zsófi.
- Zsófihoz csatlakozva nagyon köszönök én is mindent! Gondolom, mondanunk sem kell, ránk is számíthat mindenki továbbra is.

A következő hétvégén András és Dénes részvételével a négy férfi kiürítette először Norbi szobáját, majd a házat. Zsófi Júliával ment takarítani. Meglepődtek, amikor megjelent Norbi Esztinkóval. Négyfelé osztva a munkákat, hamar tisztaságot teremtettek, jöhettek a bútorok. Júlia engedélyével Zsófi elvihetett mindent az emeleti szobákból. Így bebútorozhatták mindhárom szobát. A konyhában egyelőre a nagymama bútorai maradtak.

Amikor a két fiatal megkezdhette önálló életét, úgy érezték, ennél boldogabbak már nem lehetnek. Ám eltelt a két hét, amikorra meglett az apasági teszt eredménye. Beáta levélben küldte el Zsófinak a régi címére. Norbi bontotta fel és nem hittek a szemüknek. A vizsgálat azt mutatta ki, hogy kilencvenkilenc százalékkal biztonsággal megállapítható, ő az apa. Átmentek Norbi szüleihez. László hümmögve nézte, forgatta a vizsgálati eredményt.

- Itt valami nagy disznóságnak kell meghúzódnia a háttérben. Ezt nem hagyjuk ennyiben.
- Követhetnek el ekkora hibát? - kérdezte lesújtva Norbi.
- Nehezen tudom elképzelni. A tőled vett mintákat én vittem be, arra azonnal felkerült a neved. A másik fickóé csak később juthatott el hozzájuk, de ettől függetlenül sem kezelhetik ilyen hanyagul a mintákat, sorsdöntő anyagokkal dolgoznak. Óriási felelőtlenség lenne. Az ilyesmit nem úszná meg per nélkül. Nyugalom, utána fogok járni.

Norbi végig Zsófit figyelte. Tartott tőle, hogy elveszítheti bizalmát. Hazafelé hallgatag volt.

- Mi a gondod, Norbi, miért zárkóztál ennyire magadba?
- Undorodom az egésztől. De bennem a félsz, hogy...
- Esküszöm, ha semmiért, ezért lenne okom haragudni rád. Hogy vagy képes ennyire nem bízni bennem, az érzéseimben? Ha apukád nem lenne ennyire magabiztos, akkor sem kételkednék benned.
- Köszönöm, de próbálj megérteni, rettenetesen nyomaszt az egész.
- Megértelek, nyomaszt engem is az emberi aljasság, de édesem, nekünk ennél sokkal jobban kell bízunk egymásban.

- Azt hiszem, az köszön vissza, hogy nem mondtam el neked mindent azonnal, amint visszatért az emlékezetem. Ebben bizony hibásnak érzem magamat akkor is, ha lehet rá indokot találni.

- Megértettem, hogy engem védtél. A helyedben nagy valószínűséggel így cselekedtem volna én is. Egy tanulságot azért levonhatunk az egészből...

- Ezen rég túl vagyok - szólt közbe Norbi -, biztos lehetsz benne, soha, sehova nem megyek el nélküled! Ha nem jöhetsz velem, nem megyek én sem.

- Csak az egyetértésemmel erősíthetlek meg. Édeske, parkolj le az Auchannál, be kell vásárolnunk.

- Rendben, ott meg is vacsizhatunk.

László másnap elvitte a vizsgálati eredményt a laboratóriumba. Amikor előadta reklamációját, egyként állították, náluk ilyen szarvashiba nem fordult elő. Azonnal utánanéztek. Kiderült, a nevek lettek átírva. Az apa Gál Tihamér, nem Gáncs Norbert. Új igazoló diagnózist állítottak ki. László elégedetten hívta Norbit, nyugodjon meg, nem csere történt, hanem okirat-hamisítás. Keresniük kell egy megbízható informatikust, aki hitelesen igazolhatja a bíróságnak, mily módon hajtották végre a disznóságot.

Norbi bement a számítástechnikai tanszékvezetőhöz, aki azonnal felajánlotta segítségét. Ezt követően tájékoztatta Zsófit a jó hírről.

- Ez aztán a blama! Szerinted elítélhetik ezért?

- Nem tudom, de hogy Bea benne van nyakig, abban biztos vagyok. Zsófinckám, amíg ez a ronda ügy le nem zárul, ne járkaljunk egyedül. Várj meg, kicsim, előadás után rohanok érted.

Negyvennyolc órán belül kezükben volt az igazolás, a név át lett írva. A számítógép típusát is feltüntették, amivel csinálták. Norbi könnyűszerrel kinyomozta, a számítógép az egyetem tulajdona. A ritka típust külföldről szerezték be, úgyhogy a tévedés esélyét ki lehetett zárni. Mivel a másik apajelöltnek semmi köze az intézményhez, egyedüli gyanúsított Hunta Beáta.

Beáta várt három napot az eredmény elküldése után, és úgy döntött, ráíjeszt Norbira. Felhívta a volt barátját, azaz a másik apajelöltet:

- Helló! Ha nem akarsz tartásdíjat fizetni, lenne egy testhezálló feladatod. A haverjaiddal ijessz rá a szép fiúra. Megadom a lakcímét.

- Mit dűnnyögsz, anyóca? Hogy ruházzuk meg a bikádat? Ezt már kamázom! Hoci a címét!

- Azért temetőtölteléket ne csináljatok belőle, mert ti a sittre kerültök, én meg magamra maradok az ikreiddel.

- Bízd ide a dolgot, nyanyóca!

- Jól megnéztétek a tesztnél? Nehogy mást döngessetek el.

- Ne dumálj, hoci a címet, a többi a mi dolgunk.

Amikor becsengettek Gáncsékhoz, Esztinkó egyedül volt otthon. Nem ment kaput nyitni, csak az ablakon nézett ki. Megijedt a három tagbaszakadt fickótól, gyorsan becsukta az ablakot. Sírva hívta fel Lászlót a kórházban, hogy fél otthon egyedül. Elmondta, mi történt, László azonnal a rendőrséget hívta és indult haza.

Pár percen belül négy rendőr az utcában volt figyelő állásban. Krisztina gyanútlanul ment végig a sötét utcán. Amikor a kapuhoz ért, az egyik fickó előlépett a bokrok mögül, az asszony fölé tornyosulva mondta:

- Gáncs Norbertet keresem, kihívná pár percre?

Bár rettenetesen megijedt Krisztina, de erőt vett magán:

- Itt nem lakik semmiféle Gáncs Norbert.

- Ne etess, nyanyóca, mert megismertetlek az öklömmel, ha hülyíteni akarsz.

László akkor fordult be az utcába, amikor Krisztina a kapuhoz ért. Az asszony, felismerve a kocsiukat, nyugalmat erőltetett magára. Mire oda ért, két tagbaszakadt rendőr földre teperte a bokorban lesben állókat, a másik kettő ott állt a kötekedő mögött. Perceken belül szirénázva indult a rendőrségi kocsi.

- Történt valami? - kérdezte idegesen László.

- Nem, szerencsére, azon túl, hogy jól rám ijesztett, nem.

- Menjünk be, mert Esztinkó halálra ijedt, szegénykém, tőlük.

- Honnan tudsz az egészről?

- Tőle. Sírva hívott fel, így szerencsére előre intézkedhettem.

Felhívták Norbiékat, hogy eszükbe ne jusson egyelőre hazamenni és sötétben ne járkáljanak az utcán.

*

A bírósági tárgyalásra László, Dénes és Zsófi kísérté el Norbit. Beáta sem volt egyedül. Fennhangon szitkozódott, átkozódott, majd gúnyos hangon szólt át Norbinak a folyosó másik végébe:

- Nem szégyelled a pofádat?! Képes voltál beperelni, amikor a kölykeidet hordom magamban?!

Mivel Norbi hátat fordított neki, magánkívül ordibált trágárabbnál trágárabb kifejezéseket. Az egyik tárgyalóból jött ki egy bíró csendet csinálni.

Bent a tárgyalóteremben tovább folytatta volna szidalmait, de amint mellé állt két biztonsági őr, elakadt a szava.

A tárgyalás pár percig tartott. Miután a levezető bíró egyeztetette a felperes, alperes adatait, közölte velük jogait, bejelentette: a törvényerejű bizonyítékok birtokában tanúkihallgatásra nincs szükség, eredményt hirdet.

A bizonyítékok minden kétséget kizáróan igazolják, a születendő ikrek vérszerinti apja Gál Tihamér. A kézhez adott diagnózis névre szóló része át lett hamisítva. Az ELTE dékánja igazolta, a számítógép, amin az okirathamisítás megtörtént, az egyetem tulajdona. Mivel Gál Tihamérnak az intézménnyel kapcsolata nincs, egyedüli gyanúsított Hunta Beáta. Mint ahogy a kábítószer pezsgőbe tételében is, amit saját keze által írt levelében - ami a bíróság birtokában van -, vall be Sólyom Zsófiának, a hatályban lévő törvény értelmében, büntetlen előéletére való tekintettel három év felfüggesztett börtönbüntetésre ítéli. Mivel fellebbezésnek helye nincs, a tárgyalást berekeszti.

Norbiék felálltak, elhagyták a tárgyalót. Az ajtó nyitva maradt, így hallhatták, Beáta bejelentette, nem fogadja el az ítéletet, mert Gál Tihamér nem lehet a gyerekek apja. Itt szólt közbe a valódi apajelölt:

- Igen tisztelt bíró úr, én valóban nem lehetek az apa, mert jóval előbb szakítottunk, mint ahogy a hölgy bekapta a legyet.

- Először is nem kapott szót. Másodszor, szíveskedjen a helyhez méltóan kifejezni magát. Ha előbb szakítottak, kénytelen vagyok azt hinni, telepatikus úton fogantak az ikrek, mert a teszt szerint ön a vérszerinti apa. Egyébként a vizsgálatot végző intézményt önök választották, ha gondjuk van, ott reklamáljanak. Kérem, távozzanak, vagy kivezettetem innen önöket!

Az utolsó felszólítást Norbiék már a folyosó végén hallották. Elégedetten ültek kocsiba. Útközben egyhangúan állapították meg, nem számítottak ilyen gyors eredményre.

VÉGE

(2015. január 28.)